

မိုးကျော်သူ

စားလုပ်နှင့်မေတ္တာရင်

လှုံ ယု ရိ မ် : ဇီ ဝ မ် ၊ ကျ န် : ချိ ချိ န် : ထု

စာစဉ် ၁၂

BURMESE
CLASSIC

မိုးကျော်သူ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင်

BURMESE
CLASSIC
COM

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၁၅၀၂၁၁
မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၃၅၀၃၁၁

၂၀၀၁၁ ခုနှစ်၊
ပထမအကြိမ်၊ အုပ်စု-၅၀၀
တန်ဖိုး ၁၀၀/-ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်မာချို (ပန်းဝေဝေ စာပေ)
အမှတ် (၃၆၀)၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း နှင့် မျက်နှာပိုးပုံနှိပ်
ဦးဝင်းကျော်သွန်း (မဲရွေး ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၄၀)၊ ၄၅- လမ်း၊
ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

နိဂါဏ်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
- ★ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
- ★ အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံသားညီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး၊

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး၊

လူမှုရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ ဆစ်နိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး၊
- ★ ဆန္ဒချက် လက်ဝှက် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ ပေါက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ ဆစ်နိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး၊

ပြေး

“ပြေး...”

လူတစ်ယောက်သည် အလျင်လိုသည်အခါဖြစ်စေ အသက်

အန္တရာယ်ကြောင့်ဖြစ်စေ ပြေးလွှားတတ်ကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ခန္ဓာကိုယ်အင်အားကို အသုံးပြု၍လည်း

ဘဝင်း၊ မြင်း၊ မြင်းလည်း၊ လှေ အစရှိသည့် သက်ရှိသက်မဲ့အရာဝတ္ထု

ကို မှီခိုအားထား၍လည်ကောင်း ပြေးလွှားရ၏။

သို့သော် ပြေးလွှားခြင်းသည် မိမိ၏ စိတ်ဆန္ဒအလျောက်

မဟုတ်ဘဲ ‘ပြေး’ရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ‘ပြေး’ခြင်းသည် အကြောင်းအရာတူညီသော်

လည်း ရည်ရွယ်ချက်ခြင်းမှာမူ မတူညီဘဲ ကွဲပြားနေတတ်လေသည်။

ပြေးရသောအကြောင်း အမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် မိမိအပေါ်

အန္တရာယ်သတ်မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး မိမိနောက်သို့ ခြေရာခံကာ တ

၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ကောက်ကောက်လိုက်ပါနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကြောင့်
ပြေးလွှားရခြင်းမှာမူ အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေ၏။

ထိုမိန်းကလေးသည် အရပ်ဆိုးအကျည်းတန်နေ၍လော။

မဟုတ်ပါချေ။ ထိုမိန်းကလေးသည် အလွန်ပင် ရုပ်ရည်
ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
သင့်နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပါနေလျှင် သင်က သူမနှင့်
ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးပါမည်လော။

နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ ငုပ်လျှိုးစုပြုနေပြီ ဖြစ်
သည်။

ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များသည် ဘာသာဘာဝ အိပ်တန်းဝင်
တေးကိုသိဆိုလျက် အိပ်တန်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်နေကြ၏။

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် ပုဇွန်ဆီရောင်သန်းလျက် အ
လွန်ပင် သာယာလှပနေလေသည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်တော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာသည် လူသွားလူလာနည်းပါးသော တောလမ်း
ကလေးတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များ၏ အော်မြည်

တေးလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ?

အပ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

နွေဘက်တွင်ပင်၊ လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းလှသဖြင့် ယခု
ညနေဆည်းဆာနှင့် ညအချိန်ဆိုလျှင် ခရီးသွားဟူ၍ တစ်စုံ
တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရပါချေ။

သို့သော် ယနေ့ညနေဆည်းဆာသည် ခါတိုင်းထက် ထူး
ခြားနေ၏။

အကြောင်းမှာ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော ဤ
တောလမ်းကလေးအတွင်း မြင်းခွာသံများက ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာ
သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူက ဤမျှ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော တော
လမ်းကလေးသို့ ရောက်ရှိလာရပါသနည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှမြင်းတစ်ကောင် တောလမ်းကလေး
အတိုင်း ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပြေးလွှားနေသော မြင်း၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်သွားပြီ
ဖြစ်သည်။

သို့သော် မြင်းစီးလာသောလူမှာမူ မြင်းပေါ်မှမဆင်းနိုင်ဘဲ
ထိုင်နေ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ဟန်မူရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသ
အနည်းငယ် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်နေသော်လည်း လူငယ်၏
အသံကိုးဝီသပြီး ချောမောခန့်ညားသော ရုပ်သွင်ကိုမူ ဖုံးကွယ်

၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထားနိုင်စွမ်းမရှိပါချေ။

ထိုလူငယ်က ပြေးလွှားလာရာလမ်းအတိုင်း နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အလင်းရောင် မသဲမကွဲသာရှိသောကြောင့် မည်သည့်အရာကိုမျှမမြင်နိုင်တော့။

လူငယ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်း... သူက ကျန်ရစ်နေခဲ့ပြီပဲ”

ဟု တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်၏။

သူငယ်၏ ရေရွတ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဝေးမှ သံချင်းသံတစ်သံက ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အရှေ့ဘက်က ‘လ’ထွက်လာရင် အနောက်ဘက်က ‘ခေ’ဝင်တယ်၊ ‘လ’က အနောက်ဘက်ကိုဝင်တော့ ‘နေ’က အရှေ့ဘက်က ပြန်ထွက်လာတယ်၊ ‘လ’က ‘နေ’ကို ဘယ်တော့မှ မီနိုင်မှာလဲကွယ်၊ ဒီလိုပဲ ကျုပ်ကလဲ။ သူ့ကို ဘယ်အချိန်မီနိုင်မှာလဲကွယ်”

သီချင်းသံသည် လွမ်းဆွတ်ကြွေကွဲဖွယ်ရာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသီချင်းသံကြားလိုက်သည်နှင့် လူငယ်၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲ တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

လူငယ်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း မည်းမှောင်သွားလေသည်။

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၉

“ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ”

သူသည် ယင်းသို့တစ်ချက်ညည်းညူလိုက်ပြီး မြင်းဇက်ကြိုးတို့ တင်းတင်းဆွဲကာ ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားမောင်းနှင်သွားလေသည်။

မကြာမီ ထိုလူငယ်စီးနင်းလိုက်ပါလာသော မြင်းသည် အဝေးသို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မြင်းသည် ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလွှားနေ၏။

မြင်းပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောလူငယ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ချွေးများဖြင့် စိုစွဲနေ၏။

သူသည် တစ်နေ့လုံး မရပ်မနား ခရီးပြင်းနိုင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုအချိန်ထိ အနားယူခွင့်မရနိုင်သေးပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူက ရှေ့သို့ဆက်မပြေးနိုင်ပါက သူ့နောက်သို့တစ်ပါလာသူက သူ့အား မိသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုလူငယ်က အဘယ့်ကြောင့် သူ့နောက်မှလိုက်ပါလာသူကို ချောင်တိမ်းလိုရပါသနည်း။

နောက်မှလိုက်ပါလာသူသည် လူငယ်၏အသက်ကို အန္တရာယ်ရှိသလော။ မဟုတ်ပါချေ။

၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

နောက်မှလိုက်လာသောလူသည် အလွန်ချောမော၍လှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ထိုလူငယ်အပေါ် တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာသက်ဝင်နေသဖြင့် နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြင်း၏ပြေးလွှားသောအရှိန်နှုန်းမှာ တဖြည်းဖြည်းလျော့ကျလာသည်။

တစ်နေကုန်မရပ်မနား ပြေးလွှားလာနေရသောကြောင့် မြင်းက မောဟိုက်နေပြီဖြစ်သည်။

လူငယ်က စိတ်ပျက်သွား၏။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် နောက်မှလိုက်လာသော မိန်းကလေးက သူ့အား မကြာမီ မိသွားလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် လူငယ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး မြင်း၏အရှိန်ကို မြှင့်တင်လိုက်သည်။

သို့သော် မြင်း၏ပြေးလွှားနှုန်းမှာ လျင်မြန်လာခြင်းမရှိဘဲ ပို၍ပင်လျော့ကျသွားကာ နောက်ဆုံးလုံးဝ ရပ်တန့်လိုက်ရတော့လေသည်။

လူငယ်၏မြင်းက ဆက်လက်၍ ပြေးလွှားနိုင်စွမ်းမရှိတော့၍ လော။ မဖြစ်နိုင်ပါ။

လူငယ်စီးနင်းလိုက်ပါလာသောမြင်းသည် အလွန်သန့်မာ၍ ထွားကျိုင်းပြီး အလွန်အပြုံးမြန်သော မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၁

ဤသို့ဆိုလျှင် လူငယ်၏ မြင်းကဘာကြောင့် ရပ်တန့်လိုက်သနည်း။

အမှန်မှာ လူငယ်က မြင်းကိုရပ်တန့်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ လူငယ်၏မျက်လုံးအစုံက လမ်းကလေးအား မြင်ဆို့ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

မြင်းကရပ်တန့်သွားပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုတစ်ကြိမ် မြင်းပေါ်၌စီးနင်းလိုက်ပါလာသော

လူငယ်က မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌

သောင်းနှမ်းသောဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

သူသည် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထားသူအား စိတ်ပျက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက လမ်းပိတ်ထားမှတော့ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး

ဆက်သွားနိုင်တော့မှာလဲဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

၁၂ ❀ မိုးကောင်းသူ

လမ်းပိတ်ဆို့ထားသူမှာ ခန္ဓာကိုယ် သန်မာထွေးကျိုင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အဝါရောင်အင်္ကျီရှည်ကိုဝတ်ဆင်ထားသည်။

သူ၏မျက်ခုံးသည် ထူထူထဲထဲရှိပြီး မျက်ဝန်းအစုံမှာမူ အနည်းငယ် ပြူးကျယ်သယောင်ရှိသည်။

ထိုလူက မိုးပြုံးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာချူးရှန်... မင်းက အတောင်ပေါက်မှ ကျုပ်ရဲ့လက်က ထွက်ပြေးနိုင်မယ်”

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူ လူငယ်၏အမည်မှာ ချူးရှန် ဖြစ်ပါသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အတောင်လဲမရှိဘူး... အတောင်လဲမပေါက်ချင်ဘူး”

လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထားသူက အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဖြင့် သူ ဘယ်မှာလဲပြောစမ်း”

ချူးရှန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“နောက်မှာ”

လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထားသူက အံ့အားသင့်သွားပြီး....

“အိလန်က မင်း နောက်ကိုလိုက်လာတယ်... ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက ကျုပ်နောက်ကို တစ်ချိန်လုံးလိုက်မ...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃

ဘာမျှ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထားသူမှာ ချက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း ထူးဆန်းသော အရိပ်အယောင် ဖန်တီးထွက်ပေါ်လာသည်။

“မင်းကို ကျုပ်စကားတစ်ခွန်းမေးချင်တယ်”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“မေးပါ”

လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထားသူက မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်

ပြောပြီး...

“မင်းက အိလန်ကိုလက်ထပ်မလား... မထပ်ဘူးလားဆို

ပြောပါ”

သူ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ် သွားလေသည်။

ချူးရှန်သည် အတန်ကြာငေးဝိုင်းပြီးမှမချီပြီးပြီးကာ....

“စန်ကွမ်းထင်းက နောက်ပြောင်ကျီစယ်တဲ့နေရာမှာလဲ ဝါ

အဝတ်တာကိုး”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လမ်းပိတ်ဆို့ရပ်ထား

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ

ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေတော့သည်။

သူ၏အမည်မှာ စန်ကွမ်းထင်းဖြစ်သည်။

၁၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက နောက်ပြန်လှည့်သွားမယ်ဆိုရင် မင်းကို ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်... ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့....”

သူသည် စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်ထားလိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာလည်း လွယ်လွယ်လို့သော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးဗျ... ကျုပ်က နောက်ပြန်လှည့်သွားလို့ ဖြစ်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“မင်းက သေချင်လို့လား”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်မှာအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိတယ်... ဒါကြောင့်...”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“မင်းက နောက်ပြန်လှည့်သွားပြီး အိလန်ကျေနပ်အောင်တောင်းပန်ပါ။ သူ့ကိုလက်ထပ်ယူပါ့မယ်လို့ ကတိပေးပါ။ ကသာ အိလန်စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လက်ပိုက်...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅

ကြည့်နေဘူးဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

သူသည် စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်....

“ခင်ဗျားပြောတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းသည် မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“မင်းက ကျုပ်နဲ့တိုက်ခိုက်ချင်တယ်ဆိုပါတော့”

သူသည်ပြောရင်း လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဈမ်း....”

သူ၏လက်နှစ်ဖက်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းလက်တောက်ပနေသော သံမဏိကွင်းတစ်စုံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် ရွှေရောင်သံမဏိကွင်းကို တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဓားထုတ်လိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ချူးရှန်ကမလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေ၏။

သူ၏ခါးမှဓားကလည်း ဓားအိမ်ထဲ၌ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသေး၏။

ချူးရှန်သည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ကာ....

“ခင်ဗျားမှားနေပြီဗျ”

၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံမှာမူ ချူးရှန်အား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“တကယ်ဆိုရင် အိလန်ကိုချစ်နေတာက ခင်ဗျားပဲ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

သူ၏လက်ထဲမှ သံမဏိကွင်းကိုပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သူ့ကို တကယ်နှစ်သက်နေတယ် ဒါပေမယ့် သူက ကျုပ်ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ မင်း နောက်ပဲလိုက်နေတယ် မင်းက ထွက်ပြေးတော့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် မင်းက သူ့ကိုပစ်မသွားရဘူး၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင်လုပ်ပေး”

ဟု တစ်ယောက်တည်းကျိတ်၍ ပြောနေမိ၏။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်ချစ်သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးရိမ်ပြီး အခုလိုလုပ်နေတာ ခင်ဗျားအမှားပဲ၊ ခင်ဗျားက အိလန်သဘောကျတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်၊ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားနဲ့အိလန်

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇

ထပ်ကြရလိမ့်မယ်”

ချူးရှန်၏အသံသည် တည်ကြည်လေးနက်သော လေသံမျိုး ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် စန်ကွမ်းထင်းက လက်မခံနိုင်ပါချေ။

သူသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒါတွေ ကျုပ်မသိဘူး... ကျုပ်သိတာက မင်းကနောက်ပြန်လွှဲလား မလှည့်ဘူးလားဆိုတာပြောပါ”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသွားနိုင်ဘူး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းက ရွှေရောင်စိကွင်းတစ်စုံကို အဆက်မပြတ်ငွေ့ယမ်းလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

ချူးရှန်က ဟန့်တားလိုက်၏။

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“မင်းက နောက်ပြန်လှည့်သွားမယ်ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်က စကားတစ်ခွန်းပြောချင်လို့ပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ပြောပါ”

ချူးရှန်က....

၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်ကို ဆယ်ရက်လောက် အချိန်ပေးပါ။ ဆယ်ရက်အတွင်း ကျုပ်က ဒီနေရာကိုပြန်လာပြီး ခင်ဗျားနဲ့ယှဉ်ပြိုင်ပါမယ်။ ကျုပ်က ဆယ်ရက်အတွင်းပြန်ရောက်မလာရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသတ်ရာမလိုတော့ပါဘူး။ ကျုပ်သေဆုံးသွားပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပါတော့”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းက ဒီလိုထွက်ပြေးချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်ဒေါသထွက်သွား၏။

“ကျုပ်ကထွက်ပြေးချင်လို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေလို့ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကလဲ ဆယ်ရက်အထိ မစောင့်နိုင်ဘူးဗျ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့်လက်ထဲမှသံမဏိကွင်းဖြင့် ချွန်ထံသို့တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးရှန်က မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်လိုက်ရလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၉

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တောလမ်းကလေး၌ သံသံချင်း ခိုခိုကန်ကန်များက ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သစ်ပင်များထက်မှ အိပ်တန်းဝင်နေသော ကျိုးကန်းငှက် အစုံချုံ့က အလန့်တကြား ‘ဝေါ’ခနဲထ၍ ပြန်သွားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးအစုံသည် နီရဲနေပြီး သံမဏိကွင်း အစုံခုံဖြင့် ချူးရှန်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အလွန်လျင်မြန်လှပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်မှာ နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်နေရလေသည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းနှင့် မတိုက်လိုပေ။ ထို့ကြောင့် သူက ခုခံ၍သာနေသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနောက်ဆုတ်ပေးနေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်၏ဓားပညာသည် သူထင်သလောက် မထက်မြက်
ဟု မှတ်ယူလိုက်ပြီး...

“ဒီကနေ့ မင်းသေရမှာပဲ”

သူသည် ယင်းသို့တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ရေရွတ်လိုက်
ပြီး လက်ထဲမှသံမဏိကွင်းဖြင့် ချူးရှန်ထံသို့ အားကုန်ထုချလိုက်လေ
သည်။

သံမဏိကွင်းတစ်ခုသည် ဝဲဘက်မှဝေ့ဝိုက်ကာ ချူးရှန်၏ဦး
ခေါင်းသို့ရိုက်ချလာပြီး အခြားသံမဏိကွင်းတစ်ခုသည် ချူးရှန်၏ရင်ဝ
သို့ တည့်မတ်စွာ ထုချလာလေသည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုလျှင် စန်ကွမ်းထင်း၏
သံမဏိကွင်းများဖြင့် သေဆုံးသွားရမည်ကို နားလည်သဘောပေါက်
လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ နောက်သို့
ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ထဲမှဓားကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်
ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

ဓားရိပ်များသည် စန်ကွမ်းထင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းမိုး
ထားလိုက်လေသည်။ စန်ကွမ်းထင်းက တုန်လှုပ်သွား၏။

မည်သည်ကဓားရိပ်၊ မည်သည်က ဓားအစစ်ဟု သူမတော့

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၁

နိုင်တော့ဘဲဖြစ်နေသဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သော သံမဏိကွင်းတစ်ခု
ကို ကပွာကယာရုပ်သိမ်းလိုက်ရပြီး နောက်သို့ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ဆုတ်
သွားရလေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက လမ်းဖယ်ပေးပါဗျာ... ကျုပ်ကဆယ်ရက်အ
တွင်းရောက်အောင် ပြန်လာခဲ့ပါမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး
ချူးရှန်ရှေ့သို့ ခုန်ပေါက်ရောက်လာကာ လက်ထဲမှသံမဏိကွင်းဖြင့်
ထိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

ချူးရှန်က စိတ်ပျက်သွား၏။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းနှင့် မတိုက်ခိုက်လိုဘဲ ရှောင်သွားလို
သည်။

သို့သော် တောလမ်းကလေးသည် ကျဉ်းမြောင်းနေပြီး စန်
ကွမ်းထင်းက ပိတ်ဆို့ထားသောကြောင့် သူက ထွက်ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိပါ
။

ထို့ကြောင့် သူသည် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ မြင်းခွာသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည့်
ကြားလိုက်ရ၏။

၂၂ ❀ ဝိသုဒ္ဓိသု

ချေးရှန်က ရင်ထိတ်သွား၏။ နောက်မှလိုက်ပါလာသော
မိန်းကလေးက ရောက်ရှိလာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

စန်ကွမ်းထင်းက ဝမ်းသာသွား၏။

“ဟော... အိလန်ရောက်လာပြီ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အဝေးမှချီလွင်
သာယာသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ချူးရှန်... ရှင်က ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်နေတာလဲ”

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

သူသည် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးသွားရန် မဖြစ်နိုင်
တော့ပါချေ။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက

“ယား...”

ဟု ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး လက်ထဲမှသံမဏိကွင်းတစ်
စုံဖြင့် ချူးရှန်ထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွင် အတွင်းအား
ကိုစုစည်းလိုက်ပြီး ချူးရှန်ထံသို့ တွန်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကပျာကယာဖြင့် လက်ထဲမှဓားကိုငှေ့ယမ်းလိုက်

ရာ...

“ချမ်း... ချမ်း”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၃

သံမဏိကွင်းတစ်ခုသည် မြေပေါ်သို့လွင့်စင်ကျသွားလေ

သည်။

သို့သော် သူက ကပျာကယာခုတ်ချလိုက်ရသဖြင့် ဟန်ချက်

မသွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနည်းငယ်ယိမ်းယိုင်သွား၏။

ထိုတဒ်အချိန်အတွင်းမှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက လက်ဝါးတစ်

ဖြင့် သူ၏ရင်ဝသို့တည့်မတ်စွာ ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

ချူးရှန်သည် အသံပင်မထွက်နိုင်ဘဲ အဝေးသို့လွင့်စင်၍
လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုစိုက်

နေ၏။

ချူးရှန်အား သူက အလွယ်တကူပင် အနိုင်ရရှိရန် မလွယ်

သဘောပေါက်နားလည်ထားသည်။

သို့သော် ယခုမှာမူ ချူးရှန်က မြေပေါ်သို့လဲကျနေလေ

သည်။

သူက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မြင်းခွာသံများက

၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ဆူညံစွာထွက်ပေါ်လာပြီး မြင်းတစ်ကောင်က သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

မြင်းပေါ်မှ စီးနင်းလိုက်ပါလာသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်နှင့် စန်ကွမ်းထင်း၏တစ်ကိုယ်လုံးက ကျောက်ရုပ်အလား မလှုပ်ယှက် ဖြစ်သွားရလေသည်။

မြင်း၏ခြေလှမ်းများက ရုပ်တုသွားခြင်းမရှိသေးပါ။

သို့သော် မြင်းပေါ်မှစီးနင်းလိုက်ပါလာသူက မြင်းခြေလှမ်းမရုပ်တုနဲ့မိမိမှာပင် လွှားခနဲခုန်ဆင်းလိုက်၏။

ထိုလူမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် အနီရောင်ဂါဝန်ရှည်ဝတ်ဆင်ထားပြီး အလှူချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူမ၏ မျက်လုံးများမှာဝိုင်းစက်နေပြီး နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“အိလန်....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူမက စန်ကွမ်းထင်းကိုလှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ပေါ်မှလဲကျနေသော ချူးရှန်ထံသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူ၏ရင်တွင်း၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ရပ်ကို

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၅

စားလိုက်ရလေသည်။

ချူးရှန်သည် မြေပေါ်၌မလှုပ်မယှက် လဲလျောင်းနေ၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ သွေးများကစီးကျနေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးသည် ချူးရှန်က အထိရာပြင်းထန်စွာရရှိထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ဒေါ

ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“ရှင် တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

သူမက စန်ကွမ်းထင်းအား ကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်... ကျုပ်....”

သူသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေ၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးက မျက်နှာခက်နာဖြင့်....

“ရှင်က သူ့ကို ဘာကြောင့်သတ်ပစ်ချင်တာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက အင်္ကျီအိတ်

အထုပ်တစ်ထုပ်နှိုက်ယူလိုက်ပြီး ဖြည့်လိုက်သည်။

ထိုအထုပ်ကလေးအတွင်း၌ အသက်ကယ်ဆေးလုံးများကို

ထည့်မြင်လိုက်ရလေသည်။

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမသည် ချူးရှန်ထံသို့ အသက်ကယ်ဆေးလုံး တိုက်ကျွေးရန်သွားမည်ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မလှုပ်မယှက်လဲလျောင်းနေသော ချူးရှန်က ရုတ်တရက် ထခုန်ကာ သူ၏မြင်းရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်ကာ တစ်ဟုန်ထိုးသွားလေတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်က လျင်မြန်လွန်းသဖြင့် အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးနှင့် စန်ကွမ်းထင်းတို့က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ချူးရှန်၏မြင်းက အဝေးသို့ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေး၏မျက်နှာက မည်းမှောင်သွား၏။

သူမသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့်....

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒါလောက်တောင်ပြေးချင်နေတာလဲဟု ညည်းညူလိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းမှာမူ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ဟန်မျှရာမျိုးမှ ရှိမနေပါချေ။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၇

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သူ့အား တစ်ကြည့်လိုက်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်က သူရဲကောင်းကြီးကိုး”

သူမ၏စကားသံသည် စန်ကွမ်းထင်း၏ အသည်းနှလုံးသို့ အလေးပေါင်းမြောက်မြားစွာ စူးစိုက်ဝင်သွားသည်အလား ခံစားရ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်လက်ဝါးက သူ့ကိုမရိုက်မိသင့်ဘူး၊ သူကလဲ ထွက်မသင့်ဘူး”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက မျက်မှောင်မိုက်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က သူ့ကိုမနိုင်ဘူးလို့ ကြိုတင်သိထားလို့လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဟာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ညီမအတွက် သူ့ကိုအနိုင်ရဖို့ ဟန့်တားပေးခဲ့တာပဲ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက မဲ့ပြုံးပြုံးမိပြီး....

“ဒါပေမယ့် ချူးရှန်ကဒဏ်ရာရသွားပြီ မဟုတ်ပါလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

အဘယ်ကြောင့် သူ၏လက်ဝါးကို ချူးရှန်ကရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုသည်ကို သူက နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သူက ကျွန်မရဲ့အသံကြားလို့ တွေဝေနေတုန်းမှာ ရှင့်လက်ဝါးကိုမရှောင်နိုင်ဘဲ ဒဏ်ရာရသွားတာဖြစ်ရမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဒဏ်ရာက အချိန်မီကုသလိုက်ရင် ဆဲရက်လောက်ဆို လုံးဝပျောက်ကင်းသွားမှာပါ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့မှာဆေးကုသဖို့ အချိန်မရှိဘူးရှင့်”

သူမ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွား၏။

“ညီမက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောမိန်းကလေးက....

“သူ့အသက်က ဆယ်ရက်အတွင်း အချိန်မရွေးသေဆုံးနိုင်တယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၉

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက....

“သူက ဒီဆယ်ရက်အတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကိုသုတ်သင်မယ်လို့ သူ့ဆရာကို ကတိပေးထားလို့ပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာက ခနဲပျက်သွား၏။

ချူးရှန်သည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ရန်သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လျှင် တပန်းရှုံးခဲ့ပါသည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာတော့သည်။

ချူးရှန်သေဆုံးသွားလျှင် အိလန်က သူ့အား တစ်သက်လုံး ချွေးချွေးရှာသွားမည် ဖြစ်၏။

အိလန်ဆိုသူမှာ အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးဖြစ်ပါသည်။

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်းက တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်။

“ချူးရှန်က ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဘာလဲ... ရှင်က ချူးရှန်နောက်ကိုလိုက်သွားပြီး အကူအ

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ညီပေးမလိုလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အိလန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်နိုင်ဘူးရှင်”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိလန်က မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်—

“ချူးရှန်သုတ်သင်ခဲ့သူက လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ ယခုအချိန်မှာဆို သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ဘယ်လောက်တိုးတက်နေပြီလဲဆိုတာ ဘယ်ခန့်မှန်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။

သူသည် စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့်....

“ဒါဆို ချူးရှန်ကသေသွားမှာပေါ့”

အိလန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ရှင်ကလိုက်သွားရင်လဲ ရှင်ပါသေသွား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီး

လန်ကစကားစလိုက်သည်။

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၃၁

“တကယ်ဆို ရှင်က သူ့ကိုလမ်းဖယ်ပေးသင့်တယ်ရှင်”

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ညီမအတွက်စိုးရိမ်လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ ဒါ

ကြောင့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကအသက်စွန့်ပြီး ချူးရှန်ကိုကူညီပါမယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ အိလန်၏မျက်ဝန်းအစုံမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်နှာထား လေးနက်တည်ကြည်စွာ

ပြော...

“ချူးရှန်သုတ်သင်ရမယ့်သူက ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြပါဗျာ”

အိလန်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“တုမုရန်ပါ”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိလေထုသည် အေးစိမ့်သွားသည်ဟု ခံလိုက်ရသည်။

သို့သော် စန်ကွမ်းထင်း၏ နဖူးပေါ်မှချွေးများက စီးဆင်းကျနေ၏။

၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ် တုန်ယင်နေပြီး သူရပ်နေသောမြေကြီးများပင် နိမ့်ဆင်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်နေရ၏။

တုမုရန်ကို သူက သိရှိထား၏။

တုမုရန်သည် သိုင်းလောကတွင် ကြောက်စရာကောင်းဆုံး သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းက လက်ခံယုံကြည်ထားကြသည်။

ထို့ပြင် တုမုရန်၏ဇနီးသည် မိမိဆရာ၏ ညီမပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ချူးရှန်က တုမုရန်၏ သိုင်းကွက်သုံးလေးကွက်အတွင်း သေဆုံးသွားရမည်ဟု စန်ကွမ်းထင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

အိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင်က ချူးရှန်ကိုကူညီနိုင်ပါ့မလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်းလေ... ရှင်က သိုင်းလောကရဲ့ သိုင်းဘီလူးသေယောက်ထဲက သိုင်းဘီလူးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယှဉ်ဖြိုခံခဲ့ရလဲ”

သူမ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ချက်တုန်ခါသွားပြန်သည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၃၃

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်သွားမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြင်္သေ့လိုက်လေသည်။

အိလန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

“ခဏနေဦး”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ညီမက ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

အိလန်က...

“ချူးရှန်က အာဖြစ်လို့ တုမုရန်ကို သုတ်သင်ချင်တာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မသိဘူး”

အိလန်က...

“ချူးရှန်ရဲ့ ဆရာက တုမုရန်ကိုသုတ်သင်ခိုင်းလိုက်တာပဲ၊ သူ

အကြောင်းပြချက်ကတော့ တုမုရန်က သစ္စာဖောက်တစ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“တုမုရန်က သိုင်းလောကမှာ ကတိသစ္စာတည်ကြည်တယ်

မည်ကျော်ကြားတဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူမိတ်ဆွေတွေ

၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ကလဲ ကတိသစ္စာတည်ကြည်တဲ့သူတွေပဲဗျ”

အိလန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ချူးရှန်ရဲ့ ဆရာက တုမုရန်ရဲ့ မိတ်ဆွေ
ပါပဲ၊ သူတို့က ကျန်းစုစင်းရဲ့ လက်အောက်မှာ အတူတူ အမှုထမ်း
သူတွေပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ဗျာ... တုမုရန်နဲ့အတူတူ ကျန်းစုစင်းလက်အောက်မှာ
ထမ်းခဲ့တဲ့သူတွေက ချူးရှန်ကိုလွှတ်ပြီ တုမုရန်ကိုသတ်ခိုင်း
ဟုတ်လား”

အိလန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၃၅

သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်

အချိန်မှာ လွန်ခဲ့သောနှစ်နှစ်ခန့်ကဖြစ်သည်။

မင်မင်းဆက် ကျူကျင်ဘုရင်လက်ထက်....။

ယခင်က ဘုရင့်အပေါ် သစ္စာစောင့်သိရှိသေခဲ့သော နယ်
စားမုရန်ရဲက ကျူကျင်ဘုရင်ကိုသစ္စာဖောက်ကာ မန်ချူးနှင့်ပေါင်း၍
တော်လှန်ပုန်ကန်တော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျူကျင်ဘုရင်က သူ၏တပ်မှူးကျန်းစုစင်းကို
စမ်းကျင်နယ်ရှိ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား ဝမ်းမုနှင့်ပူးပေါင်းစေကာ မုရန်
ရဲအား နှိမ်နင်းစေ၏။

မုရန်ရဲအား အောင်မြင်စွာနှိမ်နင်းပြီးသောအခါ ဘုရင်၏အ
မိန့်အရ ဝမ်းမုအား စမ်းကျင်နယ်စားအဖြစ် ခန့်ထားကာ ကျန်းစုစင်း
နေပြည်တော်သို့ပြန်လာခဲ့၏။

ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် ဝမ်းမုမှာဖောက်ပြန်လာခဲ့၏။ သူ

၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သည် မန်ချူးနှင့်ပူးပေါင်းကာ နေပြည်တော်သို့သိမ်းပိုက်ရန် ကြံရွယ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျကျတုရင်က တပ်မှူးကျန်းစုစင်းအား ထင်မိနှိမ်နင်းရန် စေလွှတ်လိုက်ပြန်သည်။

ကျန်းစုစင်းက သူ၏လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားသုံးယောက်နှင့်အတူ စမ်းကျင်နယ်သို့ ချီတက်သွားလေသည်။

သို့သော် ဝမ်းမုသည် ယင်းအချိန်က မန်ချူးအင်အားစုနှင့်ပူးပေါင်းထား၍ အင်အားအလွန်ကြီးမားနေချိန် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ တပ်မှူးကျန်းစုစင်း ရှုံးနိမ့်သွားသည်။ စစ်ရှုံးဆုတ်ခွာသွားသော ကျန်းစုစင်းနောက်သို့ လိုက်တိုက်၍ ကျန်းစုစင်းကျဆုံးသွားသည်။

ကျန်းစုစင်း၏လက်အောက်တွင်ရှိ ကျန်လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်နှင့် မျိုးချစ်သိုင်းသမားအများအပြားသည် နေအနံ့ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ ထို့နောက် အင်အားစုများကို စုစည်းလာကြသည်။

ယင်းအချက်ကိုကြိုတင်စဉ်းစားမိသော မန်ချူးဘုရင်သည် စမ်းကျင်နယ်စားဝမ်းမုကို ကျန်းစုစင်းလက်အောက်မှ မျိုးချစ်သိုင်းသမားများကို ကျူပင်ခုတ်ကျူငှတ်မကျန်သုတ်သင်ပစ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရှင်းလင်းသုတ်သင်ရာတွင် ဝမ်းမုအား တုမုရန်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၃၇

အတူအညီပေးခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစုစင်း၏လက်အောက်၌ အမှုထမ်းခဲ့သော သိုင်းသမားများက တုမုရန်ကို သစ္စာဖောက်အဖြစ်သတ်မှတ်ကာ ဘာမရွေး သုတ်သင်ပစ်လိုကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်သည် တစ်ချိန်က ကျန်းစုစင်း၏လက်အောက်မှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက ကျန်းစုစင်းသေဆုံးသွားသည်နှင့် ဝမ်းမုနယ်လက်အောက်သို့ခိုဝင်ကာ ကျန်းစုစင်း၏ နောက်လိုက်များအမည်မရှိဘဲ ဖော်ကောင်လုပ်ခဲ့လေသည်။

ကျန်းစုစင်း၏လက်အောက်မှ သိုင်းသမားများက တုမုရန် သုတ်သင်ရှင်းလင်းလိုက်မှသာ မိမိတို့၏အသက်အန္တရာယ် အေးနိုင်မည်ကို နားလည်သဘောပေါက်ကြပြီး တုမုရန်ကိုလုပ်ကြံရန် အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သို့သော် တုမုရန်သည် နာမည်ကျော်ကြားသော သိုင်းဘီသိုင်းယောက်အနက်မှ သိုင်းဘီလူးတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ရှိကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် တုမုရန်၏ဩဇာအာဏာသည် တစ်စထက်တစ်စ ခိုင်လောက်သွားလျှင်မိုးလားလေတော့သည်။

၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“တုမုရန်က သစ္စာဖောက်ဆိုတော့ ကျန်တဲ့သိုင်းဘီလူးနှစ်ယောက်ကကော”

ဟု မေးလိုက်၏။

အိလန်က....

“တပ်မှူးကျန်းစုစင်းရဲ့ လက်အောက်မှာ သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်ရှိတဲ့အနက် ပထမသိုင်းဘီလူးရဲ့ နာမည်က ဝင်းအင်ရဲ့လို့ခေါ်တယ်။ သူကတော့ ဝမ်းမနဲ့ကျန်းစုစင်းတို့ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲမှာပဲ ကျဆုံးသွားပါတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဒုတိယသိုင်းဘီလူးက ဘယ်သူလဲ”

အိလန်က....

“စစ်တန်စစ်ဆိုတဲ့လူပဲ... သူက အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ တတိယလူကတော့ တုမုရန်ပဲ”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၃၉

စန်ကွမ်းထင်းက မြေပေါ်တွင်ကျနေသော သံမဏိကွင်းနှစ်

ခုတ်တရက် ကောက်ယူလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ညီမ ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

အိလန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က တကယ်ပဲချူးရန်ကို အကူအညီပေးမယ် ဟုတ်

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်က တုမုရန်နဲ့ ကိစ္စတစ်ခုဖြေ

ရှာမေးတယ်။ ဒါကြောင့် ချူးရန်ကို အကူအညီပေးချင်တာပါ”

အိလန်က မဲ့ပြုံးပြီးလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ သေသွားမှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“တုမုရန် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြပါလား”

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်းလေ... ရှင်တို့ကသိပ်ပြီးသွားချင်မှ ကျွန်မမတားလို

တုမုရန်က ကြာပန်းတောင်ထိပ်မှာရှိနေတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာဦးညွှတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှား

တော့သည်။

၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ
လန်၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာလေသည်။
သူမသည် လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ချူးရှန်ရယ်... ရှင့်နောက်ကိုလိုက်ပြီး ကူညီနိုင်ဖို့ စန်ကွမ်း
ထင်းကို ကျွန်မ၊မရရအောင် ပြောလွှတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကို ခွင့်လွှတ်
နော်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွား၏။
အမှောင်ထုက လွှမ်းမိုးထားပြီးဖြစ်သောကြောင့် ဝဲ
ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် မှောင်မည်းနေ၏။

ချူးရှန်က ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းကလည်း ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားပြီး
သည်။

သို့သော် အိလန်မှာမူ ထိုနေရာ၌ပင် ရပ်လျက်ရှိနေသေး
သူမသည် အမှောင်ထုထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း ငေးထိုင်
၏။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍နေသော်လည်း

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၄၁

တစ်ရံ အဝေးမှ သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ အော်မြည်ဟိန်းဟောက်သံ
ကို ကြားနေရ၏။

အိလန်၏ရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ အားငယ်သောစိတ်
နားဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ချူးရှန်ရေ... ချူးရှန်ရေ...”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏အသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့လွင့်ပျံ့သွား၏။ သို့
သော် မည်သူကမျှပြန်လည်ထူးခြင်းမရှိပါ။

အိလန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ချူးရှန်ရေ...”

သူမသည် ယင်းသို့အဆက်မပြတ် အော်ခေါ်လိုက်ပြီး တော
လမ်းကလေးအတိုင်း ချူးရှန်နှင့်စန်ကွမ်းထင်းတို့ ပြေးလွှားသွားရာ
ဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

တောလမ်းကလေးသည် တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာ

တောင်ပေါ်သို့ စတင်တက်ရောက်လာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

မြင်းသည် မရပ်မနား ပြေးလွှားနေဆဲဖြစ်၏။

သို့သော် မြင်းပေါ်မှ မှောက်လျက်ပါလာသော ချူးရန်မှာမူ
သတိမရတစ်ချက်ရတစ်ချက် ဖြစ်နေ၏။

သူ၏ရင်ဝတွင် မခံမရပ်နိုင်အောင်နာကျင်နေပြီး ဦးခေါင်း
တစ်ခုလုံးမှာ မူးဝေနေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံတွင် သူ့ဆရာ၏မျက်နှာ၊ အိလန်၏မျက်
နှာ၊ စန်ကွမ်းထင်းတို့၏မျက်နှာ စသည်ဖြင့် အစီအရိပ်ပေါ်လာသည်။

ထို့ပြင် အိလန်၏ ကြေကွဲဖွယ်သီချင်းသံက သူ၏နောက်
ကျောမှ ကပ်၍ထွက်ပေါ်လျက်လာနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်အေးစိမ့်သွား
ပြီး နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းပါးအတွင်းသို့ ကျရောက်သွား
သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။

သူသည် ယင်းခံစားချက်များကို နောက်ဆုံးခံစားလိုက်ရပြီး
ရင်ဝမှပူလောင်လာကာ လုံးဝသတိလစ်မေ့သွားလေတော့သည်။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

နေဝန်းနီသည် အရှေ့ဘက်မှထွက်ပေါ်လာပြီး အနောက်
ဘက်သို့ ငုပ်လျှိုးသွား၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၄၃

တစ်ဖန် အရှေ့ဘက်မှ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ကုန်ဆုံးပြီးသွားသောအခါ ချူးရန်က သ
လေသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အနည်းငယ် နာကျင်နေသည်မှအပ
သည်သည့်ခံစားချက်မျှ ရှိမနေသည်ကို အံ့သြစွာတွေ့လိုက်ရ

သူသည် စန်ကွမ်းထင်း၏လက်ဝါးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည် မ
လော။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လဲ
နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ချူးရန်က ကပ္ပာကယာဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလိုက်
သို့အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွားရလေ
သည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် လှပသပ်ရပ်သော အခန်းငယ်တစ်
ခုရှိ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေသည် မဟုတ်ပါ

ထို့ပြင် ထိုအခန်းငယ်သည် မိမိနေထိုင်ခဲ့သော အခန်းငယ်
တစ်ခုတည်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချူးရန်က ခေါင်းရွပ်သွား၏။

၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် တုမုရန်အားသုတ်သင်ရန် ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကို ခရီးထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မိမိ၏အိမ်နှင့် မိုင်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကွာဝေးသော ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့သွားရာလမ်းတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သူက အိမ်သို့ပြန်ရောက်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအခန်းငယ်က မည်သူ့အခန်းငယ်ဖြစ်ပေါ်သနည်း။

ဤအခန်းငယ်သည် မိမိ၏အခန်းပင် ဖြစ်ရမည်။

အကြောင်းမှာ ဤအခန်းငယ်၏ ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်သည် သူ၏မိခင်က စနစ်တကျသေချာစွာ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့သော မိမိ၏အခန်းငယ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

စာအုပ်စင်များထားသို့ပုံ၊ ပြတင်းပေါက်များဖောက်ထားနှင့် ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်မှ ချယ်ရီပင်များစိုက်ပျိုးထားပုံသည် ချူးရှန်၏စာကြည့်ခန်းအတိုင်း ဖြစ်နေ၏။

ချူးရှန်က ဝမ်းသာသွား၏။

သူသည် ဒဏ်ရာရရှိထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏အိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသောအခါ အလွန်ဝမ်းသာမိလေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၄၅

ချူးရှန်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“မေမေ....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏အသံသည် လည်ချောင်းဝတွင်ပင် ပျောက်သွား၏။ သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ညှိုးငယ်သွားလေသည်။

သူသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ငါက ဘယ်နည်းနဲ့မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်မနိုင်ဘူး”

သူသည် စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်သို့ပြန်လှည့်လဲလျောင်းလိုက်၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် သူက လူးလိမ့်ထလိုက်ပြန်လေသည်။

ဤနေရာသည် မိမိ၏အိမ်ဖြစ်စေ အခြားနေရာတစ်ခုခုဖြစ်စေ သူက သေချာစွာ လေ့လာသင့်သည်မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်က အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါ်ဝေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းငယ်အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားရန် ခြေလှမ်းမရှိတိတ်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပေါ့ပါးညင်သာသောခြေသံတစ်ခုက သူ၏အိမ်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေဟော့

သဏ္ဌိ။

ခြေသံသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာ၏။

ချူးရှန်ကမျက်တောင်မခတ်ဘဲ အခန်းဝသို့စိုက်ကြည့်လေသည်။ သူ၏စိတ်မှာလည်း အိမ်သို့သာပြန်လည်ရောက်ရှိနေ

နောက်ဆုံး သူသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ....

“မေမေ....”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ခေါ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခစ်ခနဲ ရယ်သော တစ်ချက်ကြားလိုက်ရ၏။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

ယခုလာနေသူသည် သူ၏မိခင်မဟုတ်သည်မှာ သေကြောင်း သူက နားလည်သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းစီးလိုက်ကာသည် တစ်ချက်လှည့်သွားပြီး အခန်းတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်လှမ်းဝင်လာ၏။

ထိုလူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်က ပါးစပ်လောင်းဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာဝင်ရောက်လာသူသည် အလွန်ချော

ပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော ဂါဝန်ရှည်တစ်ထည်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အသက် ၁၇-၁၈ ခန့်သာရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ မျက်ဝန်းအစုံသည်ပိုင်းစက်နေပြီး မျက်ခုံးမွေးအစုံက ကွေးကွေးကလေးဖြစ်နေ၏။

နှုတ်ခမ်းအစုံမှာနီရဲလျက်ရှိပြီး မျက်နှာသွယ်သွယ်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမ၏အလှသည် လူတစ်ဘက်သားကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းအပြည့်ရှိသည့်အပြင် မာန်မာနခက်ထန်ပုံ ရလေသည်။

ချူးရှန်ကကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် သူမအား ငေးကြည့်နေ၏။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်သတိရလာပြီလား”

မိန်းကလေး၏အသံမှာလည်း ချိုလွင်သာယာနေသည်ဟု ချူးရှန်က နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲရှိနေ၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌ ထည်း ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ရပ် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးက ထပ်မံပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်သတိလစ်တာ တစ်နေ့နဲ့တစ်ည ရှိနေပြီရှင်”

၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 ယခုမှ သူက အိလန်၊ စန်ကွမ်းထင်းနှင့် တုမုရန်အား သုတ်
 သင်ရန် လာရင်းကိစ္စကို သတိရလာလေသည်။
 သူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး...
 “ကျုပ်အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 မိန်းကလေးကနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး...
 “ရှင်တို့ယောက်ျားတွေက တဆိတ်ရှိရန်ဖြစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစား
 ကြတာကိုး၊ ကျွန်မကသာ ရှင့်ကိုအချိန်မီ အသက်ကယ်ဆေးမတိုက်
 နိုင်ရင် ရှင့်ဒဏ်ရာက နှစ်ရှည်လများကုသရတော့မှာပဲ”
 ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။
 မိန်းကလေးကပြုံး၍ စကားဆက်လိုက်သည်။
 “ရှင်ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်နေတဲ့အခါမှာ တစ်ချိန်လုံး
 မေလို့ပဲ ခါတယ်ရှင့်”
 ချူးရှန်၏မျက်နှာက နီရဲသွားပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
 သည်။
 မိန်းကလေးက ချူးရှန်အားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...
 “ဒီမှာနောက်ထပ်တစ်ရက်လောက်နေလိုက်ရင် ရှင့်ဒဏ်
 က လုံးဝပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်ရှင့်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၄၉

ချူးရှန်ကလက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး...
 “ကျေးဇူးတင်ပါဗျာ... ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါ”
 သူ၏စကားကြောင့် မိန်းကလေးကအံ့သြသွား၏။
 “ရှင်ထွက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ရှင့်ဒဏ်ရာက သက်သာ
 ရာရှိသေးတာပဲ”
 ချူးရှန်က အခက်ကြုံသွားရလေသည်။ သူသည် တုမုရန်
 အချိန်မီသုတ်သင်ရန် လိုအပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။
 သို့သော် သူကဇွတ်အတင်းထွက်သွားလျှင် မိန်းကလေးက
 သွားမည်ကိုစိုးသောကြောင့် ချူးရှန်ကစကားဦးလှည့်လိုက်
 “ဒါထက် ဒီအိမ်က ဘယ်သူ့အိမ်လဲဗျ”
 ဟု မေးလိုက်လေသည်။
 မိန်းကလေးက...
 “ကျွန်မအိမ်ပေါ့”
 ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...
 “ဒီမှာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းနေတာလား”
 မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။
 “မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မဖေဖေနဲ့မေမေတို့လဲ ရှိပါသေးတယ်”
 ချူးရှန်က အံ့သြသွား၏။
 မိသားစုတစ်စုနေထိုင်သော ဤအိမ်ကလေးသည် ဤမျှ

၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တိတ်ဆိတ်မနေသင့်ဟု သူကမှတ်ယူထား၏။

ထို့ကြောင့် သူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားဖေဖေနဲ့မေမေကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလို့ရနိုင်မလား”

မိန်းကလေးက ထပ်မံ၍ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးရှင်”

ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးက မျက်နှာထားတည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့်

“ကျွန်မဖေဖေက အပြင်ကိုခရီးထွက်သွားတယ်၊ ကျွန်မမေကတော့ တစ်နှစ်ပတ်လုံး သူ့အခန်းထဲက ထွက်လေ့မရှိဘူး”

အလွန်လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော မိသားစုတစ်စုနှင့် တွေ့နေရပြီဟု ချူးရှန်ကနားလည်လိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားကပဲ သူတို့ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပါဗျာ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ချူးရှန်အား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ရှင်လဲ ဗိုက်ဆာနေတော့မယ်၊ ကျွန်မစားစရာ သွေးလိုက်ဦးမယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၅၁

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ချာခနဲလှည့်ကာ အခန်းတွင်းမှ ဆွက်သွားလေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က အခန်းတစ်ခုလုံးသို့ဝေကြည့်လိုက်သည်။ ယခုတစ်ကြိမ် သူက လျှို့ဝှက်သောမိသားစုအကြောင်းသိ

သိ၍ သေသေချာချာ ဂရုပြုကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အခန်း၏နံရံပေါ်တွင် ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထား၏။

ယင်းပန်းချီကားပေါ်တွင် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးစပ်ထားသည်။ ထိုစည်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုကဗျာသည် ကာရံမညီမညာသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ချူးရှန်က အံ့သြသွားသည်။ သူသည် ထိုကဗျာအား တစ်

ဆက်ယောက်ကရွတ်ဆိုသည်ကို ကြားဖူးခဲ့သည်ဟု တွေးမိလိုက်သည်။

ထို့ပြင် ပန်းချီကား၏နောက်ဘက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စည်းနှမ်းသည့် ဓားတစ်လက်ရှိနေ၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုဓားရိုးပေါ်၌ စာလုံးများရေးထွင်း

၅၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

ထားသည်ကို ကွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။

နံရံပေါ်မှ စာလုံးရေးထွင်းထားသောစာသည် တစ်ချိန်က မိမိတို့ဘိုးဘွားများပိုင်ဆိုင်သော စားများဖြစ်နေမည်လော။

သူ၏မိခင်ဖြစ်သူက စားရိုးပေါ်တွင် စာလုံးများရေးထိုးထားသော စားတစ်လက်ရှိခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ဤလျှို့ဝှက်သောမိသားစုသည် မိမိ၏ဘိုးဘွားများနှင့် မဟုတ် မိမိ၏မိခင်နှင့် တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်း ပတ်သက်နေလော။

စာကြည့်ခန်း၏ ပြတင်းပေါက်များဖောက်ထားပုံ၊ အခန်းစည်းပုံ၊ ချယ်ရီပင်များရှိနေပုံမှာ မိမိမိခင်၏ စိတ်ကူးပုံသဏ္ဌာန်တိုင်း ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဤလျှို့ဝှက်သောမိသားစုနှင့် မိမိ၏မိခင်မှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံဆက်စပ်နေရမည်ဟု ချူးရှန်က နားလည်လိုလေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ပြတင်းပေါက်များဖောက်ထားတော့ နေရောင်ခြည်များများရတာပေါ့၊ ချယ်ရီပင်များများစိုက်ထားတော့ တစ်အိမ်လုံး မွှေးကြိုင်စေတာပေါ့”

သူ၏မိခင်ရေရွတ်နေကြအတိုင်း တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၅၃

သူ၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့်....

“အို...”

ဟူသော အာမေဍိတ်သံတစ်သံထွက်ပေါ်လာ၏။

ချူးရှန်ကရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ နောက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းကလေးက လင်ဗန်းတို့ကိုကိုင်ဆောင်ကာ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိန်းကလေးက ချူးရှန်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“သိပ်ထူးဆန်းပါလား... ကျွန်မဖေဖေကလဲ ဒီလိုစကားမျိုး မပြောတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မဖေဖေကပြောတယ်... ပြတင်းပေါက်များများဖောက်ထားရင် နေရောင်ခြည်များများရတယ်၊ ချယ်ရီပန်းများများစိုက်ထားရင် တစ်အိမ်လုံးမွှေးကြိုင်စေတယ်တဲ့”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်မှာ အံ့သြလွန်းသလို စပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

မိန်းကလေးက လက်ထဲမှလင်မန်းကိုအနီးရှိ စားပွဲတစ်ခု
ပေါ်သို့ချလိုက်ပြီး ချူးရှန်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ရှင်နဲ့ကျွန်မဖေဖေတို့က စိတ်ကူးချင်း တော်တော်တူနေ
တယ်ရှင်”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်စိတ်ကူးမဟုတ်ဘူးလား... ကျုပ်မေမေရဲ့စိတ်ကူးပါ”

မိန်းကလေးက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်မေမေရဲ့ စိတ်ကူးဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်တို့အိမ်မှာ အခုလိုပဲ ပြတင်းပေါက်တွေ
ကို တန်းစီပြီး ဖောက်ထားတယ်၊ ပန်းခြံထဲမှာလဲ ချယ်ရီပင်တွေ အ
များကြီးစိုက်ထားတယ်ဗျ”

မိန်းကလေးက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အိမ်
အမ်းဖြစ်နေ၏။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်၏။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီအခန်းက ကျုပ်လာကြည့်ခန်း
တစ်ပုံစံတည်းပဲဗျ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ မိန်းကလေးကပါး
ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားပြီး...

“ရှင်...”

သူမသည် အတန်ကြာငေးငိုင်နေပြီးမှ...

“ဒီအခန်းက ကျွန်မဖေဖေရဲ့စာကြည့်ခန်းရှင်၊ အခုအဖြစ်အ
တွေကို ကျွန်မတော့ ဘာမှနားမလည်တော့ဘူး”

ချူးရှန်က...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်လဲနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ရှင် ဆန်ပြုတ်
စိုလိုက်ပါဦး”

သူမသည်ပြောရင်း ချူးရှန်ထံသို့ ပန်းကန်များ လှမ်းပေး
သည်။

ဆန်ပြုတ်နှင့် အခြားဟင်းလျာများမှ ထွက်ပေါ်လာသော
ငြိမ်းသည့်အနံ့ကြောင့် ချူးရှန်ကဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် မိန်းကလေးပေးသော ဆန်ပြုတ်များကို အားရ
အသောက်လိုက်လေတော့သည်။

ဆန်ပြုတ်နှစ်ပန်းကန်နှင့် ဟင်းလျာနှစ်ပွဲတို့မှာ တက်တက်
ငြိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က ဝမ်းဗိုက်ပွတ်လိုက်သည်။ ဆန်ပြုတ်နှင့်ဟင်း
လျာတို့၏ အရသာမှာ အလွန်ကောင်းမွန်နေ၏။

သို့သော် ချူးရှန်က ချီးကျူးနိုင်စွမ်းမရှိပါ။ အကြောင်းမှာ
သူကချီးကျူးရန် ဝန်လေးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်သည်ကျေးဇူးတရားကို နားလည်သဘောပေါ်
သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခု သူက မိန်းကလေးအား ချီးကျူးစကား
ပြောဆိုသည်မှာ အကြောင်းရှိနေ၏။

ထိုဆံပြုတ်နှင့်ဟင်းလျာများ၏ ချက်ပြုတ်ပုံနှင့်အရသာ
သူ၏မိခင်လက်ရာအတိုင်းပင် ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်က မည်သို့ချီးကျူးစကားပြောရမှန်း
ဖြစ်နေရလေသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စားလို့ကောင်းလားရှင်”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

မိန်းကလေးက အသင့်ပါလာသော ကရားတစ်ခုမှအစ
များကို ငှဲ့လိုက်ပြီး ချူးရှန်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က အရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ဟုန်ထိုး
လိုက်လေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၅၇

အရက်များ ဝမ်းဗိုက်ထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
နည်း ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပေါ့ပါးနွေးထွေးလာကာ အားအင်များ

ညှိပြီးလာသည်ဟု ချူးရှန်ကခံစားလိုက်ရသည်။
သူသည် လျှို့ဝှက်သောမိသားစုအကြောင်းကို သိရှိလို

သည်။
သူ၏မိခင် သို့မဟုတ် သူ၏ဘိုးဘွားများနှင့်တစ်နည်းတစ်

နည်းတူသက်နေရမည်ဟုလည်း သူက တထစ်ချ ယုံကြည်ထားလေ
သည်။

သို့သော် သူက တုမုရန်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရဦးမည် မ
ဆုတ်ပါလော။

အကယ်၍သာ သူ့အား ထိုမိသားစုက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့
သည်ကို တုမုရန်ကသိရှိသွားပါက အန္တရာယ်မပေးဟု မည်သူကမျှ

ပြောနိုင်ပါချေ။
မိမိ၏အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မိသားစုအတွက် ဒုက္ခမ

ဆုတ်စေလိုပါ။
ထို့ကြောင့် ချူးရှန်က ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်

လိုက်သည်။
အကယ်၍ သူကသာ တုမုရန်ကိုအနိုင်ရလိုက်ပါက သူက

ထိုမိသားစုထံသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထား၏။
ချူးရှန်ကထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ...

၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“အခုလို ကျုပ်ကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဖြစ်သေးဘူးရှင်... ရှင်က ဒီမှာအနည်းဆုံး နောက်တစ်ရက် နေရလိမ့်မယ်”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ကျုပ်က မသွားမဖြစ်လို့ပါ”

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ရှင်က တားမရလဲသွားပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က ဒီ

ကထွက်သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဆန်ပြုတ်နဲ့အရက်သောက်ခဲ့တယ်လေ”

မိန်းကလေး၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချူးရှန်၏ခြေလက်

များက လေးလံလာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးက ဆန်ပြုတ်နှင့်အရက်ထဲတွင် အဆိပ်ခတ်ထားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုလည်း သူကနားလည်လိုက်လေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၅၉

ချူးရှန်က လက်သီကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျာ... ခင်... ဗျာ...”

သူသည်စကားကိုပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ကြမ်း

သို့ အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

မိန်းကလေးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ရှင်ကအထိရာလုံးဝပျောက်ကင်းသွားမှ ဒီကနေထွက်သွား

မယ်ရှင်”

ဟု အသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ချူးရှန်ကမကြားနိုင်တော့ပါချေ။

သူသည် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်သတိလစ်မေ့မြောသွား

တော့သည်။

သစ္စာတောက်

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

အလင်းရောင်သည် အားပျော့သွားပြီး အမှောင်ထုက ဝန်းကျင်တစ်လုံးသို့ ကြီးစိုးစပြုလာပြီဖြစ်သည်။

အခန်း၏ပြတင်းပေါက်များက ဖွင့်ထားသောကြောင့် အခန်းတွင်းသို့ မသဲမကွဲ မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်လဲလျောင်းနေ၏။

ချူးရှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ လေပြည်လေညှင်းကလေးတစ်ချက် အခန်းတွင်းသို့ဝေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လိုက်သည်နှင့် ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီး သတိရလာလေတော့သည်။

ချူးရှန်က ခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အလွန်ပင်ပေါ့ပါးနေပြီး အင်အား ပြည့်ဖြိုးလျက်ရှိနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။

ချူးရှန်က အံ့သြသွားသည်။ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လေးက ဆန်ပြုတ်ထဲ၌ အဆိပ်ခတ်ခဲ့သည်ဟု သူကမှတ်ထင်မိသည်။

သို့သော် ယခု သူက သေဆုံးသွားခြင်း မရှိသေးပါချေ။

ထို့ပြင် တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းရှိနေပြီး အင်အားပင် တိုးပွားနေသလို ခံစားလိုက်ရသောကြောင့် သူက

လည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်လေညှင်းက နှင့်အတူ မသဲမကွဲအသံတစ်ချို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသောအသံမျိုးနှင့် ခပ်ဆင်တူနေ၏။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွား၏။ သူသည် ကဗျာကယာဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသို့ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နိုင်၏။

ချူးရှန်က ပြတင်းပေါက်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် အသေအကြေတိုက်ခိုက်နေသေး
တိုက်ပွဲမဟုတ်ပါ။

လူတစ်ယောက်က လက်ထဲမှစားကို အဆက်မပြတ်
ယမ်းကာ လေထုထဲသို့တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုလူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့်
ရောင်များဖြင့် ဝင်းလက်နေလေတော့သည်။

ချူးရှန်က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွား၏။ ထိုတိုက်ခိုက်မှု
နေသူကို သူကသိရှိထားသည်။

ထိုတိုက်ခိုက်နေသူမှာ အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော
ရှင်မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း သိုင်းပညာများကို
ကျင့်နေပုံ ရရှိလေသည်။

သူမ၏သိုင်းကွက်များသည် မည်သည့်သိုင်းအဖွဲ့မှသိ
ကွက်များဟု ချူးရှန်ကတတ်အပ်မပြောဆိုနိုင်ပါ။

ချူးရှန်သည် ဗဟုသုတကြွယ်ဝသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း
ထိုမိန်းကလေး၏သိုင်းကွက်များကို မသိဘဲဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေး၏သိုင်းကွက်များသည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ
ကွက်များဖြင့် တူသလိုလိုရှိပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ရှောင်လင်သိုင်းအဖွဲ့
သိုင်းကွက်များဖြင့် တူသလိုလိုရှိနေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ချူးရှန်ကဝေခွဲမရဘဲရှိနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၆၃

“ဖြောင်... ဖြောင်... ဖြောင်”

လက်ခုပ်တီးသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး လူတစ်ယောက်
က ခြံဝင်းတံခါးမှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးက လိပ်ပြာသဖွယ်လှပလျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်
ရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခြံဝင်းထဲသို့ အနက်ရောင်အင်္ကျီရှည်ဝတ်ဆင်ထားသော အ
မျိုးတစ်ယောက်က အေးဆေးစွာ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရ၏။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်၏တစ်ကိုယ်လုံး
က တောင့်တင်းသွားသည်။

မိန်းကလေးတို့၏ လျှို့ဝှက်သောမိသားစုမှာ ထိုအဘိုးအိုနှင့်
အဆက်အသွယ်ရှိနေသည်လော။

သို့မဟုတ် ထိုအဘိုးအိုသည် မိန်းကလေး၏ဖခင်ပင်ဖြစ်
သည်လော။

မည်သို့ဆိုစေ ချူးရှန်၏ခြေလက်များသည် ရေခဲတုံးပမာ
အတိုင်းလောလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောအဘိုးအိုက မိန်းကလေး
ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ကျဉ်းမြောင်းနေပြီး နှာခေါင်းမှာ
နည်းငယ်ကောက်နေ၏။

နားထင်နှစ်ဘက်မှာချိုင့်ဝင်နေပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသော
ဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

အဘိုးအိုသည် မိန်းကလေးအားပြုံးပြလိုက်ပြီး....

“မိန်းကလေးရဲ့ဓားသိုင်းက တယ်ကောင်းပါလား”

ဟု ချိုးကျူးပြောဆိုလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏မျက်နှာမှာနီရဲပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်
သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုက သဘော
စွာဖြင့်....

“မင်းကအချိန်ကျရင် မင်းအဖေခြေရာကို ဆက်ခံနိုင်မှာ”

မိန်းကလေးက....

“အခုလိုချိုးကျူးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သူမ၏ ပြောဆိုပုံကိုထောက်ကြည့်လျှင် ထိုအနက်ရောင်
ဆင်ထားသော အဘိုးအိုသည် မိန်းကလေးတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီး
သည်ဟု ချူးရှန်ကနားလည်လိုက်သည်။

သူ့အတွက်လည်း ဤနေရာသည် လုံခြုံမှုမရှိတော့ဘဲ အန္တ
ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

အကြောင်းမှာ ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုး
သည် ဝမ်းမု၏ကိုယ်ရံတော် ‘လိုကျင့်ဟုန်’ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ

လိုကျင့်ဟုန်သည် ဝမ်းမု၏ရန်သူကျန်းစုစင်း လက်အောက်
သမားများကို ဖော်ထုတ်သုတ်သင်ရာတွင် နာမည်ကြီးသူတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်၏အသည်းနှလုံးများသည် အောက်သို့တဖြည်း
ချိန်ဆင်းနေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

အကယ်၍သာ လိုကျင့်ဟုန်က မိမိအားတွေ့သွားလျှင် အ
ခြားသောပေးမည်မဟုတ်ကြောင်း သူက နားလည်ထားလေ

ထို့ကြောင့် သူက လုံးဝမလှုပ်ရှားဘဲ ပြတင်းပေါက်မှချောင်း
ကြည့်ရှုနေ၏။

၆၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

လိုကျင့်ဟုန်က စကားစလိုက်သည်။

“မင်းဖေဖေ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရောက်သေးဘူးရှင်... သူခရီးထွက်တာ နှစ်ရက်လောက်

ရှိနေပြီ”

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူးရှင်”

လိုကျင့်ဟုန်က စိတ်ပျက်သွား၏။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ သူ့ကိုတွေ့ဖို့လာခဲ့တာ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဘာကအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရင် ကျွန်မကိုပြောပြခဲ့ပါ”

ကျွန်မဖေဖေပြန်လာတော့ ပြောပြလိုက်ပါမယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူးကွဲ့... ကျုပ်က သူ့ကိုသေသေချာချာ ပြော

မှာ”

မိန်းကလေးက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်

လိုက်လေသည်။

မားလုလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၆၇

ထိုစဉ်မှာပင် ချယ်ရီပင်များ တန်းစီစိုက်ထားရာဘက်မှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၏။

မိန်းကလေးနှင့်လိုကျင့်ဟုန်တို့က ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက် တစ်ပင်လုံးအပွင့်များဖြင့် ဝေဆာနေသော ချယ်ရီပင်တစ်ပင်

အောက်၌ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်မျက်ခုံးမွေးများပင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ

သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် မီးခိုးရောင်အပေါ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင် ပြီး လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ချယ်ရီပွင့်များအား မော့ကြည့်

၏။

မိန်းကလေး၏မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလက်သွားပြီး... “ဖေဖေ...”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမသည် ထိုအဘိုးအိုထံသို့ ပြေး သွားပြီး ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝှေ့ဝင်လိုက်၏။

လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးရွှင်နေ၏။

သူသည် ချယ်ရီပင်အောက်၌ ရပ်နေသောအဘိုးအိုကို စိုက် လိုက်ပြီး...

“နောင်ကြီးတုမုရန်က ပြန်ရောက်လာပြီကိုး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တောင့်တင်းသွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ်းဖမ်း တစ်ခုအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ရသည့်အလား ခံစားလိုက်ရလေတော့ သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိလေထုများပင် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ထက် ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေ၏။

သူသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်မှ သစ္စာဖောက်တုရားကို သုတ်သင်ရန် လာရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လမ်းခရီးတွင် အိလန်ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပါလာပြီး အိလန်ကိုတစ်ခု သတ်ချစ်ကြိုက်နေသော စန်ကွမ်းထင်းကလည်း ပါဝင်လာပြန်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် အိလန်စိတ်ချမ်းသာစေရန် ချူးရှန်အား အကျပ်ကိုင်ကာ အိလန်ထံသို့သွားစေသည်။ သို့သော် ချူးရှန် လက်မခံသဖြင့် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေသည်။

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၆၉

ထိုတိုက်ပွဲတွင် စန်ကွမ်းထင်း၏လက်ချက်ဖြင့် ချူးရှန်က သတ်ရာရရှိခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရ၏။

ယခု သူသည် ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏ လက်ဝါးဒဏ်ရာကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကုသပေးခဲ့သည်။

သူမသည် ချူးရှန်၏ရန်သူ တုမုရန်၏သမီးပင်ဖြစ်နေသည်ကို တွတ်ပါလော။

ယခု သူသည် တုမုရန်၏ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ရှိနေပြီဖြစ် သည်။

ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်းသည် ဆိုးရွားလှပေသည်။ မိမိအသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကို သူသေကိုယ်သေယှဉ်ပြိုင်တိုက်

သတ်ရတော့မည် ဖြစ်၏။

ချူးရှန်၏ နဖူးပေါ်မှချွေးများသည် အဆက်မပြတ် စီးဆင်း လျှောက်လေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်နှာသည် ပြုံးရွှင်နေ၏။

တုမုရန်က ရင်ခွင်ထဲမှသမီးဖြစ်သူအား အသာအယာဖမ်း

၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်ပြီး...

“စင်းစင်း...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ စင်းစင်းဖြစ်ပါသည်။

စင်းစင်းက ခေါင်းမောရင်း...

“ရှင်...”

တုမုရန်က မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“သမီး မေမေအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသေးသလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ နေကောင်းသွားပါပြီ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ချယ်ရီပင်အောက်

တွင် ချထားသောအထုပ်တစ်ခုအား ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ... သမီးက အဲဒီအထုပ်ကို အိမ်ထဲသွားသိမ်းထားလို့
ပါဦး”

စင်းစင်းက ဝမ်းသာသွား၏။

တုမုရန်က ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာတိုင်း သူမအတွက်
ဖိုးရှိသောပစ္စည်းများ ဝယ်လာတတ်သည် မဟုတ်ပါလော့။

စင်းစင်းက မြေပေါ်မှအထုပ်ကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး

လှည့်ကာ အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်

တုမုရန်နှင့်လိုကျင့်ဟုန်တို့က စင်းစင်းအား နောက်မှပြန်

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၇၁

ဖြင့်ကြည့်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

စင်းစင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးကလည်း ပျောက်ကွယ်သွား

သူသည် လိုကျင့်ဟုန်ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လှည့်လိုက်ပြီး

“စက်သောလေသံဖြင့်...”

“ခင်ဗျားမှာ ကိစ္စတစ်ခုခုရှိနေပြီထင်တယ်”

ဟု မေးလိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်က...

“ဘာကိစ္စများလဲ”

လိုကျင့်ဟုန်က မျက်နှာလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“ခင်ဗျားနဲ့အမျှအကြီး သက်ဆိုင်နေပါတယ်လေ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူသည် စိတ်မရှည်သောလေသံဖြင့်...

“ခင်ဗျားစကားကိုကျွေးကောက်ပြီး မပြောပါနဲ့”

၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုကျင့်ဟုန်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ နယ်စားဝမ်းမုက ခင်တာကို သူ့ဆီမှာအမှုထမ်းဖို့ လာခေါ်တာပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောခါ ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တချက်တုန်ခါသွားလေသည်။

တုမုရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သူ့ဆီမှာ အမှုထမ်းရမယ် ဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

သူ၏လေသံသည် အနည်းငယ် မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်အကဲခတ်၍ရလေသည်။

တုမုရန် ပြုံးလိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏သိုင်းပညာမှာ သူ့ထက်အနည်းငယ် နိမ့်နေကြောင်း သူကသိရှိထား၏။

အကယ်၍သာ သူက နယ်စားဆီ၌ အမှုထမ်းမည်ဆိုလျှင် လိုကျင့်ဟုန်၏ဂုဏ်သိက္ခာသည် ကျဆင်းသွားနိုင်ကြောင်း၊ သူက ဘောပေါက်နားလည်ထားလေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်ကလည်း သူ့အား အလိုရှိမည်မဟုတ်သည့်သူက ရိပ်စားမိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၇၃

“ကျုပ်က လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ ဒီကြာမန်းတောင်ပေါ်မှာနေလာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ကျော်လာပါပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဝမ်းမုဆီ မလိုက်ပါရစေနဲ့ဗျာ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ လိုကျင့်ဟုန်၏မျက်လုံးမှာ အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပလာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသောကျေနပ်နေသော အယောင်များက ပေါ်ထွက်လာ၏။

သို့သော် သူက ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး...

“အို... နောင်ကြီးလိုလူမျိုးက တောထဲမှာနေရင် ဘာများ လျှိုးထူးမှာလဲ... နယ်စားကြီးဆီမှာဆိုရင် နောင်ကြီးနာမည် တစ်ခုနဲ့ထိုးကျော်ကြားလာမှာ သေချာပါတယ်”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးတွင် အဓိပ္ပာယ်များစွာပါဝင်နေကြောင်း ချူးရှန်က အကဲခတ်မိလိုက်၏။

“နယ်စားကြီးဆီမှာ ခင်ဗျားလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးရှိနေမှ ကျုပ်လိုက်တာရောမလိုတော့ပါဘူးဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကမလိုက်နိုင်တာကို နည်းပါတယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က အားရပါးရပြုံးလိုက်၏။ သူကစိတ်ထဲမှ ချစ်၍ ပြုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှန်တကယ် သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ

သောအသွင်ပေါ်ထွက်လာပြီး...

“စိတ်မကောင်းစရာပါပဲဗျာ... နယ်စားကြီးဝမ်းမုက ခင်ဗျားကိုမြှောက်စားချင်လို့ ကျုပ်ကိုခေါ်ခိုင်းလိုက်တာဗျ။ ခင်ဗျားက နယ်စားကြီးကိုကူညီခဲ့တာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

တုမုရန်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ... ကျုပ်ကကူညီနိုင်ခဲ့တာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ချူးရှန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က စကားဦးလှည့်လိုက်၏။

“ဝမ်းမုက ခင်ဗျားကိုနန်းတော်ထဲဖိတ်ခေါ်တာက အခေါ်ကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပဲ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာများလဲဗျ”

လိုကျင့်ဟုန်က...

“ကျန်းစုစင်းလက်အောက်က သစ္စာရှိမျိုးချစ်သိုင်းသမီးတွေက အခုပြည်မကိုပြန်ဝင်လာကြပြီး ဝမ်းမုကိုတော်လှန်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ သတင်းရတယ်ဗျ”

တုမုရန်က စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

“ဒီသတင်းက သေချာရဲ့လားဗျ”

လိုကျင့်ဟုန်က...

“သေချာတယ်... ဝမ်းမုကိုသစ္စာခံတဲ့ သိုင်းသမီးတွေက နယ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သုတ်သင်ခံနေရတယ်ဗျ”

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

ကျန်းစုစင်းက သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျန်းစုစင်းအောက်၌ ထက်မြက်သောသိုင်းသမီးများ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော့။

လိုကျင့်ဟုန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် နယ်စားကြီးဝမ်းမုက ကျန်းစုစင်းလက်အောက်သိုင်းသမီးတွေကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုတယ်”

တုမုရန်က မှဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုအလိုရှိတယ်ဆိုပါတော့”

လိုကျင့်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

တုမုရန်က...

“တစ်ချိန်တုန်းက ကျုပ်ဟာ ကျန်းစုစင်းလက်အောက်မှာ သမီးပူးတယ်၊ နောက်မှ ဝမ်းမုလက်အောက်ကိုပြောင်းလာခဲ့တာကြောင့် ကျုပ်က ကျန်းစုစင်းကို သစ္စာရှိတဲ့သိုင်းသမီးတွေ ဘယ်လိုသိတယ်ဆိုတာ သိမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ယူဆတယ် မဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားက တော်တော်ဉာဏ်ကောင်းပါလားဗျ”

ဟု ချီးကျူးပြောဆိုလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က မဲပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကသုံးလအတွင်း သူတို့သတင်းကို စုံစမ်း

ပေးပါမယ်လို့ နယ်စားကြီးကိုပြောပြလိုက်ပါ”

လိုကျင့်ဟုန်က လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပါပြီ... ခင်ဗျားကသာ ကတိတည်ပါစေ”

တုမုရန်က....

“စိတ်ချပါ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လိုကျင့်ဟုန်က....

“ကျုပ်ကိုသွားခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှပြေးလွှားကာ မှောင်ထုအတွင်းသို့ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်၏ကိုယ်ဖော့ပညာသည် ထိပ်တန်းအဆင့်ထိ ပင် ကျော်လွန်နေကြောင်း ချူးရှန်ကတွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် တုမုရန်၏သိုင်းပညာက မည်သို့ရှိမည်နည်း

ချူးရှန်ကမသိနိုင်သော်လည်း တုမုရန်ကိုယ်တိုင်ကမူ သိနိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၇၇

အလင်းရောင်သည် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အမှောင်ထုကလွှမ်းမိုးထား၏။

သို့သော် ကောင်းကင်ပေါ်မှလခြမ်းကလေးကြောင့် ဝန်း

ကျယ်တစ်ခုလုံးသို့ မသဲမကွဲ မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

တုမုရန်မှာ နေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်တည်နေ၏။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေး

နက်တွေးတောနေဟန် ရှိလေသည်။

မှန်ပါသည်။ တုမုရန်က သူ၏ဘဝတွင် အရေးကြီးဆုံးအ

ကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းစုစင်းလက်အောက်တွင် သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်ရှိ

သည့်အနက် ပထမသိုင်းဘီလူးမှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ဒုတိယသိုင်းဘီလူးစစ်တန်စစ်မှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်

စစ်တန်စစ်သည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲအချိန်တွင် ကျန်းစုစင်း

၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

၏သားကိုကယ်တင်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည်ဟု အဆိုကဆို၏။

ယခု ဝမ်းမုအား သစ္စာခံသော သိုင်းသမားများကို လိုက်လံသုတ်သင်နေသူမှာ စစ်တန်စစ်ဖြစ်နေသည်လော။

စစ်တန်စစ်နှင့်ရန်သူဖြစ်ရလျှင် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သူက တွေးတောနေမိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျန်းစုစင်းလက်အောက်မှ သစ္စာခံမျိုးသိုင်းသမားများကို သုတ်သင်ပစ်နိုင်ပါက သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသူ၏ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုးနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူက နယ်စားကြီးဝမ်းမုကို အကူအညီပေးကာ မိမိ၏မိတ်ဆွေများအပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးသို့ လွှမ်းမိုးနိုင်ရန်အချိန်သည် တစ်ထက်တစ်စ နီးကပ်လာပြီးဟု သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ကလေးအတွင်းမှ စင်းစင်းက မီးအိမ်လုံးကိုကိုင်ဆောင်ကာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူမသည် တုမုရန်ထံသို့လျှောက်လာပြီး...

“ဖေဖေ အပြင်မှာမှောင်နေပြီ... အထဲဝင်ရင်ကောင်းမယ်ဟု ပြောလိုက်၏။

သူမ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်ကအကျပ်ရိုက်သွား၏။ ရန်သည် စင်းစင်း၏ဖခင်ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၇၉

ချူးရှန်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သမီး မေမေကောအိပ်ပြီလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“မေမေက စောစောအိပ်ရာဝင်သွားတယ်”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“အင်း... မနက်ကျမှပဲ သူ့ကိုသွားတွေ့လိုက်တော့မယ်”

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏မျက်နှာက တည်ကြည်လေးနက်သည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ မလှုပ်မယှက် ရပ်တန့်နေလိုက်သည်။

စင်းစင်းက အံ့သြသွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဖေ... ဖေ”

တုမုရန်က လက်ကာပြလိုက်သည်။

သူသည် စင်းစင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အိမ်ထဲမှာ ဘယ်သူရှိနေသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ၏အသံသည် တိုးတိုးလေးပင်ဖြစ်သော်လည်း ချူးရှန်၏

မိုးချန်းသံထက်ပင် ကျယ်လောင်နေလေသည်။

၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရန်က ပြတင်းပေါက်နားထပ်၍တိုးလိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်နား၌ ထောင်ထားသောတံမြက်စည်းကိုတိုက်မိ၍ တံမြက်စည်းလဲကျရာမှ အသံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဖေဖေကို အစောကြီးကတည်းက ပြောပြမလို့ပါ... ဧည့်သည်ရှိနေလို့”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“သမီးက ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားပြန်ပြီလဲ”

စင်းစင်းက....

“ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထားတဲ့လူကို သမီးကကတင်ထားတယ်လေ”

တုမုရန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဒါကြောင့် ဖေဖေအိမ်ထဲက အသံတစ်သံကြားလိုက်ရကုန်း”

ချူးရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

တုမုရန်သည် သူရောက်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိသွားပြီး

ကြောင်း သူက နားလည်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဖေဖေကပြောတယ် မဟုတ်လား... ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါကယ်တင်ရမယ်၊ စိတ်ကောင်းနဲ့လုံးကောင်းမွေးမြူရမယ်လို့”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၈၁

တုမုရန်ကပြုံး၍ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

စင်းစင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက ဒဏ်ရာပြင်းပြင်းထန်ထန်ရထားပြီး တောင်ကြား

ထဲမှာ လဲကျနေတယ်၊ သမီးက သူ့အသက်ကိုမကယ်ရင် သူ

သွားမှာပဲ”

တုမုရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“သူက ဘယ်လိုဒဏ်ရာမျိုးရထားတာလဲ”

စင်းစင်းက....

“သူက အတွင်းအားကောင်းတဲ့ လက်ဝါးတစ်ချက်အရှိန်ခံ

တာပဲ”

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

“အခု သူသက်သာသွားပြီလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“သက်သာသွားပါပြီ... အားပြည့်လာအောင် သမီးက သူ့

နှိုးထားပါတယ်”

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“သူသက်သာသွားပြီဆိုတော့ သမီးက....”

သူသည် စကားကိုဆုံးအောင်ပင်မပြောနိုင်ဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်

ပိုင်းထားလိုက်သည်။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

၈၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်လေ... သမီးက ဖေဖေရဲ့အသက်ကယ်ဆေးတာ
သူ့ကို တိုက်လိုက်တယ်”

တုမုရန်က နှမြောသောလေသံဖြင့်...

“အသက်ကယ်ဆေးလုံး ဘယ်နှစ်လုံးတိုက်လိုက်သလဲ”

စင်းစင်းက မချီမချည်ပြီးလိုက်ပြီး...

“သုံးလုံးတည်းပါ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်က နဖူးအား လှည့်
ဝါးဖြင့်ရိုက်လိုက်ပြီး...

“ဟိုက်... ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

စင်းစင်းက နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေကသမီးကို အပြစ်ပြောမလို့လား”

တုမုရန်က လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်...

“ဒီအသက်ကယ်ဆေးလုံးက ဘယ်လောက်ရှားတယ်ဆိုတာ
သမီးသိရဲ့လား”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သိပါတယ်... သမားတော်ကြီးကျင်းက တစ်နှစ်မှာတည်း
ကြိမ်ဖော်စပ်တယ်၊ ဖော်စပ်တဲ့ခါမှာလဲ ခြောက်လုံးပဲဖော်စပ်တယ်၊
ဖေဖေပြောပြထားတာ သမီးမှတ်မိပါတယ်”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၈၃

“သမားတော်ကြီးကျင်းက ဖေဖေနဲ့ရန်ငြိုးမဖွဲ့ချင်လို့ သူ
ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးလုံးခြောက်လုံးပေးလိုက်တာ၊ သမီးက သုံးလုံး
တိုက်လိုက်တယ်ဆိုတော့...”

သူ၏စကားမဆုံးမှာပင် စင်းစင်းက ကြားဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

“ဖေဖေ ဆူရင်လဲ တစ်ခါတည်းသာဆူပေတော့... သမီးက
သူ့ကို အရက်တစ်ခွက်လဲ တိုက်လိုက်သေးတယ်”

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ဖေဖေအထူးဖော်စပ်ထားတဲ့ အတွင်းအားကောင်းတဲ့ဆေး
အရက် ဟုတ်လား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်သည် စကားပင်မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ
သည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စင်းစင်းမှာ မိမိအပေါ် အလွန်ကောင်းမွန်သော ဆေးဝါး
အလွန်ရှားပါးသောဆေးဝါးများကို အသုံးပြု၍ကယ်တင်ခဲ့သည်
ဟုတ်ပါလား။

စင်းစင်း၏စေတနာကြီးမားပုံကို သူက လေးစားလာမိလေ
သည်။

၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်၍လာလေသည်။

သူက စင်းစင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေမိပြီလော။

ချူးရှန်က ဝေခွဲမရဘဲရှိနေစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“အခု သူက ဘယ်မှာလဲ... သူက အသက်ကယ်ဆေးလုံးသုံးလုံးတိုက်သင့်တဲ့လူ ဟုတ်မဟုတ်ကို ဖေဖေကစစ်ဆေးကြည့်ရဦးမယ်”

စင်းစင်းက ကပျာကယာဟန့်တားလိုက်သည်။

“အခု လူအိပ်နေပြီဖေဖေရဲ့ မနက်ကျမှ အဖေကိုလာတွေ့ခိုင်းပါမယ်”

တုမုရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီလေ... မနက်ကျမှပဲ သူ့ကိုတွေ့ရမှာပေါ့”

သူသည် ပြောရင်း အိမ်ကလေးအတွင်းသို့လှမ်းဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က ပြတင်းပေါက်မှခွာ၍အိပ်ရာပေါ်သို့ လဲလျောင်းရန် ဟန့်ပြင်လိုက်လေသည်။

ရှုတ်တရက် တုမုရန်၏စူးရှသောအသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။ သူ့အား တုမုရန်က တွေ့

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၈၅

သွားပြီလော။

မဖြစ်နိုင်ပါချေ။ အကြောင်းမှာ သူကစာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ နေသည်ကို တုမုရန်ကသိရှိထားပြီဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်သည် လက်တစ်ဖက်က စင်းစင်းအားဆွဲထားပြီး ခြံစင်းအပြင်ဘက်သို့စိုက်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏အသံဆုံးသွားသည်နှင့် အမှောင်ထဲမှ အေးစက်သော အသံတစ်သံက ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျုပ်ပါ”

စကားသံနှင့်အတူ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က အမှောင်ထဲထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်ချူးရှန်က ပါးစပ်လေးလောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် အမှောင်ထုအတွင်းမှ တုမုရန်သို့ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာနေ၏။

ထိုလူက ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်း အနံ့ရှာယအ

၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ငွေ့အသက်များက တစ်စထက်တစ်စနီးကပ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

တုမုရန်က အံ့သြသွား၏။ ရောက်ရှိလာသူမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ထိုလူငယ်အား တုမုရန်ကမသိပါ။ ထိုလူငယ်သည် ဝမ်းမု၏ သစ္စာခံသိုင်းသမားများကို လိုက်လံသုတ်သင်နေသူလော။

တုမုရန်၏မျက်လုံးအစုံတွင် လူသတ်လိုသောအရိပ်ယောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်အား တုမုရန်ကမသိသော်လည်း ချူးရှန်ကသိရှိထား၏။

အကြောင်းမှာ ထိုအဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ မိမိအလက်ဝါးဖြင့်ချီကဲ့သို့သောစန်ကွမ်းထင်းပင် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလော။

စန်ကွမ်းထင်းက အဘယ့်ကြောင့် တုမုရန်ထံသို့ရောက်လာရပါသနည်း။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အေးစိမ့်နေသောလေပြည့်လေညှင်းကလေးက ရုတ်တရက်

တားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၈၇

တိတ်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လူအများမှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပင်ဖြစ်သွားကြရလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်း၏ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ ယခု စန်ကွမ်းထင်းနှင့်တုမုရန်တို့မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်

နားကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က စင်းစင်းထံသို့ လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းပြလိုက်ပြီး လိုက်သည်။

“မင်းက ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အသံသည် ရေခဲတောင်တစ်ခုမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ရှိနေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာမဟုတ်ဘူး”

တုမုရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“မင်း ဘယ်သူဆိုတာကိုပြောစမ်း”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်က အညတြတစ်ယောက်ပါ။ အခုလာတာ ခင်ဗျားကို နှိပ်လိုမဟုတ်ဘူး”

တုမုရန်က အံ့သြသွားပြီး....

“မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

၈၈. ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်က ကျုပ်ဆရာရဲ့ညီမကို တွေ့ချင်လို့လာတာပဲ”

တုမုရန်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံက နဖူးပေါ်သို့မြင့်တက်သွား

လေသည်။

“မင်းက ဝိုးကျူးကိုတွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်က....

“ဘာကိစ္စလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဆရာက စကားတစ်ခွန်းပြောခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

တုမုရန်က စိတ်ဝင်စားသွားပြီး....

“ဘာများလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဆရာက သူ့ညီမဆီမှာ ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကြီး

တောင်းခိုင်းလိုက်ပါကလေး”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်၏မျက်နှာမှာ တူ

ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသောစကားများကို ချူးနီက

နားမလည်နိုင်ပါချေ။

ဓားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၈၉

သို့သော် စန်ကွမ်းထင်းနှင့်တုမုရန်တို့မှာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ

တူသက်နေရမည်ဟု သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏အသံက ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာ

သည်။

တုမုရန်က တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး....

“မင်းက အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ လိမ်ပြောချင်နေတာ

နော်”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

သူသည် လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကသာ လူလိမ်လူညာဗျား... ခင်ဗျားကသာ နည်းမျိုး

နည်းပြီး ကျုပ်တို့ဝူတန်အဖွဲ့က ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ခိုးယူသွား

တာပဲ”

တုမုရန်၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွား၏။

သူသည် လေသံအေးစက်စွာဖြင့်....

“မင်းကဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို အခုလိုစွပ်စွဲတာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြီးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားမတရားလုပ်ခဲ့တာတွေကို ကျုပ်ဆရာဝန်အိမ်နဲ့

ဆွဲပြထားလို့ပေါ့”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဂူအိမ်ရဲ့တပည့်ပေါ့ ဟုတ်လား”

၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုဆို မင်းက ဂူတန်အဖွဲ့ချုပ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စန်ကွမ်းထင်းဖြစ်ရမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်ကအံ့သြသွားလေသည်။

ဂူတန်အဖွဲ့ချုပ်တွင် အသက်ငယ်ရွယ်ပြီး သိုင်းပညာထူးခဲ့သော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတစ်ယောက်ရှိသည်ဟု သူကသိရှိထားလေသည်။

သို့သော် ထိုလူမှာ စန်ကွမ်းထင်းဖြစ်မှန်း သူကမသိရှိခဲ့ချေ။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းဆရာဂူအိချီက သေသွားပြီပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“သူကသေသွားပေမယ့် ကျုပ်ရှိသေးတယ်ဗျ”

တုမုရန်က သဘောကျသွားသည့်အလား လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၉၁

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ တုမုရန်သည် လူသတ်လိုသောအခါ လက်ခွက်ကိုပွတ်လေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

တုမုရန်က အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်း မဆိုးဘူးဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်ဆရာရဲ့အဖေက ခင်ဗျားအပေါ် ဘယ်လောက်အံ့သြသလဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ဆရာရဲ့အဖေကို အကောက်အသိမ်း”

သူက ရင်နာစွာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မှန်ပါသည်။ တုမုရန်သည် ဂူအိချီရဲ့ဖင်ဖြစ်သူ ဂူကျိုဝမ်းအဖေဖြစ်သူနဲ့သည်။

သို့သော် အကြံသမားတုမုရန်က မိုးကျူးအား လက်ထပ်ခြင်းတစ်ပြိုင်နက် ဂူကျိုဝမ်း၏ လျှို့ဝှက်ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုထွက်ပြေးခဲ့လေသည်။

မိုးကျူးဆိုသူမှာ စင်းစင်း၏မိခင်ဖြစ်ရမည်ဟု ချူးရှန်က သဘောတော်ပေါက်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်း ဆရာဂူအိချီကလဲ သေသွားပြီ... ဂူတန်အဖွဲ့ချုပ်ဂူကျိုဝမ်း”

၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းကလဲသေသွားပြီ၊ ဒီတော့ ဓားသိုင်းကျွမ်းစာအုပ်ဟာ ကျုပ်သက်ဆိုင်တော့တာပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားမှားနေပြီ... ဓားသိုင်းကျွမ်းစာအုပ်က ဂူတန်အကပိုင်ကစာအုပ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကပြန်ရသင့်တယ်”

တုမုရန်က....

“ကျုပ် မမှားဘူး... ဂူအိချိက သူ့အဖေ ဂူကျိဝမ်းရဲ့ ဓားသိုင်းကျွမ်းစာအုပ်ကို မြင်တောင်မမြင်ဘူးဘဲ... ဘာဖြစ်လို့ ပြန်တော့ခိုင်းမှာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက လေသံခက်ထန်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ဓားသိုင်းကျွမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ပေးမလား... ဘူးလားဆိုတာသာ ပြောပါ”

တုမုရန်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“မပေးဘူး”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းကတိုက်ခိုက်လာပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် စန်ကွမ်းထင်းကတိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုပါချေ။

သူကသဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားပြန်မပေးဘူးဆိုတာ သိပါတယ်... တုမုရန်က အံ့သြသွား၏။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၉၃

“ဒါဖြင့် မင်းက ကျုပ်ဆီဘာဖြစ်လို့လာခဲ့တာလဲ၊ ကျုပ်မိန်း

ကျွမ်းကိုစော့ဖို့သက်သက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ လာတာပါ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာကိစ္စများလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျားက ကတိတစ်ခုပေးရင် ကျုပ်က ဓားသိုင်းကျွမ်းစာ

ပြန်မတောင်းတော့ဘူး၊ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး

ကိုလဲ စွန့်ပစ်လိုက်မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွား

စန်ကွမ်းထင်းက မည်သည့်ကတိမျိုး လိုချင်နေပါသနည်း။

သူသည် စင်းစင်းအား လက်ထပ်ထိမ်းမြားလို၍လော။

တုမုရန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“ကျုပ်က ဘာကတိမျိုးပေးရမှာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်နှာလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက လူတစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးရမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား

၉၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

“မင်းက ဘာပြောတာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျား ဖမ်းထားတဲ့လူကို လွှတ်ပေးရမယ်”

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။ သူသည် မည်တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ ဖမ်းဆီးထားခြင်းမရှိပါ။

ရုတ်တရက် စင်းစင်းကယ်တင်ထားသောလူငယ်အား တိရလာလေသည်။

စင်းစင်းကယ်တင်ထားသူနှင့် စန်ကွမ်းထင်းတို့ မည်သို့သက်နေပါသနည်း။

တုမုရန်က အနည်းငယ်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖမ်းမထားပါလား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စန်ကွမ်းထင်းက ခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား လိမ်မပြောနဲ့”

တုမုရန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က လိမ်မပြောရပါလား”

ချူးရှန်က အံ့သြသွား၏။

စန်ကွမ်းထင်းက မိမိအားလာရှာခြင်းဖြစ်သည်ဟု နားလည်ထားသည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၉၅

စန်ကွမ်းထင်းသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအားလာရောက်

တွေ့ရပါသနည်း။ အိလန်က လိုက်သွားရန်တိုက်တွန်းလိုက်၍လော။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကျော်ကြားတဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒဏ်ရာရထားတဲ့လူကို ဖမ်းထားချင်တာလဲ”

ယခုမှပင် စန်ကွမ်းထင်းက စင်းစင်းကယ်တင်ထားသူအား အလိုရှိနေမှန်း တုမုရန်ကသဘောပေါက်နားလည်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က ငေးငိုင်းနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီး ဟုတ်လား”

တုမုရန်က တွေဝေသွား၏။

စန်ကွမ်းထင်းသည် အဘယ်ကြောင့်စားသိုင်းစာအုပ်နှင့် ဝူတစ်အဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးကိုစွန့်လွှတ်ကာ ဒဏ်ရာရသောလူငယ်အား အလိုရှိနေရပါသနည်း။

စန်ကွမ်းထင်းက....

“သူက ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာရထားတယ်ဗျ။ သူ့ကို ခင်တစ်စုံတစ်ခုလုပ်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်တယ်ဗျ”

စင်းစင်းက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သွားသည်။

ချူးရှန်၏ဒဏ်ရာမှာ ယခုရောက်ရှိလာသော စန်ကွမ်းထင်း

၉၆ ❀ ဖိုးကျော်သူ

၏လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ထို့အပြင် စန်ကွမ်းထင်းက ချူးရှန်အား အလိုရှိနေမှုကို
လည်း သိလိုက်ရသည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် အိလန်အတွက် မိမိအားတိုက်ခိုက်ခဲ့

ယခုတစ်ဖန် မိမိအား တုမုရန်က ဖမ်းဆီးထားသည်ဟု

ထင်မှားပြီး လာရောက်ကယ်တင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် တုမုရန်အား မည်သို့မျှမယှဉ်နိုင်

ကြောင်း ချူးရှန်ကသိထား၏။

စန်ကွမ်းထင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း သိရှိထားမည်ဟု သူ
ယုံကြည်လေသည်။

သို့သော် စန်ကွမ်းထင်းက သူ၏အသက်ကိုပင် ပေး
ထားဘဲ မိမိအား လာရောက်ကယ်တင်နေသည်ကို တွေ့ရှိလို
သောအခါ သူ၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်တစ်ရပ်ကို ခံ
လိုက်ရလေတော့သည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးရောင်
လာ၏။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်း... ကျုပ်က ထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက်တွေကို

ကြုံခဲ့ရတာ များပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၉၇

ယောက်က လူတစ်ယောက်အတွက် ရာထူးစွန့်လွှတ်တာတော့
ထူးဆန်းနေတယ်ဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခက်ထန်စွာဖြင့်...

“သူက ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့သူပဲ၊ အမှန်ပြော

သူက ခင်ဗျားကိုသုတ်သင်ဖို့လာတာ၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို သတ်ပစ်

နိုင်ရင် ကျုပ်အပေါ်ကို အပြစ်ပုံကျလာမှာပေါ့”

ထိုစကားကြောင့် တုမုရန်၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား
သည်။

“သူက ကျုပ်ကိုသတ်မယ် ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူက ကျုပ်လက်ချက်နဲ့ ဒဏ်ရာရထား

ခင်ဗျားကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

တုမုရန်က မွဲပြုံးပြီးလိုက်ပြီး...

“ပထမတော့ ကျုပ်ကလွှတ်ပေးမလို့ပါ... အခုတော့ ကျုပ်

အားပြောင်းသွားပြီဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျားသေပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တုမု

တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က မမှုပါချေ။

၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်
တွန်းထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် အားထားရသော သိုင်းသမားတစ်
ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းကွယ်လွန်သွားပြီး နောက်သိုင်း
တွင်သားဖြစ်သူ ဂူအိချိုက စန်ကွမ်းထင်းအား ပိုပြီးအရေးပေးခဲ့သည်။
နောင်တစ်ချိန်တွ် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၌ဆက်ခံရန် အလားတူ
လာရှိသော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏ မူပိုင်သိုင်း
ဖြစ်သော နဂါးပျံစားသိုင်းကို တတ်မြောက်ထားခဲ့လေသည်။

သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဂူကျိဝမ်းသည် ယင်းနဂါးပျံသိုင်းကွက်၌
သိုင်းလောကတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်ကြားခဲ့သူဖြစ်လေသည်။

ယခု စန်ကွမ်းထင်းသည် ဘဝတစ်သက်တာတွင် ကြော
စရာအကောင်းဆုံးရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု သိရှိထားသောကြောင့်
နဂါးပျံစားသိုင်းကိုဖော်ထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။
သူ၏စားသည် ဝေကာဂိုက်ကာဖြင့် ခြေတစ်ကောင်လှ

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၉၉

တုမုရန်၏လည်ပင်းသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

တုမုရန်က မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေ၏။

သူ၏အတွင်းအားများသည် လက်ဝါးပေါ်သို့စုစည်းထားပြီ
ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက နဂါးပျံစားကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လာပြီ
အကြောင်း သူက သိရှိထား၏။

သို့သော် သူက မမူပါ။ အကြောင်းမှာ နဂါးပျံစားသိုင်းကို
ဝင်တီထွင်ခဲ့သူ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းမှာ သူ၏ယောက်ျားမ
ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဂူကျိဝမ်းတွင် ဂူအိချိုနှင့်ပိုးကျူးဟူ၍ သားတစ်ယောက် သ
မီးတစ်ယောက်ရှိ၏။

ပိုးကျူးကို ဂူကျိဝမ်းကိုယ်တိုင်ပင် တုမုရန်နှင့် လက်ဆက်
ခဲ့သည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအချိန်က တုမုရန်အား ဝမ်းမုကအလွန်အ
သေသည့်အပြင် တုမုရန်အား ယှဉ်ပြိုင်အနိုင်ယူမည့်သူ မရှိသ
ဘက် ရှားပါးနေသည် မဟုတ်ပါလော့။

တုမုရန်က ဂူကျိဝမ်း၏ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ခိုးယူရရှိ
ပြီးနောက် သိုင်းလောက၌ သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည့်သူ မရှိတော့

တုမုရန်က ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်

၁၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ အလွန်ပင်နှေးကွေးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး တစ်ခုခု ရန်ထံသို့ ဓားဖြင့်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

သို့သော် လမ်းခုလတ်မှာပင် ပြင်းထန်သော လေဖွေတစ်ခု တိုးရေဝင်ရောက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကပျာကယာဖြင့် ထိုးသွင်းလိုက်သောဓားကို

သိမ်းလိုက်ပြီး နောက်သို့ဝါးတစ်ချက်ခန့်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် သိုင်းကွက်တစ်ကွက်အတွင်းမှာပင်

နိမ့်သွားပြီဖြစ်သည်။

သူက စန်ကွမ်းထင်းအတွက်စိတ်ပူနေစဉ်မှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက...

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၀၁

“ယာ...”

ဟု ငြာသံတစ်ချက်ရှည်လျားစွာပေးလိုက်ပြီး တုမုရန်ထံသို့ ခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် စန်ကွမ်းထင်းက ဓားသုံးချက်ပေယမ်းကာ ကွက်ကိုးကွက်အဖြစ် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ အဓိကနေရာများသို့ လျင်မြန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် တိကျကာ အလွန်ပင်လျင်မြန်နေသဖြင့် ချောင်တိမ်းရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

သို့သော် တုမုရန်၏လှုပ်ရှားမှုက သူ့ထက်ပို၍ လျင်မြန်သည်။

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ခုန်တက်

သွားပြီး စန်ကွမ်းထင်း၏နောက်ကျောသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏လက်ညှိုးတစ်ချောင်းသည် စန်ကွမ်းထင်း၏နောက်ကျောသို့ ထောက်လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကပျာကယာ နဂါးကိုယ်လှည့်သိုင်းကွက်ဖြင့်

တစ်သို့ချာခနဲလှည့်ကာ ဓားဖြင့်ရှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် သူက နောက်ကျသွားချေပြီ။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်

တစ်သို့လှည့်လိုက်သည့် တဒဂံအချိန်အတွင်းမှာပင် တုမုရန်၏

လက်ညှိုးက သူ၏နောက်ကျောသို့ ထောက်မိလိုက်လေသည်။

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်း
သွားပြီး...

“ဝုန်...”

မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။

သို့သော် လူတစ်ယောက် အသက်သေဆုံးခြင်းမရှိသေးပါ။

တုမုရန်က သွေးကြောပိတ်ရုံသာ တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ စန်ကွမ်းထင်းက လုံး
ရှုံးနိမ့်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိက တုမုရန်အား မည်သို့သုတ်သင်နိုင်
မည်နည်း။

တုမုရန်၏ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် သွေးကြောပိတ်ပညာမှာ အ
လွန်ပင်ထက်မြက်နေကြောင်း သူက တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်
သည်။

ထို့အပြင် တုမုရန်က မိမိအား သုတ ယဉ်ကျေးမှုသင်ကြား
ကြောင်း သူသိသွားပြီဖြစ်သည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၀၃

ထို့ကြောင့် ယနေ့သည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးနေ့ပင်ဖြစ်
သည်။ သူက တဖြည်းဖြည်းခံစားလာရလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး တုမုရန်နှင့် သူသေ
သေယှဉ်ပြိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သမီး... ဟိုသူငယ်ကိုသွားခေါ်ခွဲ”

သူ၏စကားသံနှင့်မရှေးမနှောင်းမှာပင်....

“မလိုဘူး... ကျုပ်ရောက်လာပြီဗျ”

ချူးရှန်က ယင်းသို့ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီးသည်

တိုင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်ပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေ

တုမုရန်ကလည် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းမှာမူ မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ချူးရှန်အား

ကြည့်နေလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏လက်ဝါးအောက်ရာတစ်ချက်ရခဲ့သော ချူး

၁၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှန်မှာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိလိုက်ရ၏။

ချူးရှန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စင်းစင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

သူမသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“လက်စသတ်တော့ ရှင်က ကျွန်မဖေဖေကိုသတ်ဖို့ ရောသလာတဲ့လူကိုး”

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူ၏ရင်တွင်းလည်း နာကျင်လာလေသည်။

တုမုရန်က တွေ့ဝေသွားသည်။

သူသည် ချူးရှန်အားတစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး မှောင်မောင်ကုပ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်အား တစ်နေရာတွင် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်ဟု သူက ထင်မှတ်လာလေသည်။

ထို့အပြင် ချူးရှန်ကို သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေသလို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် တုမုရန်က စင်းစင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး

“သမီးကယ်တင်ထားတာ ဒီသူငယ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၀၅

“ဟုတ်ပါတယ်”

တုမုရန်က ချူးရှန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ချူးရှန်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က အေးစက်စွာဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်”

တုမုရန်က....

“မင်းက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုသတ်ချင်တာလဲ”

ချူးရှန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေတွေအပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်တစ်ဖြစ်လို့ပေါ့”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်၏စိတ်ထဲ၌ ချူးရှန်၏ ပြောပုံဆိုပုံ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို သတိပြုသည်ဟု ထင်နေသောစိတ်မှာ ပို၍ခိုင်မာလာလေသည်။

သို့သော် ချူးရှန်မှာ ငယ်ရွယ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သော

သူက စဉ်းစား၍မရပေ။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်က....

“မင်းမိဘတွေက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

၁၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူ့တွင် မိခင်သာရှိတော့သည်။ ဖခင်မှာ ရန်သူလက်ချက်

ဖြင့် ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း မိခင်၏ပြောပြချက်အရ သိရှိခဲ့သည်

သူ၏ဆရာကမူ သူ၏ဖခင်သည် တုမုရန်လက်ချက်ဖြင့်

သေဆုံးသွားသည်ဟု ပြောပြထားသည်။ မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်က မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်....

“ခင်ဗျားသိဖို့ မလိုပါဘူး”

တုမုရန်က....

“ကျုပ်က မင်းကိုကြောက်လို့မေးနေတယ် ထင်သလား
တော်ကြာ မင်းမိဘတွေက ကျုပ်မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေရင် ကျုပ်က
လူမှားသတ်မိမှာစိုးလို့ မေးနေတာ”

ချူးရှန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက မိတ်ဆွေတွေအပေါ် သစ္စာဖောက်တဲ့လူတစ်
ယောက်ပါ။ မိတ်ဆွေရှိသေးလို့လားဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် တုမုရန်၏ရင်ထဲတွင် တစ်ချက်လှုပ်
သွားလေသည်။

ရုတ်တရက် သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ခေါင်းမော့လိုက်
ပြီး အားရပါးရရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

သူ၏ရယ်မောသံသည် နာကျည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၀၇

ခြင်း စသည့်ခံစားချက်များ ရောယှက်နေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ
သည်။

အတန်ကြာမှ သူက ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်က မင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်လို့ အပြစ်မရှိ
ပါ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချူးရှန်အား တိုက်ခိုက်ရန်
ပြင်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက မနေနိုင်တော့ဘဲ....

“ဖေဖေ....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

တုမုရန်က အံ့အားသင့်သွားပြီး စင်းစင်းဘက်သို့လှည့်ကြည့်
သည်။

စင်းစင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး....

“သမီးကယ်တင်ခဲ့တဲ့လူကို ဖေဖေက သတ်ပစ်မလို့လား”

သူမ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
သည်။

သူမ၏စကားသည် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ကျယ်ဝန်းနေသည်
ဟုတ်ပါလား။

စင်းစင်းက ချူးရှန်ဘက်လှည့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကျွန်မဖေဖေကို သတ်မလို့ဟုတ်လား”

၁၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

စင်းစင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မဖေဖေကိုသတ်ချင်ရင် ကျွန်မကို အရင်သတ်လိုက်ပါ”

သူမ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါ၍ သွားသည်။

ချူးရှန်သည် ထစ်ငေါ့စွာဖြင့်....

“ခင်... ခင်ဗျား”

သူသည် မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ရှင် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါရှင်”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် စင်းစင်းက မျက်လုံးများဝိုင်းစက်ခဲ့သွားသည်။

“ရှင်မသွားဘူး ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်”

စင်းစင်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေတော့သည်။

ချူးရှန်သည် တုမုရန်အား မည်သို့မျှမယှဉ်နိုင်မှန်း သူမ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၀၉

သိထား၏။

သို့သော် ချူးရှန်က ခေါင်းမာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ သူမ၏မျက်ဝန်းအစုံ၌ မျက်ရည်များဖြင့် ပြည့်လျှမ်းလာလေတော့သည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စင်းစင်းသည် ချူးရှန်အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေမှန်း

သူက ရိပ်စားမိလိုက်လေသည်။

သူသည် စင်းစင်း၏ပခုံးအား အသာအယာပုတ်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... သမီးကစိတ်မပူပါနဲ့ ဖေဖေက သူ့ကိုနည်းနည်းပါး

ဆုံးမလိုက်ပါမယ်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် စင်းစင်းက ဝမ်းသာသွား

၏။

တုမုရန်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်

သောကြောင့် ချူးရှန်အားသတ်ပစ်မည်ကို သူမက စိုးရိမ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု တုမုရန်က ချူးရှန်အားဆုံးမမည်ဆိုလျှင် အသက်ချမ်း

သာပေးလိုက်ခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် ချူးရှန်က နားမလည်နိုင်ပါချေ။

သူသည် ဒေါသချောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး ခါးမှစားကိုဆွဲ

ဆွတ်လိုက်သည်။

၁၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားကပဲဆုံးမ၊မလား... ကျုပ်ကပဲ ဆုံးမပေးရမလား
ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် တုမုရန်ထံသို့တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ပြီး....

“မင်းကို သိုင်းကွက်သုံးကွက်အသာပေးလိုက်မယ်... ခင်
က သုံးကွက်အတွင်း ကျုပ်ကိုအနိုင်မရရင်တော့ ကျုပ်အပြစ်မဆို
စင်းစင်းက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“သုံးကွက်ဆိုတော့ နည်းတာပေါ့ ဖေဖေရဲ့... ဆယ်ကွက်
လောက်ပေးလိုက်ပါ”

ချူးရှန်သည် စင်းစင်းက သူ့အား စော်ကားသည်ဟုထင်
မှတ်လိုက်ပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ....

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားလွတ်အောင် ရှောင်ပေတော့”

ပြောပြီးသည်နှင့် သူသည် တုမုရန်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်
ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ချူးရှန်၏ယာဘက်လက်သည် ဓားကို လက်ဝဲဘက်သို့
စွေစွေကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဝဲဘက်လက်သည် လက်ဝါးသဏ္ဌာန်ဖြင့်

ဓားလှလင့်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၁၁

ဆင်သို့ကာကွယ်ထား၏။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ ရှေ့
သို့တိုးထွက်လိုက်ပြီး တုမုရန်ထံသို့တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားသည် ဝဲဘက်သို့ ခပ်စွေစွေကိုင်ဆောင်ထားရာမှ အ
ဘက်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ခုတ်ချလိုက်သည်။

ဝဲဘက်လက်ဝါးမှာလည်း တုမုရန်၏ရင်ဝသို့ တွန်းထုတ်
လိုက်လေသည်။

သူ၏သိုင်းကွက်သည် အလွန်ထူးခြားနေ၏။

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“မြင်းရိုင်းပတတ်ရပ်သိုင်းကွက်ပါလား”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွား၏။ တုမုရန်က သူ၏သိုင်းကွက်ကို

တိုင်သိရှိထားပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

မြင်းရိုင်းပတတ်ရပ်သိုင်းကွက်သည် ခုန်တုန်သိုင်းအဖွဲ့၏

အကြီးကြီးသောသိုင်းကွက် ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က သိုင်းလောကမှ ကျော်ကြားသောသိုင်းအဖွဲ့အ
သီးမှ ကျော်ကြားထက်မြက်သော သိုင်းကွက်များကို တတ်

မြတ်ထား၏။

အကြောင်းမှာ သူ၏မိခင်သည် မိတ်ဆွေပေါများသူဖြစ်သ

၁၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဖြင့် ချူးရှန်အား တစ်ယောက်တစ်မျိုး သိုင်းပညာသင်ကြားပေးရန် အကူအညီတောင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သူမ၏မိခင်အပါအဝင် ကျန်မိတ်ဆွေများသည် ကျန်စုစင်း၏ လက်အောက်ခံသိုင်းသမားများဖြစ်ကြပြီး နယ်ချဲ့မန်ချူးပြင်စာခံ နယ်စားကြီးဝမ်းမုကို တော်လှန်ခဲ့သူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ချူးရှန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်ထပ်သိုင်းကွက်တစ်ခု ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် သူသည် ဒူးကိုကွေးညွတ်လိုက်ကာ အောက်သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်ထဲမှစားဖြင့် တုမုရန်၏ခြေထောက်သို့တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်ကာ အပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဓားဖြင့် တုမုရန်၏ဦးခေါင်းအား အပေါ်မှ မိုးကာ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်သွားရ၏။ သူသည် ချူးရှန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ရှောင်လင့်သိုင်းအဖွဲ့က ကြက်အစာကောက်သိုင်းကွက် ဝူမီသိုင်းအဖွဲ့က ဂဠုန်တောင်ပံဖြန့်သိုင်းကွက်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း....

“အင်း... ဒီသူငယ်တော့ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သိုင်း

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်း၁) ❀ ၁၁၃

သောကမှာကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းအဖွဲ့ကြီးတွေရဲ့ထက်မြက်တဲ့သိုင်း သိုင်းတွေကို တတ်မြောက်နေပါလား။ သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရင် နောင် နေ့ခိုန် ငါ့ကိုဒုက္ခပေးလာမှာပဲ”

ဟု ကျိတ်၍ တွေးတောမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချူးရှန်က....

“ယာ....”

ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုမြေပေါ်သို့လိုမ့်ချ တုမုရန်အနီးသို့လူးလိမ့်ရောက်ရှိလာပြီး ဓားဖြင့် စက်ဝိုင်း ဖြာနံ့ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏ပါးစပ်မှလည်း....

“ဟိုက်... နယ်ခြားဒေသက အရိပ်သဏ္ဌာန်မဲ့ဓားကွက်ပါ

ဟု လွှတ်ခနဲထွက်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ဝါး ကျောက်ခန့် ခုန်ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် အဆက်မပြတ်တိုးဝင်လာသော ချူးရှန်၏ဓား

အကြားမှ လွတ်ကင်းသွားရလေတော့သည်။

တုမုရန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

၁၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“သေပေတော့”

သူသည် ယင်းသို့ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်ကာ ချူးရှန်ထံသို့ခုန်အုပ်လိုက်၏။

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဖေဖေ....”

သူမသည် ယင်းသို့ကျယ်လောင်စွာခေါ်လိုက်ပြီး တုမုရန်နဲ့ ချူးရှန်အကြားသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“သွားစမ်း”

တုမုရန်က ယင်းသို့တစ်ချက်အော်ငေါက်ပြီး စင်းစင်းလက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ နောက်သို့ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

စင်းစင်းမှာ နောက်သို့လွင့်စင်သွားရလေသည်။

သို့သော် သူမသည် သိုင်းပညာတတ်မြောက်ထားသူဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ဖော့ပညာအသုံးပြုကာ မြေပေါ်သို့ညင်သာစွာ ကျလာလေသည်။

ချူးရှန်က မြေပေါ်၌လူးလိမ့်နေရာမှ ကယျာကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်က အနီးသို့ရောက်ရှိလာပြီး လက်တစ်ချက်တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ချူးရှန်ရှောင်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၁၅

“ဝုန်း....”

အသံတစ်ချက်ကယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ချူးရှန်၏ နှုတ်ကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စင်သွားရလေတော့သည်။

တုမုရန်က သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ချူးရှန်အားသတ်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး မြေပေါ်သို့ကျနေသောချူးရှန်ထံသို့ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အမှောင်ထုထဲမှ လူရိပ်တစ်ခုက လျင်မြန်စွာ ချော်ပေါ်လာပြီး လဲကျနေသောချူးရှန်အားပွေ့ချီကာ ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

တုမုရန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသောကြောင့် ဟန့်တုန်နိုင်ခြင်းမရှိပါချေ။

သူသည် ဟန့်တားရန် သတိဝင်လာသောအခါ ထိုလူရိပ်သည် ချူးရှန်အားခေါ်ဆောင်ကာ အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

စင်းစင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်စများက အဆက်မပြတ် စီးဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသောမိန်းကလေး

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွား၏။

ချူးရှန်က ပြန်လည်သတိရလာလေသည်။

သူသည် သတိရလာလာခြင်း အေးစက်၍မာကျောသော
မြေပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကြီးမားသောလိုက်ဂူတစ်ခုအတွင်း
သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သူသိရှိလိုက်ရ၏။

သူ့အား မည်သူက ကယ်တင်လာရပြန်ပါသနည်း။

စင်းစင်းမဖြစ်နိုင်ပါ။ စင်းစင်းသည် တုမုရန်၏အိမ်တွင် ရှိ
သည် မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်၏အကြောင်း တွေးတောမိလိုက်သည်နှင့် ချူး
ရှန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာ၏။

တုမုရန်သည် သူ့အား သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အကြော

ဆော်လည်း ဆယ်ကွက်မပြည့်မီမှာပင် သူ့အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်
သည်။

ယခုမှ စင်းစင်းက သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အကြောပေးရန်
အောင်းဆိုခဲ့သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်သည် ထူးဆန်းပြီး ကောက်ကျစ်သော လူတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက သိုင်းပညာထူးချွန်ထက်မြက်သော လူငယ်
တစ်ယောက်များအား တပည့်လက်ခံလိုသောဆန္ဒရှိကြောင်း ကြားသိခဲ့ရ

အကယ်၍သာ သူက သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်အတွင်း တုမု
ရန်အား ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်နိုင်ပါက တုမုရန်က သဘောကျသွား
မည်။ အသက်ချမ်းသာပေးကာ တပည့်အဖြစ်ခေါ်ထားရန် ဆုံးဖြတ်
မည်ကို စင်းစင်းကနားလည်ထား၏။

သို့သော် ချူးရှန်မှာ တုမုရန်၏ရန်သူများဖြစ်သော ကွယ်
လွန်သူ ကျန်းစုစင်း၏တပည့်များနှင့် ပတ်သက်နေသောကြောင့် တု
မုရန်က သုတ်သင်ရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှန်၏ရင်ထဲ၌ တဖြည်းဖြည်းလေးလံ၍ လာလေတော့
သည်။ စင်းစင်းသည် သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။

အကူအညီလည်း များစွာပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် စင်းစင်းက
သူ့အား သံယောဇဉ်ငြိတွယ်နေကြောင်း သူက ရိပ်စားမိလိုက်လေ

၁၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် မိမိက စင်းစင်းအား မည်သို့သဘောထား
မည်နည်း။

ချူးရှန်ကဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ....

“စင်းစင်း....”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်သောခြေသံတစ်သံက လိုက်
ဂူလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့
သည်။

လိုက်ဂူတစ်ခုလုံးသည် မည်းမှောင်နေ၏။

ချူးရှန်ကတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လဲလျောင်းနေ၏။ သူက
သက်ကိုပင် ပြင်းပြင်းမရှူဝံ့ပါချေ။

သူ့အား အခြားလူတစ်ယောက်ယောက်က တယ်တင်
ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တုမုရန်ကဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားပါက သူ့အတွက်
မလွယ်ဘူးဟုလည်း သဘောပေါက်ထားသည်။

ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးကပ်လာ၏။ ခြေသံနှင့်
တူ မီးရောင်များထွက်ပေါ်လာသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၁၉

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ချူးရှန်လဲလျောင်းနေရာသို့ လူတစ်

ဆောက်ကလှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မီးရောင်ကြောင့် ချူးရှန်၏မျက်လုံးများက ကျိန်းစပ်သွားသ
ဖြင့် ဝင်ရောက်လာသူအား သေသေချာချာ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းမရှိ
ချေ။

ချူးရှန်က ကပျာကယာမျက်လုံးမှိတ်လိုက်ပြီး သတိမေ့ချင်
ဆောင်နေလိုက်သည်။

“သူက သတိမရသေးပါလား၊ ယောင်ယမ်းပြီး အော်ဟစ်
ချိတ်တာနဲ့တူတယ်”

နူးညံ့သိမ်မွေ့သောအသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုအသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်က နက်ရှိုင်းသော
ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုအတွင်းသို့ ထိုးကျသွားသည့်အလား ခံစား
ရသည်။

ထိုအသံရှင်ကို သူက သိရှိထား၏။ အသံရှင်မှာ သူ့နောက်သို့
ကောက်ကောက်လိုက်လာနေသော အိလန်ပင်ဖြစ်နေသည် မ
သိဘဲပါလော။

အိလန်က ချူးရှန်၏အနီး၌ ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချူးရှန်၏နဖူးအား အသာအယာစမ်းလိုက်လေ

သည်။

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွား၏။

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အိလန်က ခစ်ခနဲရယ်မောလိုက်ပြီး....

“အင်း... ရှင်က သတိမေ့နေတာတောင် ကျွန်မအနားလဲ
တာမကြိုက်ဘဲကိုး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှန်က ဆက်၍ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

အိလန်က သူဟန်ဆောင်ထားမှန်း သိသွားပြီဖြစ်သည့်အ
တွက် မျက်လုံးဖွင့်လိုက်ရလေတော့သည်။

မျက်လုံးများပွင့်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိလန်၏ နေ
မောလှပသောမျက်နှာကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အိလန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင် သတိရလာပြီလား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူသည် လဲလျောင်း
မှလူးလိမ့်ကာ ထထိုင်လိုက်လေသည်။

အိလန်က အံ့သြစွာဖြင့်....

“ရှင်က စန်ကွမ်းထင်းရဲ့ လက်ဝါးဒဏ်ပျောက်သွားတဲ့အ
ခါအခုလဲ ဘာမှဒဏ်ရာမရခဲ့ပါလား”

ချူးရှန်ကလည်း အံ့သြသွား၏။

တုမုရန်၏အတွင်းအားသည် ထိပ်တန်းအဆင့်သို့ ကျော်
ပြီးဖြစ်သည်။

သို့သော် သူက တုမုရန်၏လက်ဝါးဖြင့် အရိုက်ခံခဲ့ရသော်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၁

သည် မည်သည့်ဒဏ်ရာမျှ ရရှိခဲ့ခြင်းမရှိပါချေ။

သူသည် သံသယမကင်းစွာဖြင့် အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူ

သွင်းပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရှိသွေးလေများ လှည့်ပတ်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ အပေါ်ယံ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာရရှိ
သည်မှလွဲ၍ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“တုမုရန်က ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုချမ်းသာပေးလိုက်ရတာ
လဲ”

သူသည် ယင်းသို့တွေးရင်း စင်းစင်းတိုက်ကျွေးခဲ့သော အ
သက်ကယ်ဆေးလုံးများနှင့် အရက်အား သတိရလာလေတော့သည်။

သူက တွေဝေငေးငိုင်နေစဉ်မှာပင် အိလန်က ကြားဖြတ်
မိသွား၏။

“ရှင်ကသတိလစ်နေတုန်း တစ်ချိန်လုံးမှာ စင်းစင်းဆိုတဲ့နာ
မည်ကို ခေါ်နေပါလား”

သူမ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်
သည်။

အိလန်က စင်းစင်းကိုသိရှိသွားပြီလောဟု တွေးမိလိုက်

ချူးရှန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က စင်းစင်းကိုမသိရပါလားဗျ”

၁၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အိလန်က မဲ့ပြုံးပြုံး၍...

“ရှင်လိမ်ပြောတာ”

ချူးရှန်က အိလန်နှင့်အငြင်းအခန်လုပ်ရန်မသင့်ဟု ယူဆ
လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အိလန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“တုမုရန်မှာ စင်းစင်းဆိုတဲ့သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိတယ်ရှင်”

ထိုစကားကြောင့် ချူးရှန်က ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းခြင်း
သွားရလေသည်။

အိလန်သည် ထူးဆန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။

သူက တုမုရန်အားသုတ်သင်ရန် ခရီးထွက်လာရာ လမ်း
ရိုးစားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူမက သူ့နောက်သို့တကောက်ကောက်
လိုက်ပါခဲ့သည်။

သူမ၏သိုင်းပညာမှာ မည်သည့်သိုင်းအဖွဲ့မှလာမှန်း
သူမမျှ မသိကြပါ။

သိရှိသူများကလည်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ သေဆုံး
တတ်သောကြောင့် မည်သူမျှ သူမအား ရန်မစဉ်းကြပါချေ။

အိလန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၃

“ရှင်က ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ချူးရှန်ကအဖြေမပေးပဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားမြဲပိတ်ထား၏။

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ရှင်မဖြေချင်လဲနေပါ... ရှင် အခုလောလောဆယ်တော့

သွားအောင် စားလိုက်ပါဦး”

သူမသည်ပြောရင်း လက်ထဲ၌ အသင့်ပါလာသော ထမင်း

အုတ်များနှင့် အရက်ဗူးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေ၏။

အိလန်က ဝမ်းနည်းသွားပြီး....

“ရှင် ကျွန်မကိုမုန်းတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေ

မယ့် အစားကိုတော့စားလိုက်ပါဦး၊ ဒါမှ ရှင်က ရန်သူကိုရင်ဆိုင်နိုင်

မဟုတ်လား”

ချူးရှန်ကမည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် တုမုရန်အား နောက်ထပ်ရင်ဆိုင်ရန် အင်အားအ

ပြည့်စုံစွာဖြည့် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် အိလန်ကမ်းပေးသော ထမင်းခြောက်များနှင့် အ

ရက်ကိုလှမ်းယူကာ အားရပါးရစားသောက်လိုက်လေတော့သည်။

အိလန်က ဝမ်းသာသွား၏။

သူမသည် လှပစွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်ကစားပြီးရင် တရားတမောလောက် အိပ်လိုက်ပါဦး

၁၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှင်”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချူးရှန်က စားသောက်နေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

အိလန်က အစားအသောက်များနှင့်အရက်တွင် အိပ်မက်

ထည့်ပြီး မိမိအားအိပ်မောကျစေပါက မိမိအတွက် နစ်နာမည် သည်။

အကြောင်းမှာ သူက ကြာပန်းတောင်ထိပ်သို့ ချက်ချင်း လည်တက်ရောက်သွားလိုသည်။

ကြာပန်းတောင်ပေါ်တွင် စန်ကွမ်းထင်းက ကျန်ရစ် သည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် သူက ထွက်ခွာသွားနေသော အိလန်၏နေ ကျောသို့ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခဏ....”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

အိလန်က ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၅

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က မအိပ်ချင်တော့ဘူးဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် အိလန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

ချူးရှန်က....

“ခင်ဗျားက အစားအသောက်ထဲမှာ အိပ်ဆေးထည့်ထားရင်

အိပ်ပျော်သွားမှာပေါ့”

အိလန်ကအဖြေမပေးဘဲ သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်မော လေသည်။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ် တုမုရန်ဆီပြန်သွားပြီး စန်ကွမ်းထင်းကို ကယ်တင်ရ

”

အိလန်က ရယ်မောရာမှရပ်တန့်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က စန်ကွမ်းထင်းကိုတွေ့ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်”

အိလန်က....

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

ချူးရှန်က....

၁၂၆ ❀ ဝိုးကျော်သူ

“သူ့ကို တုမုရန်ကဖမ်းထားတယ်ဗျ”
သူသည် အဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံးပြောပြလိုက်သေးသည်။

အိလန်သည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ....
“ဒီလိုဆို သူက ကတိတည်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”
ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“သူက ကတိတည်တဲ့အပြင် လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဗျ။ သူလက်ချက်နဲ့အော်ရာရထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တခြားလူစော်ကားမှာ သူက လက်မခံဘူး”

အိလန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲချိုးကျူးနေပါစေ... သူက ကြားနိုင်ဘဲ၊ ပိုပြီးခက်တာက ရှင်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်လို့ပဲ”

ချူးရှန်က ခပ်တည်တံ့ဖြင့်....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ကသာ မိန်းကလေးဖြစ်ရင် သူ့လိုမျိုးကို လက်ထပ်ယူမှာပဲ”

သူ၏စကားကြောင့် အိလန်၏မျက်နှာမှာ နီရဲသွားပြီး ဆွေငုံထားလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာမှ သူမက လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

“အစားအသောက်နဲ့အရက်ထဲမှာ ဘာအိပ်ဆေးမှမရှိဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၂၇

“သူပါရှင်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ချွတ်သွားလေတော့သည်။

လရောင်သည် အပေါ်သို့တဖြည်းဖြည်းတက်လာ၏။
ညဉ့်နက်ပြီဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် မှောင်မည်းနေခြင်းမရှိဘဲ လရောင် နီနီထိန်သာနေ၏။

ချူးရှန်က လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သော် အိလန်၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရပါချေ။

ချူးရှန်က အိလန်အတွက် စိတ်ပူလာလေသည်။ သူမသည် နန်းလျှိုဝှက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူမသည် စန်းကွမ်းထင်းကိုကယ်တင်ရန် တုမုရန်ထံသို့ လျှောက်နေပြီလော။

ချူးရှန်က ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထလိုက်ပြီး လိုဏ်ဂူအပြင် သို့ တိုးထွက်လိုက်လေတော့သည်။

လူထူးလူဆန်းသိုင်းသမား

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် လရောင်ဖြင့်သာယာလှပနေ၏
လိုဏ်ဂူအပြင်ဘက်တွင် စိမ်းလန်းစိုပြေသော တောအုပ်
လေးတစ်ခုရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သစ်တောအုပ်မှာ သစ်ပင်ချုံနွယ် ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်
နေသဖြင့် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် လိုဏ်ဂူအပေါက်ဝအား မြင်တွေ့
မလွယ်ကူပါချေ။

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် အီလန်အပေါ် တစ်စထက်တစ်စ လေးစား
လေတော့သည်။

သူသည် ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရှုရင်း အီလန်အား ရှာ
လိုက်သည်။

သို့သော် သစ်ပင်သစ်ရွက်များမှအပ အီလန်၏အရိပ်

ဆောင်မျှစင် မတွေ့ရပါချေ။

ချူးရှန်ကစိတ်ပျက်သွားပြီး ရှေ့သို့လျှောက်သွား၏။

မကြာမီ သူသည် သစ်တောအုပ်၏အပြင်ဘက် မြေကွက်

တစ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယင်းမြေကွက်လပ်သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

ချူးရှန်၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွား၏။

အကြောင်းမှာ တောအုပ်ကလေးအပြင်ဘက်သို့ထွက်လိုက်

သည်နှင့် ကြာပန်းတောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်

ထိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

အီလန်သည် သိုင်းပညာထက်မြက်သည့်အပြင် ဉာဏ်

သောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမသည် ချူးရှန်အား တုမုရန်က ရှာဖွေမတွေ့နိုင်စေရန်

ကြာပန်းတောင်ခြေရင်းရှိ လိုဏ်ဂူအတွင်းမှာပင် ဝှက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

မည်သူမဆို ချူးရှန်အား ကြာပန်းတောင်နှင့်ဝေးရာသို့

ဆောင်သွားမည်ဟု ယူဆကြမည် မဟုတ်ပါလေဘူး။

ချူးရှန်က /တောင်ပေါ်သို့မော့ကြည့်လိုက်၏။

ထိန်ထိန်သာနေသောလရောင်ဖြင့် ကြာပန်းတောင်ထိပ်

သို့ရှိနေသော အိမ်တစ်လုံး၏အရိပ်အယောင်ကို မသဲမကွဲဖြင့် တွေ့
ထိတ်ရ၏။

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်၏စိတ်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ခု
ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

ရုတ်တရက် တောင်ပေါ်သို့စိုက်ကြည့်နေသော ချူးရှန်
မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

အကြောင်းမှာ တောင်အောက်သို့ဆင်းရာလမ်းကလေး
တိုင်း လူတစ်ယောက်က လျင်မြန်စွာ ပြေးဆင်းလာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ကပျာကယာ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်သို့ပုန်း
လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ထိုလူရိုပ်က သူ့အနီးမှဖြတ်ကျော်ကာ အ
သို့ ပြေးလွှားပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားပုံမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် မည်သူ
ဝါဖြစ်သည်ဟု ချူးရှန်က သဲသဲကွဲကွဲမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း မရှိ

သို့သော် ထိုလူစုမှာ တုမုရန်ဖြစ်နိုင်စရာရှိသည်ဟု
မှတ်ယူလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကြောင်
တောင်ထိပ်မှ ကြိုးတပ်တူရိယာတစ်မျိုး၏အသံက ထွက်ပေါ်
သည်။

ထိုအသံသည် ရှေးခေတ်သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို တီးမှုတ်

တားလုလင်နှင့်ပေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၁

ဖြစ်၏။

ထိုသီချင်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ နှုတ်မဆက်ဘဲ ခွဲခွာသောချစ်သူ
နှုတ်ဆက်နေသောသီချင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချူးရှန်၏စိတ်အစဉ်သည် သီချင်းသံ၏နောက်တွင် လိုက်ပါ
နိုင်မျှသာလေတော့သည်။

သီချင်းသံသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသူတစ်ယောက်ပမာ ခံစား
နိုင်ရသည်။

သူသည်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ကြာပန်းတောင်ပေါ်
ထမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ကြာပန်းတောင်ပေါ်တွင် စင်းစင်းနှင့်စန်ကွမ်းထမ်းတို့က
နေသည်မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်က လေပူတစ်ချက်မှုတ်လိုက်ပြီး...

“အင်... သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကျုပ်ကအသက်စွန့်ပြီး
တောင်ပေါ်ပြန်တက်ရတော့မှာပဲ”

သူသည် ယင်းသို့ရေခွတ်လိုက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့တက်ရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၁၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် သူ၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ်တန့်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး အသံမထွက်အောင်နေလိုက်သည်။

အကြောင်းမှာ သူ၏နားအတွင်းသို့ လေတိုးသံများကိုကြိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လေတိုးသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီး လူတစ်ယောက်လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ချူးရှန်က အံ့သြသွား၏။

သူကြားလိုက်ရသောအသံမှာ လူတစ်စုပြေးလွှားလာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတော့မူ လူတစ်ယောက်တည်း သူ၏ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။

ချူးရှန်က နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ပေါ့ပါးသောခြေသံများကို ထပ်မံကြားလိုက်ရပြီး လူသုံးယောက်က မြင်ကွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှပြေးလွှားလာသူ၏ ခြေလှမ်းများက ရပ်တန့်ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် အနက်ရောင်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၃

ထိုယိပ်နီပိနီပါးပါးရှိသော လူတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။

လရောင်အောက်တွင် သူ၏မျက်နှာမှာ လေးစားကြည်ညိုသောကောင်းနေကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် နောက်သို့လှည့်၍လိုက်ပါလာသူများနှင့် မျက်နှာချိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်မှလိုက်ပါလာကြသူများမှာလည်း ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

ထိုလူများကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်က တွေဝေသည်။

ထိုလူများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများမှာ တစ်မျိုးထူးဆန်းသည်ဟု သူကတွေ့ရှိလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက စကားစသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နောက်ကို ဘာဖြစ်လို့လိုက်လာရတာ

သူ၏အသံသည် အေးစက်၍နေ၏။

နောက်မှလိုက်ပါလာကြသူများအနက် အပြာရောင်အဝတ်များဝတ်ဆင်ထားပြီး စာပေသမားဟန်ပေါက်နေသောလူက

ကပ်ကပ်ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ၏ရယ်မောသံမှာ ငှက်ဆိုးထိုးသံအလား ရှိနေ၏။

၁၃၄ ❀ ပိုးကျော်သူ

သူသည် အတန်ကြာရယ်မောလိုက်သော်လည်း စကား
ပြောခြင်းမရှိပါချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက လေသံတင်းမာစွာဖြင့်....

“မင်းတို့က ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်နောက်လိုက်လာတာလဲ”

ဟု ထပ်မံမေးလိုက်သည်။

ထိုအခါကျမှ လူသုံးယောက်အနက် အလယ်တွင်ရပ်နေ
သော လယ်သမားပုံဟန်ရှိနေသူက စကားဆိုလိုက်သည်။

သူသည် လေသံပျော့ပျောင်းစွာဖြင့်....

“သခင်လေးက ခင်ဗျားကိုပြန်ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ”

သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ အနက်ရောင်ဝတ်
ဆင်ထားသူ၏မျက်ခုံးမွေးအစုံက နဖူးပေါ်သို့မြင့်တက်သွားလေ
သည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် မလိုက်နိုင်ဘူး”

လယ်သမားပုံဟန်ရှိသောလူက အံ့သြသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက....

“ကျုပ်က သခင်လေးအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ တာဝန်
ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီ၊ ကျေနပ်လောက်ရောပေါ့”

စာပေသမားဟန်ရှိသောလူက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

တားလုလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၅

“စစ်တန်စစ်... မင်းက သခင်လေးကို အာခံတာလား”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်က ထိတ်လန့်
သွားသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူသည် သိုင်း
တောင်တွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းဘီလူးသုံးယောက်အ
နက်မှတစ်ခုဖြစ်သိုင်းဘီလူး စစ်တန်စစ်ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါ

ဤသို့ဆိုလျှင် စစ်တန်စစ်ကိုဟန့်တားနေသူများသည် မည်
သို့ဖြစ်ကြသနည်း။

ရုတ်တရက် ချူးရှန်က လူတစ်ယောက်အား သတိရလာ
သည်။

ကျန်းစုစင်း....။

သူသည် နယ်ချဲ့မန်ချူးသစ္စာခံဝမ်းမု၏ အကောက်ကြံမှု
တွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ရသည်။

ဝမ်းမုက စင်းကျင်းနယ်ကိုသိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ကျန်းစုစင်း
သို့အင်အားအပြည့်အဝဖြင့် လိုက်လံသုတ်သင်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ကျန်းစုစင်းတွင် သစ္စာရှိသောမျိုးချစ်သိုင်းသမီး

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

များ အမြောက်အမြားရှိနေသဖြင့် အလွယ်တကူသုတ်သင်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းမုက ကျန်းစုစင်းလက်အောက်ရှိ သိုင်းသမားများကို ရွှေငွေအာဏာဖြင့် နည်းမျိုးစုံအသုံးပြုကာ သိမ်းသွင်းခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစတင်၍ ကျန်းစုစင်းလက်အောက်မှ သိုင်းသမားတစ်ချို့သည် ဝမ်းမုထံသို့ သစ္စာခံသွားကြသည်။

ကျန်းစုစင်းသည် တဖြည်းဖြည်း အင်အားဆုတ်ယုတ်၍လာသည်။

ဝမ်းမုထံသို့ သစ္စာခံသွားကြသော သိုင်းသမားများအနက် တတိယသိုင်းဘီလူးဖြစ်သော တုမုရန်လည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ဝမ်းမုသည် တုမုရန်နှင့် အခြားသိုင်းသမားများ၏ သိုင်းညာနှင့် အကြံအစည်ကို အသုံးပြုကာကျန်းစုစင်း၏ မျိုးချစ်အဖွဲ့အား ဖြိုခွဲခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျန်းစုစင်းတို့လူစုမှာ ကြာရှည်မခံနိုင်ဘဲ ပြိုကွဲရလေသည်။

နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို ကျန်းကန်ပြည်နယ်တွင် ဖြစ်ပွားပြီး ကျန်းစုစင်းကိုယ်တိုင် ကျဆုံးခဲ့သည်။

ထို့အပြင် နံပါတ်တစ်သိုင်းဘီလူးမှာလည်း ကျဆုံးခဲ့လေသည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၇

အခြားသိုင်းသမားအမြောက်အမြားလည်း ကျဆုံးကြလေ

နံပါတ်နှစ်သိုင်းဘီလူး စစ်တန်စစ်မှာမူ ကျန်းစုစင်း၏သားအားကယ်တင်ကာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၃၉

ဝမ်းမုသည် စစ်တန်စစ်နှင့် ကျန်းစုစင်း၏သားတော်အား
တိုင်သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်နိုင်ရန် တုမုရန်နှင့် အခြားအားထားရ
သိုင်းသမားများကို ဖိအားပေးခဲ့လေသည်။
ထို့ကြောင့် တုမုရန်တို့က စစ်တန်စစ်တို့အား သုတ်သင်နိုင်
အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ကြရာ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဆက်
ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်လေတော့သည်။

မရေရာတဲ့ခရီး

ဝမ်းမုသည် ကျန်းကန်ပြည်နယ်တွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော တိုက်ပွဲ
များ၌ ကျန်းစုစင်းကျဆုံးသွားကြောင်းသတင်းရသောအခါ ဝမ်းသာ
အားရ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထို့အပြင် နီပါတ်တစ်သိုင်းဘီလူးလည်း ကျဆုံးသွားကြောင်း
သိရလေသောအခါ လက်ခမောင်းခတ်ခဲ့တော့သည်။

သို့သော် နီပါတ်နှင့်သိုင်းဘီလူးစစ်တန်စစ်က ကျန်းစုစင်း၏
သားတော်ကိုကယ်တင်ကာ ထွက်ပြေးရှောင်တိမ်းသွားကြောင်းသိ
လိုက်ရသောအခါ ရတက်မအေးနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်တော့သည်။

“စစ်တန်စစ်က ကျန်းစုစင်းရဲ့သားတော်ကို ကယ်တင်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားတာ တကယ်အန္တရာယ်ကြီးပဲ... တစ်ချိန်ကျရင် ကျန်း
စုစင်းရဲ့သားက သိုင်းသမားတွေကိုစုစည်းပြီး ဒုက္ခပေးလာနိုင်တယ်
ဒါကြောင့် သူတို့ကို အလွတ်ပေးလို့မဖြစ်ဘူး”

စစ်တန်စစ်တို့လူစုသည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရင်း
တန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြလာသည်။

ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ အား
နီးနွမ်းနယ်နေကြသကဲ့သို့ ဒဏ်ရာရထားသူများလည်း ရှိနေ

စစ်တန်စစ်သည် အခြေအနေကိုသုံးသပ်ပြီး တောင်ကုန်း
၌ ခေတ္တအနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တစ်ဖန် ယုံကြည်စိတ်ချရသူလေးယောက်ကို ရွေးချယ်ကာ
တောင်ကုန်းသို့ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းမုသည် ကျန်းစုစင်းကျဆုံးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျေ
ည်ဟုတ်ဘဲ ကျူပင်ခတ် ကျူငှတ်မကျန်ရလေအောင် ကျန်း

၁၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စုစည်း၏သားဖြစ်သူကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ဆက်လက်ကြိုးစားသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း စစ်တန်စစ်နားလည်ထားလေသည်။

ကျန်းစုစည်းကျဆုံးသွားခြင်းကြောင့်လည်း စစ်တန်စစ် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံးဖြစ်နေရပါသည်။

“သခင်လေးကျန်းယီအင်းကို ဘေးမသီရန်မခရလေအောင် အသက်စွန့်ပြီးကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားပါမယ်”

ကျန်းစုစည်းကိုတိုင်တည်ကာ သစ္စာပြုလိုက်လေသည်။

အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သတင်းထောက်လှမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သော လက်ရွေးစင်လေးယောက်ကို စောင့်မျှော်နေလိုက်လေသည်။

သို့သော် လက်ရွေးစင်လေးယောက်ကား ပြန်ရောက်မလာကြတော့ချေ။

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ကောင်ကင်ပေါ်၌ လဝန်းနှင့်ကြယ်ကလေးများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စစ်တန်စစ်တို့လူစုသည် တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ ရှိနေကြ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၄၁

ပြီး လက်ရွေးစင်လေးယောက် ပြန်ရောက်လာခြင်းမရှိသဖြင့် စစ်တန်စစ်၏ရင်ထဲ၌ လေးလံနေပါတော့သည်။

ရောက်ချိန်တန်ပါလျက် လက်ရွေးစင်လေးယောက် ပြန်ရောက်မလာကြသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ရန်သူနှင့်ရင်ဆိုင်တိုးမိကာ ရန်သူလက်ချက်မိသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ်၌ သူတို့လူစုရှိနေကြောင်း ရန်သူသိရှိသွားမည်ကိုစိုးရိမ်သဖြင့် မီးမထွန်းရဲပါ။

ထို့ကြောင့် တဟူးဟူးမြည်ကာ တိုက်ခတ်နေသောလေပြင်းများနှင့် အရိုးကွဲမတတ်အေးစိမ့်မှုဒဏ်ကို စစ်တန်စစ်တို့လူစုခံစားနေရတော့သည်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရထားသူများလည်း အဖျားဝင်လာကြသည်။

ကုရာနုတ္တိဆေးမရှိပါ။ စားစရာရှိကွာ သောက်စရာရေလည်းမရှိပါ။

စစ်တန်စစ်သည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး ဆောင်ကုန်းလေးပေါ်မှဆင်းကာ ခရီးဆက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အားလုံးသွားကြမယ်”

စစ်တန်စစ်က သွားမည်ဟုအမိန့်ပေးလိုက်လျှင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်ကမေးလေသည်။

၁၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားသလဲဆိုတာ သိရပါစေလားဗျာ”

စစ်တန်စစ် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ဘူး... ချိန်မှာ ရန်သူလက်ကလွှတ်မြောက်နိုင်အောင် ဘယ်အရပ်ဒေသကို ရောက်ရောက်သွားရမှာပဲ”

သိုင်းသမားပါးစပ်ပိတ်သွားတော့သည်။

စစ်တန်စစ်က အမိန့်ပေးလိုက်သဖြင့် အားလုံးတောင်က ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြရန် ပြင်ဆင်ကြလေသည်။

စစ်တန်စစ်က ကျန်းစုစင်း၏သား သခင်လေး ကျန်းယီအိုကို အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ကာ လိုက်ပါလာမည်ဖြစ်လေသည်။

အားလုံးတိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှဆင်းလာကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်... ခွပ်ခွပ်”

တိတ်ဆိတ်နေသောညည်ယံတွင် မြင်းခွာသံများ ထွက်လာစွာ ထိုးဖောက်ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စစ်တန်စစ်တို့လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည့် လက်နက်ကိုယ်စီဆွဲကိုင်ကာ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၄၃

လိုက်ကြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားလိုက်ကြရာ ဒုန်းစိုင်းနှင့်လာနေသည့် မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားကား ရန်သူမဟုတ်ဘဲ စစ်တန်စစ်စေလွှတ်ထားသော လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စစ်တန်စစ် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟေ့”

ရှေ့ထွက်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားလည်း မြင်းကိုအရှိန်သပ်ကာ လွှားအံ့ခုန်ဆင်းပြီး စစ်တန်စစ်ကိုဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“အနောက်ဘက်မှာ ရေစီးသန်တဲ့ချောင်းတစ်ခုရှိပါတယ်... ချောင်းရဲ့တစ်ဘက်ကမ်းမှာ တောအုပ်နဲ့လျှိုမြောင်ကြီးတွေ ရှိနေပါတယ်... ရန်သူရဲ့အရိပ်အယောင် မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး”

ဟု သတင်းပေးလေသည်။

စစ်တန်စစ် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့အားလုံး အနောက်စူးစူးကို ဦးတည်သွားကြမယ်”

ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၄၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား လေ့လာစုံစမ်းထားသည့်အတိုင်း
စစ်တန်စစ်တို့လူစု ခရီးပြင်းနှင်ခဲ့ကြရာ ညသန်းခေါင်အချိန်တွင်
သန်လှသော ချောင်းတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။
လမ်းခရီး၌ မည်သို့သော အတားအဆီးအန္တရာယ်မျိုး
တွေ့ခဲ့ရသဖြင့် အားလုံးဝမ်းသာနေကြလေသည်။

ရေစီးသန်လှသော ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်း၌ စိမ်း
သောတောအုပ်များ ဖုံးလွှမ်းထားလေသည်။

လဝန်းက ကောင်းကင်ပေါ်၌ဝိုင်းစက်ကြည်လင်နေ
အေးမြသောလရောင်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
ယာလှပနေပါတော့သည်။

စစ်တန်စစ်က အနီးရှိ သစ်ဝါးများခုတ်ကာ ဖောင်
လုပ်၍ ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ဖြတ်ကူးနိုင်ရန် စီစဉ်လို
သည်။

ရန်သူအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်တော့မည်ဖြစ်၍

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၄၅

ဆုံးဝမ်းသာကာ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေကြသည်။

အားကြိုးမာန်တက် ဖောင်များပြုလုပ်လိုက်ကြလေသည်။

သို့ဖြင့် နံနက်အာရုံတက်အချိန်တွင် ဖောင်ကြီးငါးခုပြီးစီး
သွားလေသည်။

စစ်တန်စစ်က သခင်လေးကျန်းယီအင်း တစ်ဘက်ကမ်းသို့

အရင်ဆုံးကူးနိုင်ရန် စီစဉ်လိုက်လေသည်။

လိုအချိန်မှာပင်....

“မလွတ်စေနဲ့”

“ဝိုင်းထား”

“တစ်ယောက်မှမပြေးနဲ့”

မြင်းခွာသံများ၊ ငြာသံပေးသံများ တစ်နက်တုန်ဟီးထွက်

ခေါ်လာပြီး ရန်သူများရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတစ်ယောက်က....

“ဆရာစစ်... သခင်လေးကိုတစ်ဘက်ကမ်းရောက်အောင်

ဆောင်ရွက်ခေါ်ဆောင်သွားပါ... ရန်သူတွေကို ကျုပ်တို့ဟန့်တား

သွားပါမယ်”

ဟု စစ်တန်စစ်ကိုပြောရာ အခြားသိုင်းသမားများကလည်း

အတိုင်းခံကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဆရာစစ်.. သခင်လေးလွတ်မြောက်သွားဖို့

အရေးကြီးပါတယ်”

“ဆရာစစ်တို့ မြန်မြန်သွားကြပါ... ရန်သူတွေနီးလာပြီ”

စစ်တန်စစ် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် သခင်လေးကျန်းယိအင်းလွတ်မြောက်ရေးက အရေးကြီးနေသည်ဖြစ်၍ လက်ခံလိုက်ရလေသည်။

သခင်လေးကျန်းယိအင်းကိုခေါ်ကာ ဖောင်များဖြင့် တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသွားကြတော့သည်။

ချောင်းကမ်းပါး၌ နေရစ်ခဲ့ကြသူများက ရောက်ရှိလာကြသောရန်သူများကို ခုခံတားဆီးကြလေသည်။

ချောင်းကမ်းပါး၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရန်သူများသည် ခုခံနေကြသော စစ်တန်စစ်၏လူများကို တစ်ယောက်မကျန် သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်ကြလေသည်။

တားဆီးမည့်သူမရှိတော့သော်လည်း ရေစီးသန်သောချောင်းကိုဖြတ်ကာ စစ်တန်စစ်တို့နောက်သို့ အပူတပြင်းလိုက်သွားကား မတတ်နိုင်ဘဲ လက်မှိုင့်ချလိုက်ကြရတော့သည်။

စစ်တန်စစ်တို့လည်း ချောင်းတစ်ဘက်ကမ်းသို့ရောက်သွားပြီး ရန်သူလက်မှ လွတ်မြောက်သွားကြလေတော့သည်။

စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့လူ

အဝေးတွင် မှိုင်းညိုညိုတောင်တန်းကြီးများက တောင်မှခြောက်သွယ်တန်းနေသည်။

တောင်တန်းကြီးများပေါ်၌ မြူခိုးများရစ်ဝဲနေသည်။ စစ်တန်စစ်က တောင်တန်းကြီးများဘက်သို့ ငေးမျှော်ကြည့်မိ၏။

ထိုတောင်တန်းကြီးများ၏တစ်ဘက်တွင် သူတို့၏ အမိမြေနေပါသည်။

အမိမြေကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးလာကာ နယ်ခြားဒေသသို့ ချောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

စစ်တန်စစ်၏ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

“အမိမြေကို ဘယ်အချိန်ဘယ်ကာလမှ ပြန်ရောက်နိုင်

၁၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ
တော့မှာတဲ့လဲ”

ဟု ညည်းကွားလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကျန်းစုစင်း၏သား သခင်လေးကျန်းယီအင်း
ကယ်တင်ကာ ရန်သူလက်မှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။
နယ်ခြားဒေသို့ရောက်ရှိလာပြီး ခိုအောင်းနေထိုင်နိုင်ခဲ့
သည်။

ရန်သူများသည် နယ်ခြားဒေသသို့တိုင် လိုက်မလာနိုင်ခဲ့
ပါချေ။

စစ်တန်စစ်က နယ်ခြား၌နေထိုင်ရင်း လူသူအင်အား
ဆောင်းကာ ဝမ်းမှအား တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ပြန်လည်ရင်ဆိုင်
တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အချိန်တိုင်းကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့လေသည်။

သို့သော် စစ်တန်စစ်ကြိုးစားရကျိုးမနပ်ဘဲ စိတ်ပျက်
များဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခဲ့ရလေတော့သည်။
သခင်လေးကျန်းယီအင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျန်းစုစင်း၏သားတော် ကျန်းယီအင်းက ခေါင်းဆောင်
ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်မလာပါချေ။

သူသည် အချိန်ရှိသရွေ့ အပျော်အပါး အသောက်အား
ဖြင့် အချိန်ကုန်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကြာလာသောအခါ စစ်တန်စစ်က
ပျက်၍လာလေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၄၉

ထို့ကြောင့် သူက နယ်ခြားဒေသမှ ပြည်မသို့ပြန်လာကာ
လောကမှ ဇာတ်မြုပ်နေထိုင်တော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ထွက်
ခွာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်းယီအင်းသည် စစ်တန်စစ်ထွက်ပြေးသွားသည်ကို သိရှိ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပြန်လည်ခေါ်လာရန် လူသုံးယောက်
ပို့လိုက်သည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ မြေခွေးဖုကျန်၊ အရိပ်မဲ့ဓားချီယုနှင့်
အာဇာနည်တို့ ဖြစ်သည်။

ရွှေကျာပွတ်သည် ကျန်းယီအင်းတို့ခိုလှုံနေသော မွန်ဂိုမှ
နယ်ခြားသောသိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျန်းယီအင်းက
အားထားသော ကြေးတန်းစားလူသတ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်
သည်။

ယခု သူတို့သုံးယောက်သည် စစ်တန်စစ်အားဝိုင်းရံထားပြီး
နေသည်။

စစ်တန်စစ်က ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာ သုန်မှုန်၍နေသည်။

လယ်သမားပုံဝတ်ဆင်ထားသောအရိပ်မဲ့ချီယုက....

၁၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဒီမှစစ်တန်စစ်... ခင်ဗျားပြန်လိုက်ခဲ့ရင် ကောင်းမယ်ဗျာ
ဒါမှလဲ ကျုပ်တို့အပြစ်မရမှာ... အမှန်ပြောရရင် ကျုပ်က မိတ်ဆွေ
ချင်း ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

သူ၏စကားသည် မှန်ကန်နေသည်။

အရိပ်မဲ့စားချိုယူ၊ မြေခွေးဖုကျန်တို့မှာ ကျန်းစုစင်းလင်း
ထက်မှစ၍ အမှုထမ်းလာသူများဖြစ်သည်။

သူတို့၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်ပင်ကြောက်မက်ဖွယ်
ကောင်းကြောင်း ချူးရှန်ကနားလည်ထားသည်။

မြေခွေးဖုကျန်က လက်ထဲမှ ရွှေရောင်အလံတစ်ခု
မြှောက်ပြလိုက်ပြီး...

“သခင်လေးရဲ့အမိန့်ပဲ... ခင်ဗျားက ပြန်မလိုက်လို့မရဘူး”

အမှန်မှာ မြေခွေးဖုကျန်နှင့်စစ်တန်စစ်သည် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်မရသောသူများဖြစ်သည်။

မြေခွေးဖုကျန်က စစ်တန်စစ်အား သတ်ရန်အခွင့်အရေး
အမြဲတစေ နှောင့်မှောက်နေသူဖြစ်သည်။

ယခု စစ်တန်စစ်အား သခင်လေးကျန်းယီအင်းကပြန်လည်
၍ခေါ်ဆောင်လာရန် ပြောခဲ့သည်။

ထို့အပြင် စစ်တန်စစ်ကမလိုက်လာလျှင် သုတ်သင်ပေး
အမိန့်ပေးလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော။

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၁

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ... မလိုက်နိုင်ဘူး”

မြေခွေးဖုကျန်က သဘောကျသွားကာ...

“ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားကမလိုက်နိုင်ရင်တော့ ကျုပ်တို့က
အင်္ကျီသတ်ပစ်ရမှာပဲ”

စစ်တန်စစ်က နာကျည်းစွာဖြင့်...

“ဒါ သခင်လေးအမိန့် ဟုတ်လား”

မြေခွေးဖုကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စစ်တန်စစ်က အားရပါးရ
မောလိုက်၏။

အတန်ကြာမှ သူကရယ်မောရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သခင်လေးအသက်ကိုကယ်ခဲ့တယ်၊ သခင်လေး

ကျုပ်ကိုသတ်ဖို့အမိန့်ပေးနေပါလား”

အရိပ်မဲ့စားချိုယူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့တော့က ကျန်းစုစင်းအတွက် အသက်စွန့်ဖို့သစ္စာ
ပြောခဲ့တာပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားပြန်လိုက်လာတာ ပိုကောင်း

သူက ဖျောင်းဖျသောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။
စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ... ကျုပ်တို့က တပ်မှူးကျန်းစု

၁၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းကိုသာ ထောက်ခံစေချင်တယ်။ ကျန်းစုစင်းကျဆုံးသွားတော့ သူ့ရဲ့သား ကျန်းယိအင်းကိုဆက်ပြီးထောက်ခံကြဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျန်းယိအင်းက နယ်ခြားဒေသက တိဘက်တွေရဲ့အင်အားကို အကူအညီယူပြီး နယ်စားကြီးဝမ်းမုကိုတိုက်မယ်။ တိုင်းပြည်က တိဘက်တွေလက်အောက် အလိုလိုရောက်သွားတာနဲ့ တူနေမှာပေါ့။ သူ၏စကားကြောင့် ရွှေကျာပွတ်ဆိုသူ၏မျက်နှာ ကွက်ခဲပျက်သွားလေသည်။

သူသည် ရှေ့သို့ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက စကားကြည့်ပြောပါ။ ကျုပ်တို့က ကျန်းယိအင်းကိုအကူအညီပေးတာ တလွဲမထင်ပါနဲ့”

စစ်တန်စစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“အရင်တုန်းက ကျုပ်ကငယ်ရွယ်သေးတာမို့ မှားလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်နောင်တရပြီဗျ။ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေပါစေ တိုင်းတစ်ပါးကအကူအညီယူတာတို့ ပြည်တွင်းရေးမှာ အခြားတိုင်းတစ်ပါးကဝင်ရောက်တာကို မလိုလားတော့ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် မြေခွေးဖုကျန်က တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ဝမ်းမုနယ်စားကြီးကို သစ္စာခံချင်လို့ ဒီလိုပြောနေတာလား”

စစ်တန်စစ်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၃

“ကျုပ်ကသာ ဝမ်းမုနယ်စားကြီးဆီမှာသစ္စာခံချင်ရင် အကြီးကတည်းက တုမုရန်နဲ့လိုက်သွားမှာပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် မြေခွေးဖုကျန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အရိပ်မဲ့ဓားချီယူက....

“ခင်ဗျားပြန်မလိုက်လာရင် ကျုပ်တို့က အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မယ်လို့လုပ်ကြမလဲ”

စစ်တန်စစ်က....

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မပြောတတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ခင်ဗျားတို့လဲ ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကို သစ္စာမဖောက်ဖို့ဘဲ”

သူ၏စကားသည် အဓိပ္ပာယ်ကျယ်ဝန်းလှသည်။

မိမိကြည်ညိုလေးစားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အတွက် ပြည်တစ်ပြည်လုံး နစ်နာရမည့်အရေးကို မည်သူမဆို ရှောင်ရှားသည် မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်က တွေဝေသွား၏။ စစ်တန်စစ်ပြောနေသောစကားသည် သွေးထွက်အောင်ပင် မှန်ကန်နေသည်။

မိမိကလည်း ကျန်းစုစင်းအပေါ် သစ္စာဖောက်၍ ဝမ်းမုနယ်ကြီးထံသို့ သစ္စာခံခဲ့သော တုမုရန်ကိုသုတ်သင်ရန်မှာ မည်သို့အဓိပ္ပာယ်ရှိမည်နည်း။

သို့သော် သူ၏ဆရာဖြစ်သူက တုမုရန်မှာ မိမိ၏ဖခင်ကို

၁၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သတ်ပစ်ခဲ့သည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်လေသည်။

အရိပ်မဲ့ဓားချီယူက....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်သွားမလို့လဲ... ဝမ်းမုကိုသစ္စာခံမယ် ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

စစ်တန်စစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က တုမရန်နဲ့ တွေ့စရာတစ်ခုရှိသေးတယ်... ဒီကိစ္စ ရှင်းပြီးရင် သိုင်းလောကမှ အနားယူတော့မယ်ဗျ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချီယုမှာ ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ချီယုသည် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ စစ်တန်စစ်နှင့်လက်တွဲကာ ရန်သူများတိုက်ခိုက်လာသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူက မိတ်ဆွေအချင်းချင်း မတိုက်ခိုက်လိုပါချေ

ချီယုက တွေဝေနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် ရွှေကျာ ပွတ်က....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားပြန်လိုက်မလာရင်တော့ သခင်လေး က သတ်ပစ်ခဲ့ရမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်ဗျ”

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ငါ့ကိုသတ်ပစ်နိုင်လို့လား”

သူ့စကားကြောင့် ရွှေကျာပွတ်ကဒေါသခြောင်းခြောင်းထူး

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၅

သည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ခါးတွင်ရစ်ပစ်ထား

ရွှေကျာပွတ်ကို ချွတ်လိုက်လေသည်။

ချီယုက နောက်ဆုတ်သွား၏။

မြေခွေးဖုကျန်မှာမူ သဘောကျစွာပြုံးနေလေသည်။

စစ်တန်စစ်သည် နေရာ၌ပင်မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ရွှေကျာ

အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မကြာမီ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်

ချူးရှန်ကနားလည်လိုက်လေတော့သည်။

ကျာပွတ်သည် ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပနေ၏။

တိဘက်လူမျိုးတို့၏ အဓိကကျသောလက်နက်မှာ ဓား

တံဖြစ်သော်လည်း အာဟုက ကျာပွတ်ကို လက်နက်အဖြစ်ကိုင်

သုံးခဲ့၏။

အာဟု၏ကျာပွတ်သည် သုံးနှစ်ဟူသောအချိန်ကာလအ

တွင် တိဘက်၌ ပြိုင်ဘက်ကင်းမဲ့သူဖြစ်လာစေသောလက်နက်

ဖြစ်သည်။

သူ၏ကျာပွတ်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ရွှေဝါရောင်ချား

၁၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ထွက်ပေါ်လာပြီး ရန်သူများကို လဲကျသွားစေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တိဘက်သိုင်းသမားများက အာဟုဟူသော အမည်ရင်းကိုပင်မခေါ်တော့ဘဲ ရွှေကျာပွတ်ဟု ပြောင်းလဲခေါ်တွင်လာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အာဟုအမည်က တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ်သွားပြီး ရွှေကျာပွတ်ဟူသောအမည်က မွန်ဂို၌တဖြည်းဖြည်း ကျော်ကြားလာလေတော့သည်။

ရွှေကျာပွတ်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီကနေ့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် တစ်ယောက်ယောက်တော့ သေရမှာပဲ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ထဲမှကျာပွတ်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝီး...”

ကျာပွတ်မှထွက်ပေါ်လာသည့်အသံသည် လေပြင်းများက ရောက်လာသည့်ပမာ တဝီဝီဆူညံနေပြီး စစ်တန်စစ်ထံသို့ အဟုန်ဖြင့်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် ကျာပွတ်ကို မည်သို့ခုခံရမည်ကို စဉ်းစားမရဘဲ ဖြင့် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အကွက်ကောင်းစောင့်နေသော မြေခွေး

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၇

ကျန်က စစ်တန်စစ်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်လေတော့သည်။

မြေခွေးဖုကျန်၏လက်သည် အခြားလူများထက် ပိုရှည်သည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူ၏လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းတွင် လက်သည်းရှည်များ သိမ်းငှက်ခြေသည်းပုံသဏ္ဌာန်ရှိနေသောကြောင့် ယင်းကဲ့သို့ထင်မှတ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင် လက်သည်းများသည် မည်းနက်တောက်ပြောင်သောကြောင့် အဆိပ်ရည်များဖြင့် ပြည့်ဝနေသည်ကို သိသာနိုင်သည်။

မြေခွေးဖုကျန်သည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး အဆိပ်ကိုအသုံးပြုသောကြောင့် မြေခွေးဟုခေါ်ကြကြောင်း ချူးရှန်ကသတိပေးလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဖုကျန်သည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို သိမ်းငှက်ခြေပုံဟန်ဖြင့် စစ်တန်စစ်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကုပ်ချလိုက်လေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်၏မျက်နှာသည် တည်ကြည်လေးနက်နေ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် ပထမတွင် အနည်းငယ်ငြေးကွေးနေ

၁၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် တဖြည်းဖြည်းလျင်မြန်လာလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း သူ၏ပုံဟန်အား သေသေချာချာ မတွေ့ရတော့ဘဲ အရိပ်များအဖြစ်သာ တွေ့မြင်ရလေတော့သည်။

သူသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် လက်ဝါးနှင့်ခြေထောက်ကိုအသုံးပြုကာ ဖုကျန်နှင့်ရွှေကျာပွတ်တို့ထံသို့ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဖုကျန်မှာရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်သွားရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စစ်တန်စစ်က ရွှေကျာပွတ်၏ကျာပွတ်အဖမ်းဆုပ်မိလိုက်လေသည်။

ရွှေကျာပွတ်က ရင်ထိတ်သွား၏။

သူသည် အားကုန်ဆွဲလိုက်သော်လည်း ကျာပွတ်ကလွှဲထွက်မလာပါ။

ရွှေကျာပွတ်၏နဖူးပေါ်မှချွေးများက စီးဆင်းကျလာလေတော့သည်။

ဖုကျန်က မနေနိုင်တော့ပါ။

“လွှတ်လိုက်”

သူသည် ယင်းသို့ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး စစ်တန်စစ်ထံသို့ တစ်ထိုး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏လက်ဝါးနှစ်ဖက်သည် လက်ဝါးရိပ်ပေါင်းများစွာအ

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၅၉

ပြောင်းလဲသွားပြီး စစ်တန်စစ်၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ယား....”

ဟု ငြာသံတစ်ချက်ပေးကာ ကျာပွတ်ကိုလွှတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသောဖုကျန်ထံသို့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

ဖုကျန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

ပြင်းထန်သောဖိအားတစ်ခုက သူထံသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် ကပျာကယာဖြင့် တိုက်ခိုက်မှုကိုရှုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး အားသို့ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ဝဲဘက်ပခုံးတွင် ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်သွားသည် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

စစ်တန်စစ်၏လက်ဝါးက သူ၏ပခုံးသို့ရှပ်၍ ရိုက်ချမိလိုက်ခြင်းသည်။

စစ်တန်စစ်က ငြိမ်သက်မနေပါ။

ဖုကျန်ဘေးသို့ခုန်ထွက်သွားသည်နှင့် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျာပွတ်ထံသို့ခုန်ပေါက်ရောက်ရှိပြီး ခြေထောက်ဖြင့်ကန်ရန်လိုက်

၁၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

“ဝုန်း...”

ရွှေကျာပွတ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွင့်စင်သွားတော့သည်။

ရွှေကျာပွတ်သည် တော်တော်နှင့်ပြန်မထနိုင်ပါချေ။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း လူသေအလောင်းတစ်ခုပမာ ဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ချိုယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူသည် စစ်တန်စစ်အား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဓားသည် ဓားအိမ်မှထွက်လာသည်နှင့် အေးသောအငွေ့အသက်တစ်ခုက ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ လွင့်ပျံ့လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

စစ်တန်စစ်က လေပူတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက တိုက်ပွဲထဲပါဝင်လာပြီကိုး”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏နှလုံးသည် အောက်သို့ ဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၁

ချိုယုသည် လရောင်အောက်၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

သူ၏ဓားဖျားမှာမြေပေါ်သို့ နိမ့်ချထားသော်လည်း လရောင်ကြောင့် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်ဝင်းလက်နေ၏။

သူ၏ဓားသည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သိုင်းလောကရှိ ဓားအဖြစ် ရပ်တည်လာနိုင်သောဓားဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ ချိုယုမှာလည်း ပထမဓားသမားပင်ဖြစ်သည်။

သူ၏ဓားသွားလှုပ်ရှားဟန်များမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် သူကအရိပ်သဏ္ဌာန်ပင် ကွဲပြားခြားနားစွာမမြင်တွေ့ရဘဲ သေဆုံးသွားတတ်သောကြောင့် အရိပ်သဏ္ဌာန်မဲ့ဓားသမားချိုယုအဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

သူသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး ကတိတည်သောသိုင်းသဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် စစ်တန်စစ်က ချိုယုနှင့်မတိုက်ခိုက်လိုပါ။

သို့သော် ချိုယု၏ဓားသည် ဓားအိမ်မှထွက်လာသည်နှင့် သူနှင့်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုသည်ဟု မရှိပါ။

၁၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ယခု ချီယုကစားဆွဲထုတ်လိုက်သောကြောင့် ကျိန်းသေ
တိုက်ခိုက်ရတော့မည်ဖြစ်ပါသည်။

စစ်တန်စစ်ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး အပေါ်အ
ရှည်အတွင်းမှထိုးထားသော သံမဏိစုတ်တံကို ဆွဲထုတ်လိုက်
တော့သည်။

ဖုကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် စစ်တန်စစ်ကို သူက ကျိန်းသေသတ်ပစ်
တော့မည် ဖြစ်သည်။

ရွှေကျာပွတ်၊ ချီယုနှင့်သူတို့သုံးယောက်ပေါင်းတိုက်ခိုက်
လျှင် စစ်တန်စစ်က ခုခံနိုင်စွမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်ချေ။

စစ်တန်စစ်ကလည်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူက ရွှေကျာပွတ်အား အချိန်မရွေးသတ်ပစ်နိုင်သည်

ဖုကျန်မှာမူ အဆိပ်သိုင်းသမားဖြစ်သောကြောင့် အထူး
တိထားရမည်ဖြစ်ပြီး ချီယုမှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဓားသ
အဖြစ် သူက လက်ခံထားလေသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကျွံ့ထားလိုက်၏။

သို့မှသာ ရန်သူ၏တိုက်ခိုက်ရာမှပစ်မှတ်ကလျော့နည်း

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၃

မည် မဟုတ်ပါလော။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူသည် လက်ထဲမှသံမဏိစုတ်တံ
ရှေ့သို့တည့်မတ်စွာ ဆန့်တန်းထားလိုက်လေတော့သည်။

ညဉ့်သည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာ၏။

လေပြည်လေညင်းကလေးက တသုန်သုန်တိုက်ခတ်မြဲပင်
သေးသည်။

သို့သော် ထိုလေပြည်လေညင်းကလေးက လူတို့၏ရင်တွင်း
သော ဒေါသတရားများ၊ ရန်ငြိုးများကိုမပျောက်သွားစေရန် မစွမ်း
နိုင်ပါချေ။

ရုတ်တရက် ရွှေရောင်တစ်ချက်ဝင်းလက်သွားပြီး ကျာပွတ်
စစ်တန်စစ်၏ခါးလယ်သို့ ဖြတ်ရိုက်လိုက်သည်။

ရွှေကျာပွတ်က စတင်တိုက်ခိုက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

ဖုကျန်က ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး စစ်တန်စစ်
ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချီယုက လက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

အလင်းရောင်တစ်ချက်ပွေးခနဲဝင်းလက်သွားပြီး သူ၏ဓား

မြွေတစ်ကောင်ပမာ စစ်တန်စစ်၏လည်ပင်းသို့ တိုးဝှေ့ဝင်

၁၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ရောက်သွားလေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်က ပေါ့ဆမနေဝံ့တော့ပါ။ သူ၏ရင်ထဲ၌ တစ်ထက်တစ်စ လေးလံလာ၏။

ထိုကျော်ကြားသော ထိပ်တန်းသိုင်းသမားသုံးယောက်အသက်အနိုင်ရရှိနိုင်ပါမည်လော။

စစ်တန်စစ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လက်သံမဏိစုတ်သံဖြင့် တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်နေ၏။

သံသံချင်းထိခိုက်သံများ၊ ကျာပွတ်၏စိန်ခေါ်သံများ၊ ဘာပေးသံများဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးဆူညံနေ၏။

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာသော်လည်း ပွဲ၏အရှုံးအနိုင်ကို မည်သို့မျှ ခွဲခြား၍မရသေးပါချေ။

သို့သော် ရွှေကျာပွတ်နှင့်ဖုကျန်တို့မှာမူ နောက်ဆုတ်ပြီးဖြစ်၏။

သူတို့သည် စစ်တန်စစ်၏ လက်ဝါးအားနှင့်သံမဏိစုတ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကိုမခံနိုင်ဘဲ ရှောင်တိမ်းနေရခြင်းဖြစ်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၅

ချိုယူမှာမူ စစ်တန်စစ်၏ သံမဏိစုတ်တံကို ခုခံနိုင်ခဲ့၏။

စစ်တန်စစ်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်တန်စစ်နှင့်ချိုယူတို့မှာ အတွဲညီနေ၏။

အကယ်၍သာ တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ပြိုင်လျှင် ချိုယူမှာ

စစ်တန်စစ်ကိုရှုံးနိမ့်သွားနိုင်သည်ဟု ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေ

ချူးရန်က သဘောပေါက်ထားလေသည်။

တိုက်ပွဲသည် အချိန်ကြာမြင့်လာသည်နှင့်အမျှ စစ်တန်စစ်

အဟိုက်လာ၏။

ချိုယူမှာလည်း မောဟိုက်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ပထမတွင် သူက လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပမာ ဟိုမှသည်ကူး

တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ယခု သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လေးလံ

စစ်တန်စစ်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း တစ်စထက်တစ်စ နှေး

လာလေတော့သည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သူတို့၏တိုက်ခိုက်မှုသည် လေးလံ

သည်ဟုထင်ရသော်လည်း ပြင်းထန်သောအတွင်းအားကို

ကာတိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် တိုက်ပွဲအရှိန်ကပိုမြင့်လာသည်

ချူးရန်ကသိလိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင် အခြေအနေကို သဘောမပေါက်သော ရွှေ

ကျာပွတ်က....

၁၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ယား...”

ဟု ငြာသံပေးလိုက်ပြီး စစ်တန်စစ်ထံသို့ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ခဲ့လိုက်၏။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏ကျာပွတ်သည် စစ်တန်စစ်၏ခြေထောက်သို့ ရစ်ပတ်မိလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က ထခုန်မိမိတတ်ထိတ်လန့်သွား၏။

အကြောင်းမှာ ရွှေကျာပွတ်က ကျာပွတ်ကိုပြန်လည်ရိုက်သိမ်းလိုက်လျှင် စစ်တန်စစ်ကခြေထောက်တစ်ဖက်ပြတ်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေကျာပွတ်ကသဘောကျစွာပြီးလိုက်ပြီး ကျာပွတ်ကိုအကုန်ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။

စစ်တန်စစ်ကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး ခြေထောက်တစ်ချက်လျှော့လိုက်သည်။

ရွှေကျာပွတ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှေ့သို့ဆွဲယူခြင်းခံလိုက်ရင်း စစ်တန်စစ်ထံသို့ လွင့်ပျံ့သွားလေသည်။

“သွားပေတော့”

စစ်တန်စစ်က ယင်းသို့ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး ချိုးယူနှင့်တိုက်ခိုက်နေသော သံမဏိစုတ်တံကိုသိမ်းလိုက်ကာ ရွှေကျာပွတ်ထံသို့ သွင်းလိုက်သည်။

အဖြစ်အပျက်သည် လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် ရွှေကျာပွတ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၇

သည်တိမ်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။

သံမဏိစုတ်တံသည် ရွှေကျာပွတ်၏ရင်ဘတ်သို့ တည့်မတ်

နှိပ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား...”

စူးရှသောအော်သံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး ရွှေကျားပွတ်

ပြောသို့ကျသွား၏။

သူက ပြန်လည်ထနိုင်စွမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချိုယူက ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သွားပြီး...

“ဓားကြည့်”

သူ၏ဓားသည် လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် စစ်တန်စစ်ထံ

သွင်းလာ၏။

စစ်တန်စစ်က ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ နောက်သို့ခုန်

လိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် စစ်တန်စစ်၏ဝဲဘက်ပခုံးမှာ ပူခနဲဖြစ်သွား၏။

သူကထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ဗု

ပြုံး၍ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဗုကျန်က အေးစက်စွာဖြင့်...

“မင်း ရှုံးသွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်၏ဝဲဘက်ပခုံးမှာ ထုံကျင်လာသည်ဟု ခံစား

၁၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ဖိုက်ရသည်။

သူသည် ဖုကျန်၏အဆိပ်လက်သည်းမိသွားပြီဖြစ်ပါသည်။
စစ်တန်စစ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်သေရင် မင်းလဲသေရမယ်”

သူသည် ပြောရင်း ဖုကျန်ထံသို့လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်၏။
ဖုကျန်က လက်ဝါးဖြင့်ရင်မဆိုင်ဝံ့သဖြင့် နောက်သို့လှည့်
ကာထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဖုကျန်၏ခေါင်း
ပေါ်မှကျော်လွှားသွားကာ ဖုကျန်၏ရှေ့သို့ ကျရောက်သွား၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အတွင်းအားကိုစုစည်းလိုက်ပြီး
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ဖုကျန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

သူက မည်သို့မျှရှောင်တိမ်း၍မရမှန်း နားလည်သဘော
ပေါက်လိုက်သဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ကပျာကယာ ခုခံပေးလိုက်
သည်။

လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွေ ဆုံမိလိုက်သည်နှင့်....

“ဝုန်း....”

အသံကကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး ဖုကျန်၏ခန္ဓာ
ကိုယ်မှာ လေထဲသို့မြောက်တက်သွားပြီး မြေပေါ်သို့အရပ်ကြိုးပြ
ကျသွားလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၆၉

ချီယု၏မျက်လုံးအစုံတွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပ

သူ၏ဟန်မူရာမှာလည်း ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေလေသည်။

ရွှေကျာပွတ်သည် မြေပေါ်၌လဲကျသေဆုံးသွားပြီဖြစ်၏။

ဖုကျန်မှာလည်း ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုနည်းတူ စစ်တန်စစ်မှာလည်း ဖုကျန်၏အဆိပ်လက်
တည်းတစ်ချက်မိထား၏။

ထို့ကြောင့် စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနည်းငယ် တုန်
သင်ယင်ဖြစ်လာသည်ဟု ချီယုကသိရှိလိုက်၏။

စစ်တန်စစ်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်မယ်ဆိုရင် အခုအချိန်က အခွင့်အ
ကောင်းဆုံးပဲဗျ”

ချီယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူသည် မည်သို့
ပြောဘဲ စစ်တန်စစ်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

စစ်တန်စစ်က....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမသတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်သွားတော့

ချီယုက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သခင်ကလေးဆီ ပြန်မလိုက်ချင်ရ

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

စစ်တန်စစ်က....

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ”

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဟန်မူရာကင်းမဲ့နေ၏။

ချီယုက....

“ခင်ဗျားဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား”

စစ်တန်စစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။ ဆိတ်ဆိတ်

နခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းပင်မဟုတ်ပါလော။

ချီယုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကအဆိပ်မိထားပြီ... ဒါကြောင့် ကျုပ်ခွင့်လွှတ်
ပိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက မသေသေးဘူးဆိုရင်တော့”

သူသည် စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စစ်
တန်စစ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်က ဝမ်းမနယ်စားကြီးကိုသစ္စာမခံဘူး၊ သိုင်း
လာကထဲကို ပြန်မဝင်ဘူးဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချီယု၏ခန္ဓာကိုယ်က
ဝစ်ချက်တုန်ခါသွားလေသည်။

သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောလေသံဖြင့်....

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေဘဝက ရန်သူဖြစ်ရတာ ကျုပ်စိတ်မ
ကောင်းပါဘူး၊ ကျုပ်က သခင်လေးအမိန့်အတွက် တိုက်ခိုက်ရတာ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၁

ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ဓားကိုဓားအိမ်ထဲသို့ပြန်သွင်း
ထိုက်ပြီး ဖုကျန်အား ပခုံးပေါ်သို့ထမ်းကာ ထိုနေရာမှပြေးလွှားထွက်
သွားလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွားပြီဖြစ်သည်။

ချီယုမှာ ဖုကျန်အားခေါ်ဆောင်ကာ ထိုနေရာမှထွက်ခွာ
သွားပြီးဖြစ်၏။

မြေပေါ်တွင် လဲလျောင်းသေဆုံးနေသော ရွှေကျာပွတ်၏
အလောင်းသာရှိမနေပါက ဤနေရာတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု
မည်သူကမျှ ယုံကြည်ကြမည်မဟုတ်ပါချေ။

စစ်တန်စစ်ကအပေါ်အကျိုးကိုချွတ်ကာ ပခုံးမှဒဏ်ရာအား
ထဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ၏ဝဲဘက်ပခုံးတစ်ခုလုံးသည် ညိုမည်းနေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရ၏။

စစ်တန်စစ်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး ပခုံးပေါ်ရှိ
သွေးကြောများကိုပိတ်ကာ အဆိပ်ဖူးနှံ့မသွားရန် ကုသထားလိုက်

၁၇၂ ❀ ဝိုးကျော်သူ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၃

ပုကျန်၏အဆိပ်သည် ဆယ်နာရီအတွင်း ဖြေဆေးမရရှိပါက သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဟု သူသိရှိထားလေသည်။

စစ်တန်စစ်သည် အတန်ကြာငြိမ်သက်နေပြီးမှ ကြာပန်းတောင်ထိပ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်က...

“ကျုပ်က တောင်ပေါ်တက်သွားရင်ကောင်းမလား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ချူးရှန်က အံ့သြသွား၏။ သူ့အား ဟန့်တားထားသူများရှိစဉ်က သူကမရမနေ တုမုရန်နှင့် တွေ့ဆုံလို၏။

ယခု ဟန့်တားမည့်သူများ မရှိတော့သောအခါ သူက တောင်ပေါ်သို့တက်သွားရန် အနည်းငယ်ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်န၏။

သူတွင် အဆိပ်မိထားပြီဖြစ်သောကြောင့် တုမုရန်နှင့်ရင်ဆိုင်ပါက တပန်းရှုံးနိုင်နေသည်ဟု ချူးရှန်ကသဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စစ်တန်စစ်က လျင်မြန်စွာဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ ပြေးလွှားတက်ရောက်သွားလေသည်။

မကြာမီ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ချယ်ရီပန်းခြံ

လရောင်သည် သစ်ရွက်စိမ်းများအား အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဆာကပ်စေသည်။

သို့သော် လမင်းသည် အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းစပြု ဖြစ်သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ရွှေကျာပွတ်၏အလောင်းသည် မြေပေါ်၌ငြိမ်သက်စွာ လဲချောင်းနေသည်။

ချူးရှန်က ပုန်းကွယ်ရာမှထွက်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် တောင်ပေါ်တက်ရာလမ်းသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူက တောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်လိုသည်။ သို့သော် တောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်ရန် မဝံ့ရဲပါချေ။

တောင်ပေါ်သို့ စစ်တန်စစ်ကတက်ရောက်သွားပြီဖြစ်သည်။ သူသည် တုမုရန်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေပြီလော။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် စင်းစင်းကရှိနေ၏။ ထို့အပြင်

၁၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းလည်း ရှိနေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ သူသည် စင်းစင်းကိုတွေ့လိုသည်။ စန်ကွမ်းထင်းကိုလည်း တွေ့လို၏။

သို့သော် သူသည် တောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်ရန် ချီတိုတုံဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စစ်တန်စစ်အား လိုက်လံကြည့်သည်။ သည်ကတစ်ကြောင်း၊ စန်ကွမ်းထင်းအား ကယ်တင်လိုသည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တောင်ပေါ်သို့တက်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ချယ်ရီပင်များဖြင့်သင်းပွင့်သည်။

ချူးရှန်က တောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ သူ့မျက်လုံးများကို မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။ သူသည် တုမုရန်၏အိမ်ကို ပထမအကြိမ် ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

သို့သော် သူက သတိလစ်မေ့မြောလျက် ရောက်ရှိလာသတိလစ်မေ့မြောလျက် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားရသည်။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်၏အိမ်ဂေဟာကို သေချာစွာ အကဲခတ်နိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ချေ။

ယခုတော့မူ သူသည် တုမုရန်၏ အိမ်ဂေဟာခြံဝင်း

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၅

ရောက်ရှိလာသောအခါ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

ခြံဝင်းသည် မြင့်မားသောအုတ်တံတိုင်းဖြင့် ကာရံထားပြီး တိုက်သဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

အဝေးမှကြည့်လျှင် အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်ကြောင်း သိရှိသည်။

ချူးရှန်က ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး အုတ်တံတို့ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ယခု သူသည် တုမုရန်၏အိမ်ဂေဟာအား သေချာစွာ တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းသည် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသလောက် အိမ်ဂေဟာမှာမူ ငယ်သောအိမ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။

ကျယ်ဝန်းသောခြံဝင်းတစ်ခုလုံးတွင် ချယ်ရီပင်များဖြင့် ဖုံးကွယ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်၏အိမ်ဂေဟာသည် ချယ်ရီပန်းခြံအဖြစ် ဖြစ်နေသည်ဟုလည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ မှတ်ယူရလေတော့သည်။

သိုင်းလောကမှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော သိုင်းဘီလူးတို့ ဤမျှကဗျာဆန်သော ချယ်ရီပန်းခြံဝင်း၌ နေထိုင်သည်ဆိုသည်ကယုံကြည်ပါမည်နည်း။

ချူးရှန်ကမတွေးတတ်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

၁၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သည်။

လေပြင်းတစ်ချက်တွေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် ချယ်ရီပန်းများက မြေပေါ်သို့တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာသည်။

ချူးရှန်က ဝန်းကျင်သို့တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ခြင်းအတွင်းဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းမက တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ချူးရှန်က မျက်လုံးတစ်ချက်ဝေကြည့်လိုက်၏။ မည်သည့်လှုပ်ရှားမှုမှမတွေ့ရတော့မှ သူသည် အိမ်ငယ်ကလေးဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အိမ်ငယ်ကလေးမှာ အမှောင်ထုအောက်၌ ငြိမ်သက်လေသည်။

ချူးရှန်က တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ချူးရှန်၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ သူ့ချဉ်းကပ်လိုက်သောနေရာမှာ သူ့ကြိမ်ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသည့်စာကြည့်ခန်းပင် ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါ။

ချူးရှန်သည် ခါးမှစားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းမင်းတုန်းကို ကလန့်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ချုပ်....”

မင်းတုန်းက ပွင့်သွားလေတော့သည်။

ချူးရှန်က ပြတင်းပေါက်ကိုအသာဖွင့်ကာ အခန်းတွင် ဝေကြည့်လိုက်ရာ အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။

ယခု ချူးရှန်၏မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုထဲ၌

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၇

ဘေးရလာပြီဖြစ်၍ သဲကွဲစွာတွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

လူရိပ်လူခြေမတွေ့ရသည်နှင့် ချူးရှန်က အတွင်းဘက်သို့ ချဉ်းစွာ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က စာကြည့်ခန်းထဲသို့ရောက်ရှိသွားသည်နှင့် ပေါ့ပါးသွက်လက်သောခြေသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ချူးရှန်က ပြတင်းပေါက်တံခါးကို အသာအယာပိတ်ပြီး အမှောင်ရိပ်သို့ချဉ်းကပ်၍ အကာအကွယ်ပြုလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခြေသံက တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေသည်။

ခြေသံသည်တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာပြီး စာကြည့်ခန်းအား ခြိတ်ကျော်သွား၏။

တစ်ဖန် စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း အိမ်အပြင်သို့ထွက်ခွာသွားသည် ကြားလိုက်ရ၏။

ချူးရှန်က သိလိုစိတ်ပြင်းပျလာသဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ ခြင်းမြောင်းကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ခြေသံရှင်သည် ရှေ့သို့သာမတ်မတ်သွားနေ၏။ ထို့ကြောင့် အမှောင်၏နောက်ကျောကိုသာတွေ့မြင်ရပြီး မျက်နှာကိုတွေ့မြင်ရခြင်း မရှိပါချေ။

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

ခြေသံရှင်မှာ တုမုရန်မဟုတ်ပါ။ စစ်တန်စစ်လည်း မဟုတ်ပါ။ ခြေသံရှင်သည် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

ချူးရှန်ကတွေဝေနေစဉ်မှာပင် ထိုခြေသံရှင်အမျိုးသမီးကြီးသည် ချယ်ရီပန်းပင်များရှိရာသို့ ပြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားလေ

၁၇၈ ❀ ပိုးကျော်သူ
တော့သည်။

ယခု ခြေသံရှင်အမျိုးသမီး၏မျက်နှာကို လရောင်ကြောင့်
သေချာစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။
အမျိုးသမီးကြီးသည် အသက်(၄၀)ကျော်ခန့်ရှိပြီး အသား
အရေဖြူဖွေးနေ၏။
သူမ၏ မျက်ဝန်းအစုံနှင့်နှုတ်ခမ်းတို့မှာ စင်းစင်းနှင့်ခပ်ဆင်
ဆင်တူနေသည်ဟု ချူးရှန်ကတွေးမိလိုက်၏။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စင်းစင်း၏မိခင် ပိုးကျူးဆိုသူဖြစ်
မည်ဟု သူက နားလည်လိုက်သည်။
မှန်ပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ပိုးကျူးပင်ဖြစ်
သည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် ပိုးကျူးက အဘယ့်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့
နက်သန်းခေါင်ချိန် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာရပါသနည်း။
ပိုးကျူးက မမာမကျန်းဖြစ်နေသည်ဟု သူက ကြားခဲ့ရ
ယခုပိုးကျူးမှာ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော အမျိုးသမီး
ယောက်အဖြစ် သူကတွေ့ရှိရသည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် ပိုးကျူးက အဘယ့်ကြောင့်ဟန်ဆောင်
ပါသနည်း။
ပိုးကျူးက ကောင်းကင်ပေါ်ရှိ လဝန်းကြီးအားမော့
လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၇၉

သူမ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ အထီးကျန်ဆန်
ခြင်း စသည့်ခံစားချက်များ ရောပြင်းနေသည်ဟု ချူးရှန်ကနားလည်
မိတ်လေသည်။
ချူးရှန်ကစဉ်းစားရကျပ်နေစဉ်မှာ ချယ်ရီပင်တစ်ပင်၏ အ
ပေါ်တစ်ခုလှုပ်ခါသွားပြီး ချယ်ရီပွင့်များက ကြွေကျလာ၏။
ပိုးကျူးက လေသံခက်ထန်စွာဖြင့်....
“ဘယ်သူလဲ”
သူမသည်ပြောရင်း လက်တစ်ချက်ငွေ့ယမ်းလိုက်သည်။
အလင်းရောင်တန်းကလေးသုံးခုသည် ချယ်ရီပင်ပေါ်သို့
လွင့်သွားလေတော့သည်။
“အမယ်လေး...”
စူးရှသောအော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က ချယ်ရီပင်
ပေါ်မှ အောက်သို့ခုန်ဆင်းလာ၏။
ထိုလူသည် အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော သူတစ်
ယောက်ဖြစ်သည်။
ချူးရှန်က အံ့ဩသွား၏။ ထိုအနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထား
သူမှာ စစ်တန်စစ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။
စစ်တန်စစ်က မြေပေါ်တွင်ရပ်တန့်ပြီးဖြစ်သည်။
သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားပါးကလေးသုံးချောင်းအား ကိုင်
ထား၏။
“ပိုးကျူးက လက်နက်ပုန်းပစ်ပညာ တော်တော်တိုးတက်
တိုး”
သူ၏လေသံမှာ တည်ငြိမ်နေ၏။

၁၈၀ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ဝိုးကျူးက သူ့အားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သရဲသံဘက်
တစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်ပမာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရောင်
ဖြစ်သွားပြီး...

“ရှင်... ရှင်”

စစ်တန်စစ်က မှဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က မင်းပစ်သွားတဲ့စစ်တန်စစ်ပါ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ချယ်ရီပွင့်များသည် မြေပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျ

၏။

စစ်တန်စစ်သည် ချယ်ရီပင်အောက်၌ မလှုပ်မယှက်ရပ်

သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိုင်း

ယောင်များဖြင့် လွှမ်းမိုးထား၏။

ဝိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အခုချိန်မှာ ကျွန်မတို့က အသက်လဲကြီးပါပြီရှင်၊ စကား

ထိုးစရာမလိုတော့ပါဘူး”

စစ်တန်စစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က နှစ်ရှည်လများ ရင်ထဲမှာရှိတာပြောတာပါ”

သူ၏လေသံသည် ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများ

ပြည့်နှက်နေ၏။

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၈၁

ဝိုးကျူးက...

“ကျွန်မကတော့ အဲဒီအချိန်တွေမှာ စိတ်ချမ်းသာမှုရှိနေ

တယ် ရှင် ထင်သလား”

စစ်တန်စစ်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းကို တုမုရန်ကနှိပ်စက်တယ်ဟုတ်လား”

သူသည်ပြောရင်း အိမ်ကလေးရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။

ထို့နောက် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ကာ...

“သူ ဘယ်မှာလဲ... ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ပစ်မယ်”

ဝိုးကျူးက မချီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ အိမ်မှာမရှိဘူး... ညဦးကတည်းက အပြင်ထွက်သွား

တယ်... လမ်းမှာ ရှင်နဲ့မတွေ့ဘူးလား”

စစ်တန်စစ်က...

“မတွေ့ဘူး”

သူသည်ပြောရင်း စိတ်ထဲ၌ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ

သည်။

သူသည် ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သူမရှိရင် ကျုပ် ဒီမှာဆက်နေလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

သူသည်ပြောရင်း ထိုနေရာမှထွက်ခွာရန် ခြေလှမ်းပြင်

သည်။

“နေဦး”

ဝိုးကျူးက ဟန့်တားလိုက်၏။

စစ်တန်စစ်က အံ့သြသွားပြီး...

၁၈၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

“မင်းက ဘာပြောချင်သေးလို့လဲ”

ပိုးကျူးက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“ကျွန်မက ဘာကြောင့် တုမုရန်ကိုလက်ထပ်လိုက်ရတယ်

ဆိုတာ ရှင်သီသလား”

စစ်တန်စစ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

သူသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ

သည်။

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ရှင်က တပ်မှူး ကျန်းစုစင်းရဲ့သားတော်ကိုကယ်တင်ခဲ့ပြီး

နယ်ခြားကိုထွက်ပြေးသွားတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက တုမုရန်ကိုလက်

ထပ်လို့မဖြစ်တဲ့အကြောင်းက ရှိလာတယ်”

စစ်တန်စစ်က....

“ဘာအကြောင်းလဲ”

ပိုးကျူးက နာကျည်းစွာဖြင့်....

“ကျွန်မမှာကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီရှင်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စစ်တန်စစ်၏ဦးခေါင်းသေ

သို့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်ပမာ ခံစားလိုက်ရသည်။

ပိုးကျူးက အေးစက်စွာဖြင့် စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... စင်းစင်းဟာ ရှင့်သမီးပဲ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ချူးရှန်၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားသည်။

ယခု သူသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို နားလည်သော

ပေါက်လာပြီး ဖြစ်ပါသည်။

စာလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၈၃

ပိုးကျူးသည် စစ်တန်စစ်၏ဇနီးဖြစ်၏။ သူယူပြီး (၃) လ

အကြာတွင် ကျန်းစုစင်းနောက်သို့လိုက်သွားကာ ဝမ်းမုအား နှိမ်နင်း

ထိုအချိန်တွင် ပိုးကျူး၌ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့သည်။

သို့သော် စစ်တန်စစ်က တပ်မှူးကျန်းစုစင်း၏သားတော်ကို

သိတင်ကာ နယ်ခြားဒေသသို့ထွက်ပြေးသွားသောအခါ ပိုးကျူးမှာ

အုပ်တို့ကြုံခဲ့ရ၏။

ကျန်းစုစင်းက ဝမ်းမုကိုနှိမ်နင်းရန်သွားရာတွင် သားတော်

သွား၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူဂူကျိဝမ်း၏နားချချက်အရ မလွဲ

မှောင်သာဘဲ တုမုရန်ကိုလက်ထပ်ခဲ့လေသည်။

တုမုရန်သည် ဂူကျိဝမ်းပိုင်ဆိုင်သော ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်

ကိုချွတ်၍ ပိုးကျူးအား ယောက်ျားရှိခဲ့မှန်းသိလျက်နှင့် သူ၏ဘဝကို

အခက်အခဲကာ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် ပိုးကျူးအားအမျိုးမျိုးပျောင်းဖျက်ကာ ဓားသိုင်း

စာအုပ်ကို ခိုးယူလာခဲ့သည်။

ပိုးကျူးက မိမိကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ပမာ ခံစား

ရသဖြင့် တုမုရန်စိတ်တိုင်းကျ ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ခိုးယူပေး

ခဲ့သည်။

တုမုရန်မှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး

လောက၌ ဖြိုင်ဘက်ကင်းမဲ့သော ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်လို

သောသူရှိသောကြောင့် ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုရရှိပြီးသည်နှင့်

သူ့ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်လေတော့သည်။

သူသည် မည်သို့ပင် ပိုးကျူးအပေါ်၌ အေးစက်စက်နိုင်

၁၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သော်လည်း စင်းစင်းမွှေးဖွားလာသောအခါ သမီးအရင်းတစ်ယောက်
ပမာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့လေသည်။

တုမုရန်တွင်လည်း ပိုးကျူးကိုမယူခင်က မိန်းမရှိခဲ့ဖူး၏
နာမည်က ချယ်ရီဖြစ်သည်။ ချယ်ရီဖခင် ချူးစုအင်းတွင်
သော နဂါးပျံစားကိုပြေးနှောက်ပိုင်း ချယ်ရီကိုရေထဲတွန်းချသတ်ခဲ့
သို့သော် ချယ်ရီကမသေ။ ချယ်ရီတွင် သူနှင့်ရသောကိုယ်
ဝန် ပါသွားခဲ့ပေသည်။

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။ အဖြစ်အပျက်
သည် တစ်စထက်တစ်စရှုပ်ထွေးလာပြီးဟု နားလည်လိုက်လေ
သည်။

စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေ
သူ၏ရုပ်သွင်မှာလည်း ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ၍ အိုမင်းသွား
ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရသည်။

သူသည် ပိုးကျူးအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး လေသံ
ယင်စွာဖြင့်...

“ဒါ... ဒါဖြင့် ကျုပ်မှာ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ပေါ့”

ပိုးကျူးက...

“ဟုတ်တယ်”

သူသည်ပြောပြီး ပါးစပ်တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်လေ

စစ်တန်စစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ချယ်ရီ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၈၅

သူ့ကိုယ်အား မှီထားလိုက်၏။

သူ၏နှုတ်မှလည်း...

“ဒါ... ဒါ... ကျုပ်... အပြစ်ပါ”

ဟု ထပ်တလဲလဲရေရွတ်နေလေသည်။

ပိုးကျူးက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မက အပြစ်မယူပါဘူးရှင်... အခုဆိုရင် ကျွန်မက အေး

ချမ်းချမ်း တစ်ယောက်တည်းနေတတ်တဲ့အကျင့် ရလာပါပြီ”

စစ်တန်စစ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“တုမုရန်က ဒီမှာမနေဘူးလား”

ပိုးကျူးက...

“သူနဲ့ကျွန်မဟာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေတယ်ဆိုပေမယ့်

သူနဲ့တစ်ကြိမ်တောင် ဆုံတွေ့ခဲ့လှပါတယ်ရှင်”

သူမသည်ပြောရင်း မျက်ရည်များပင် စီးဆင်းကျလာလေ

သည်။

စစ်တန်စစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပိုးကျူးအားမကြည့်ဘဲ အဝေးသို့

ကြည့်နေ၏။

ပိုးကျူးက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကသေဆုံးသွားတဲ့ သူရဲပထမမိန်း

သတ်ရနေတယ်ရှင့်”

ချူးရှန်က အံ့သြသွား၏။

တုမုရန်တွင် သေဆုံးသွားသော ပထမမိန်းမရှိနေသည်ကို

ထင်မှတ်မိပါချေ။

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ဝိုးကျူးက....

“ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပေါ့ရှင်၊ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ အတူနေရတဲ့ဘဝက ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးသလဲဆိုတာ”

စစ်တန်စစ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“သူက ပထမဇနီးကိုသတ်ရနေတယ်ဆိုတာ မင်းအတွက် ကံကောင်းပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် မိုးကျူး၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

စစ်တန်စစ်က....

“လူဟာ လူတစ်ယောက်ကို အလွယ်တကူ မေ့မပစ်တတ်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ မင်းအပေါ်မှာလဲ သူကသိယောဇဉ်ရှိမှာပါ။ အချိန်ကျရင် သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို မင်း သဘောပေါက်လာမှာပဲ”

ဝိုးကျူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက်များသိလို့လဲ”

စစ်တန်စစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုမုရန်သည် မိတ်ဆွေများနှင့် သခင်အပေါ်တွင် သန့်ဖောက်ခဲ့သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိထားခဲ့သည်။

ဝိုးကျူးက....

“သူက သိုင်းလောကကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ချင်နေတယ်၊ ဘာမှ မဖေဖေဆီကခိုးလာတဲ့ဓားသိုင်းကျမ်းကို သူလေ့ကျင့်ပြီးသွားလောကပေါ်မှ သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်နိုင်တဲ့သိုင်းသမား ရှိမှာမဟုတ်ဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၈၇

မုရန်”

စစ်တန်စစ်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“အဲဒီဓားသိုင်းကျမ်းက တော်တော်အစွမ်းထက်သလား”

ဝိုးကျူးက....

“ဟုတ်တယ်”

စစ်တန်စစ်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“မင်း ဖေဖေက ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ဝိုးကျူးက အနည်းငယ်တွေဝေသွား၏။

“ဒါတော့ ကျွန်မလဲ သေသေချာချာ မပြောတတ်ဘူးရှင်၊

ကျွန်မက အစောကြီးကတည်းက ကြိုတင်စုံစမ်းသိရှိထားလို့ ကျွန်မ

မသိဘူးပေးခဲ့တာပဲ”

စစ်တန်စစ်က....

“မင်းက ဓားသိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို တုမုရန်ကို ခိုးပေးခဲ့တယ်

လား”

ဝိုးကျူးက....

“ဟုတ်တယ်”

စစ်တန်စစ်က....

“ကျားကို အတောင်ပံတပ်ပေးသလိုဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ

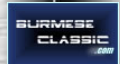
မင်းစဉ်းစားမိဘူးလား”

ဝိုးကျူးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“စဉ်းစားမိပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မရဲ့အရှက်ကို

သိခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

စစ်တန်စစ်က ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သွားပြီး....

၁၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူက မင်းကို အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

ဝိုးကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်က လက်သီးကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်ပြီး

“ကျုပ် သူ့ကိုသတ်ပစ်ရမှကျေနပ်မယ်”

ဝိုးကျူးက ရင်ထိတ်သွား၏။

သူမသည် ကယျာကယာလက်ကာပြလိုက်ပြီး...

“ရှင်ကသာ သူ့ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် ကျွန်မလဲသေသွား”

စစ်တန်စစ်က အံ့သြသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝိုးကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်တိုက်ခိုက်တာ ကျွန်မမကြည့်ချင်”

ပေါ့”

စစ်တန်စစ်က အခက်ကြုံတွေ့သွားရလေသည်။

ဝိုးကျူးက စကားဦးလှည့်လိုက်၏။

“အခု ရှင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာခဲ့တာလဲ”

သူမ၏မေးခွန်းကို စစ်တန်စစ်က မည်သို့ဖြေရမှန်းမသိ

နေ၏။

အမှန်မှာ သူသည် တုမုရန်ကို သုတ်သင်ရန်လာရော

ဖြစ်သည်။

ဖုကျန်၊ ချီယု၊ ရွှေကျာပွတ်၊ စစ်တန်စစ်နှင့် အခြား

မားအမြောက်အမြားကို သခင်ကလေးကျန်းယီအင်းက ပြည်

လွှတ်ကာ ဝမ်းမု၏သစ္စာခံသိုင်းသမားများအား သုတ်သင်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၈၉

စစ်တန်စစ်က ဝမ်းမု၏သစ္စာခံသိုင်းသမားများအနက် တု

မုန်မှာ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိ

ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူက သခင်လေးကျန်းယီအင်းတို့လူစုနှင့် လမ်း

မှတ်ခဲ့သော်လည်း အန္တရာယ်အများဆုံးပေးနိုင်သည့် တုမုရန်ကို

သတ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

သူက တုမုရန်အား သုတ်သင်ပစ်မည်ဟု မည်သို့မျှမပြောရဲ

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်ခန့်က တုမုရန်၏သိုင်းပညာသည် သူ

မုန်မှာ နိမ့်ကျခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

အမှန်တကယ် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လျှင် တုမုရန်က သေဆုံး

မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။

သို့သော် သူက ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် ဒီကိုလာတာ တုမုရန်ကိုတွေ့ဖို့သက်သက်ပါပဲ”

ဝိုးကျူးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မမယ့်ဘူး”

စစ်တန်စစ်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝိုးကျူးက....

“ရှင်က နယ်ခြားဒေသကလာတာပဲ၊ အကြောင်းကိစ္စမရှိဘဲ

လာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

စစ်တန်စစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျုပ်က တုမုရန်ကို ပြောစရာစကားရှိလို့

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ
ပါ”

ပိုးကျူးက....

“ရှင်က ဘာပြောမလို့လဲ”

စစ်တန်စစ်က....

“စစ်ရှုံးတပ်မှူး ကျန်းစုစင်းရဲ့သား သခင်လေးကျန်းယိအင်
က တိဘက်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး နယ်စားကြီးဝမ်းမုကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ ကြံစည်
နေတယ်။ အဲဒါသခင်လေး ကျန်းယိအင်းကိုသစ္စာခံတဲ့ ပြည်မကသိုင်း
သမားတွေရဲ့သဘောကို သိချင်လို့ပါ”

ပိုးကျူးက....

“အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”

စစ်တန်စစ်က....

“ကျုပ်ကတော့ လက်မခံဘူး... ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ကို တိုင်း
တစ်ပါးသားတွေဝင်ရောက်လာမှာ မလိုလားဘူး၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်
ကိုယ့်လူမျိုးအချင်းချင်း ဘယ်သူပဲအာဏာရရ ကျုပ်က လက်ဝိုင်း
ကြည့်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ပိုးကျူးက ဝမ်းသာသွားသည်။

“ရှင်က တကယ်ပြောတာလား”

စစ်တန်စစ်က....

“ဟုတ်တယ်”

ပိုးကျူးက....

“ရှင် အခုလိုအမြင်မှန်ရလာတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

စစ်တန်စစ်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကျုပ်က တုမုရန်ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ သူ့သား

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၉၁

ထား ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာသိချင်တယ်”

သူက အမှန်ပြောပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

တုမုရန်က ဝမ်းမုကိုသစ္စာခံပြီး ကျန်းယိအင်း၏လက်
အောက်မှ သိုင်းသမားများကိုအန္တရာယ်ပေးပါက သူကမုချမသွေ
သူတံသင်ပစ်မည်ဖြစ်သည်။

စစ်တန်စစ်သည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ၏သဘောထားမှာ ကျန်းယိအင်းအား အကူအညီမပေး
ကျန်းယိအင်းအား အန္တရာယ်ပေးမည့်သူများကိုလည်း သူ သုတ်
သင်ပစ်မည်ဖြစ်သည်။

ပိုးကျူးက စိတ်ပျက်သောလေသံဖြင့်....

“ရှင်က သူနဲ့ဆွေးနွေးလို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

စစ်တန်စစ်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

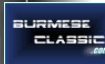
ပိုးကျူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“တုမုရန်က ဝမ်းမုနယ်စားကြီးဆိုမှာ အမှုထမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်
လို့ပါ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ လေထုသည် ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟု
တိလိုက်ရသည်။

စစ်တန်စစ်၏မျက်နှာမှာ မည်းမှောင်သွားသည်။ သူ၏

၁၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

လက်ဝါးတွင် ချွေးများပင်စို့လာသည်။

ပိုးကျူးက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

စစ်တန်စစ်က ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသောလေသံဖြင့်...

“သူက စိတ်ထားမပြောင်းလဲသေးပါလား”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ပိုးကျူးက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သူက နာမည်ကျော်ကြားတဲ့လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ရှင်...
ဖို့ကောင်းပါတယ်လေ”

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောသောစကားများကို ကြားလိုက်ရာ
ဖြင့် ချူးရှန်ကတွေဝေသွားသည်။

တုမုရန်အား ကိုယ်ရဲတော်လိုကျင့်ဟုန်က နယ်စားကြီးဝမ်း
ဆီမှာ အမှုထမ်းရန်လာရောက်ခေါ်သည်ကို တုမုရန်ကငြင်းပယ်
သည်။

ယခု အဘယ့်ကြောင့်ပိုးကျူးက တုမုရန်သည် နယ်စား
မှထံ၌ အမှုထမ်းမည်ဟု ပြောရပါသနည်း။

တုမုရန်၏စိတ်သည် နားလည်ရန်ခက်ခဲသောကြောင့်
ကျူးပြောသောစကားမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ချူးရှန်ကယူဆလို
သည်။

အကြောင်းမှာ တုမုရန်ကအပြင်ဘန်းတွင် ရာထူးရာခံ
မခံလိုဟု ပြောဆိုနေသော်လည်း သူ၏စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် လုပ်
ပုံမှာ ထိုရာထူးကို လက်ခံထားသောလူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်
သည် မဟုတ်ပါလော။

ရှင်းပါသည်။ တုမုရန်ကသာ ရာထူးလက်မခံလိုလျှင်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၉၃

ကျန်းအိအင်း၏ လက်အောက်ငယ်သားများကို သုတ်သင်ရှင်း

ရန်နှင့် ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် သူက သတင်းပေးကြိုးစားစရာမလိုပေ။

ယခု သူက သခင်လေးကျန်းယိအင်း၏ လက်အောက်ငယ်

များကို ဖမ်းဆီးသုတ်သင်နိုင်ရန် သတင်းပေးမည်ဟု လိုကျင့်

အား ကတိပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ပိုးကျူးက ကောင်းကင်ပေါ်သို့မေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်း... မိုးလင်းတော့မယ်၊ ရှင်ပြန်သွားရင်ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စစ်တန်စစ်က တွေဝေသွားသည်။ သူသည် တုမုရန်နှင့် ရင်
ဆိုင်သည်။

သို့သော် ပိုးကျူးကမလိုလားသဖြင့် အခက်တွေ့နေသည်။

သူသည် ပိုးကျူးအပေါ် တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့သဖြင့် ယခုအ

ခါတွင် ပိုးကျူး၏စကားကိုနားထောင်ရန် လိုအပ်၍နေသည်မဟုတ်

တော့

တုမုရန်အား ပိုးကျူး၏နောက်ကွယ်ရာတွင်မှ ရင်ဆိုင်တိုက်

သုတ်သင်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်သွားမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှထွက်သွားရန် ခြေ

တင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏ခြေထောက်များက အလေးအပင်များဆွဲ

ညှိအလား လေးလံနေသည်။

သူသည်ခြေတစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းတိုးလိုက်ပြီး နောက်ပြန်လှည့်

၁၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဝိုးကျူး”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

ဝိုးကျူးက ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားပြီး...

“ရှင်...”

စစ်တန်စစ်က အသံတုန်ယင်စွာဖြင့်...

“ကျွမ်း... ကျုပ် သူ့ကိုမတွေ့ရဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ဝိုးကျူးက ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့လိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ... ရှင်က စင်းစင်းကိုတွေ့ချင်လို့လား”

စစ်တန်စစ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝိုးကျူးက တိကျပြတ်သားသောလေသံဖြင့်...

“စင်းစင်းရဲ့ ဘဝဟာ သိပ်ပြီးသနားစရာကောင်းပါတယ်”

သူ့ကိုဒုက္ခမပေးပါနဲ့လို့ ကျွန်မတောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်

သူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များဖြင့်မှုန်ဝါး၍လာပြီ

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်သွားမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်ထိုနေရာမှ ခြေလှမ်းကွဲ

ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လရောင်သည် ဖြူပျူဖြစ်လာ၏။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၉၅

ညအမှောင်ထုကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါးလွှားလာလေ

သည်။

အေးမြသော လေပြည်လေညင်းကလေးက တသုန်သုန်

ဆိုက်ခတ်လာ၏။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်ဆီမှနေဝန်းနီက ထွက်ပေါ်လာတော့

သည်ဖြစ်သည်။ မိုးလင်းလူအချိန်သို့ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

စစ်တန်စစ်က ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်နေ၏။

ဝိုးကျူးမှာမူနေရာတွင်ပင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

ချူးရှန်က မိုးလင်းလာလျှင် ထိုနေရာမှထွက်ပြေးရန် မ

သိသေးဘဲ သိရှိလိုက်သဖြင့် ဝိုးကျူးအလစ်တွင် ပြတင်းပေါက်မှ

ချွန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူက အောက်သို့ချွန်ချွန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အကြောင်းမှာ ခြံဝင်းအဝင်ဝလမ်းကလေးအတိုင်း လူတစ်

ယောက်က ဖြည်းဖြည်းလျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ

ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်၏တစ်ကိုယ်လုံး

သွေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရလေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်၏ခြေလှမ်းများက တုံ့ခနဲရပ်သွားသည်။

ဝိုးကျူးက ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခြံဝင်းအဝင်ဝလမ်းကလေးအတိုင်း

၁၉၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

လျှောက်လာနေသူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ထိုလူသည် ဟန်မူရာကင်းမဲ့စွာဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်
လာနေသည်။

သူသည် စစ်တန်စစ်အားမကြည့်ပါ။ ပိုးကျူးကိုလည်း မ
ကြည့်ပါ။

သူ၏ဟန်မူရာမှာ သာယာသော ချယ်ရီပန်းခြံအတွင်း၌
အေးဆေးစွာ လမ်းလျှောက်နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ
သည်။

နောက်ဆုံး သူ၏ခြေလှမ်းများသည် စစ်တန်စစ်အားဖြတ်
ကျော်ကာ ပိုးကျူးရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ပိုးကျူးက ထိပ်လန့်မှုကိုထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

“မုရန်... ရှင် ပြန်လာပြီကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

တုမုရန်က ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် မည်သည့်ဟန်မူရာမျိုးမှ ရှိ
သော်လည်း နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် အနည်းငယ်ဖြူးရောင်သန်း
သည်။

သူသည် ပိုးကျူးအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်ကပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ မင်းက မထင်ဘူးသေး

လား”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၁၉၇

ပိုးကျူးက နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်ပြီး...

“ရှင်... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

တုမုရန်က အသာအယာဖြိုးလိုက်ပြီး...

“ပိုးကျူး မင်းက ကျုပ်စဉ်သည်ကို အခုလိုစဉ်ခံထားတဲ့အ

တွက် ကျုပ်ကကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ပိုးကျူးက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်

ထားလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က စစ်တန်စစ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ...

“ကဲ... ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ကျုပ်အိမ်ထဲကိုလိုက်ခဲ့ပါ

သွား ကျုပ်ကဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

စစ်တန်စစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကိစ္စရှိလို့သွားဦးမယ်ဗျ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှထွက်ခွာသွားရန် ဟန်

ပြုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်လှုပ်ရှား

သွားပြီး စစ်တန်စစ်၏သွားရာလမ်းသို့ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်လေသည်။

စစ်တန်စစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်... အိမ်ရှင်က မရမကဖိတ်ခေါ်မှတော့ ဧည့်သည်က

မရှိတော့မှာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်ချာခနဲလှည့်ကာ အိမ်

သို့ရာသို့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်လေတော့သည်။

နဂါးနှင့်ကျား

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အပ်ကျသံပင်မကြားလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်းတွင်းရှိ မီးရောင်များသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ထိုးကျနေ၏။

အခန်းတွင်း၌ ကြီးမားသောစားပွဲတစ်ခုလုံးရှိပြီး စားပွဲကြီးတွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်အိုးများဖြင့်ပြည့်နေ၏။

ထိုစားပွဲသည် လူဆယ်ယောက်အားရပါးရစားသောက်နိုင်ရန် လုံလောက်နေလေသည်။

သို့သော် အခန်းတွင်း၌ လူသုံးယောက်သာရှိနေသေးကြောင်း စားသောက်ဖွယ်ရာများက ပိုလျှံနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရလေသည်။

စစ်တန်စစ်က စားပွဲပေါ်မှဟင်းလျာများကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“အင်... ဧည့်သည်တွေ ထပ်ရောက်လာကြဦးမယ်...”

သံ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ပထမဆုံးရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်ပါ”

စစ်တန်စစ်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘယ်ကဧည့်သည်တွေဖိတ်ထားတာလဲဗျ”

တုမုရန်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားကိုကော ကျုပ်ကဖိတ်ခဲ့လို့လား”

စစ်တန်စစ်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်အိမ်ကို ဒီရက်အတောအတွင်း မဖိတ်ခေါ်ဘဲရောက်သဖြင့် ဧည့်သည်တွေ ရှိနေလို့ပါ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ဝိုးကျူးက ရင်ထိတ်

တုမုရန်သည် သူမ၏ဖခင်ထံမှ ခိုးယူထားသောစားသိုင်းလေ့ကျင့်တတ်မြောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

အကြောင်းမှာ တုမုရန်က ထိုစားသိုင်းကျမ်းအစွမ်းထက်မထက်တွေ့စမ်းသပ်လို၍ တောင်အောက်သို့ဆင်းကာ သိုင်းတဝေးများကို စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီဟု သူမက နားလည်ထားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စစ်တန်စစ်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က လူစုလူဝေးနဲ့ကင်းဝေးခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီ”

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဗျ၊ ဒါကြောင့် လူများရင် အသက်ရှူကျပ်တတ်တယ်”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အင်း... ရောဂါထူတဲ့လူက သက်ဆိုးမရှည်ဘူးဗျ”

စစ်တန်စစ်ကလည် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က အချိန်မီဆေးဝါးကုသဖို့လိုလို့

မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာက မည်းမှောင်သွားလေသည်။ သို့သော်

ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး....

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ပိုးကျူးဘက်သို့လှည့်လိုက်ကာ

“ကဲ... မင်းက သူ့ကိုလိုက်ပို့လိုက်ပါကွယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ပိုးကျူး၏မျက်နှာက

သွား၏။

စစ်တန်စစ်၏မျက်နှာမှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေ

သည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အရင်တုန်းကဆိုရင် စစ်တန်စစ်နဲ့ကျုပ်ဟာ ကျန်းမာစေ

လက်အောက်မှာ အတူတူအမှုထမ်းခဲ့တဲ့သူတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် တူ

မိတ်ဆွေဟောင်းကို မင်းကလိုက်ပို့ပေးတာ မှန်ကန်ပါတယ်ကွယ်

သူ၏စကားသည် စစ်တန်စစ်နားထဲသို့ ထက်မြက်သော

ပါးကလေးတစ်လက်ပမာ စူးဝင်သွား၏။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၀၁

တုမုရန်၏ဆိုလိုရင်းကို သူက သဘောပေါက်နားလည်ထား

ပြီးဖြစ်သည်။

စစ်ရှုံး ကျန်းစုစင်းလက်အောက်တွင် သူနှင့်တုမုရန်တို့အမှု

ထမ်းခဲ့စဉ်က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သောသူများ ဖြစ်ကြသည်။

စစ်တန်စစ်နှင့်ပိုးကျူးတို့ မေတ္တာမျှဝေမှုများကို တုမုရန်က သိ

နိထားခဲ့လေသည်။

ကျန်းစုစင်းကစစ်ရှုံးသောအခါ တုမုရန်က ဝမ်းမတက်သို့

ပြောင်းလဲသစ္စာခံခဲ့သည်။

စစ်တန်စစ်မှာမူ ကတိသစ္စာတည်ကြည်သော လူတစ်

ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျန်းစုစင်းလက်အောက်တွင်ပင် ကျန်ရစ်

ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စစ်တန်စစ်နှင့်တုမုရန်တို့မှာ မိတ်ဆွေမှရန်

သူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြလေတော့သည်။

တစ်ဖန် စစ်တန်စစ်က သခင်လေး ကျန်းယိအင်းကိုကယ်

ဆင်၍ နယ်ခြားသို့ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားသောအခါ တုမုရန်က

ပိုးကျူးအား လက်ထပ်ခဲ့သည်။

တုမုရန်သည် ပိုးကျူးအားလက်ထပ်ပြီး ဓားသိုင်းကျမ်းစာ

ချုပ်ကို ရရှိသည့်တိုင်အောင် ရင်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သောခံစားချက်တစ်

ခုရှိ၏။

သူသည် ဘဝကိုအနစ်နာခံကာ ကျော်ကြားမှုအတွက်စွန့်

ဆွဲခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခု သူသည် စိတ်တိုင်းကျလုပ်ဆောင်ခွင့်ရရှိလာပြီ မ

ထုတ်ပါလော။

၂၀၂ ❀ မိုးကျသု

သူသည် စစ်တန်စစ်အား စိတ်ဓာတ်ကျစေရန် အမျိုးမျိုးနှိပ်စက်ပြီးမှ သတ်ပစ်ရန်ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကင်းပါးသော စစ်တန်စစ်က နားလည်ထားသည်။

ဝိုးကျူးကထိုင်ရာမှမထဘဲ ခေါင်းငုံ့ထား၏။

စစ်တန်စစ်မှာလည်း မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်နေလေသည်။

တုမုရန်က စစ်တန်စစ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက မသွားသေးဘူးလား”

သူသည်ပြောရင်း ဝိုးကျူးဘက်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ....

“သူက လိုက်မပို့တော့ဘူးထင်တယ်ဗျ”

စစ်တန်စစ်က လက်သီးကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လိုက်လေသည်။ သူသည် သည်းခံနိုင်စိတ် ကုန်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

သူသည် တုမုရန်အား အေးစက်စွာကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဝိုးကျူးကိုစော်ကားဖို့တော့ မကောင်းပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“ကျုပ်က ဝိုးကျူးကိုစော်ကားနေတယ် ဟုတ်လား”

စစ်တန်စစ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်အိမ်ကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လာတယ်၊ ပြီးတော့ ထွက်ချင်တိုင်းပြန်ထွက်သွားတာက ကျုပ်ကိုစော်ကားတာ မ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၀၃

ဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

သူ၏စကားကြောင့် စစ်တန်စစ်မှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

တုမုရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်သွားချင်ရင် ကျုပ်သဘောတူမှ ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား”

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားသဘောမတူဘဲ ကျုပ်ကပြန်ထွက်မသွားနိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားကထင်နေသလား”

သူ၏လေသံသည် တင်းမာနေ၏။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုမဟန့်တားနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အရက်တစ်ခွက်လောက်တော့ သောက်သွားခွင့်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် စားပွဲပေါ်မှအရက်ခွက်ကို တောက်ယူကာ စစ်တန်စစ်ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

အရက်ခွက်ထဲတွင် အရက်များရှိနေသော်လည်း လုံးဝဖိတ်မခံခြင်းမရှိဘဲ စစ်တန်စစ်ထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပစ်လွှင့်သွားလေသည်။

စစ်တန်စစ်ကမဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ဆိုက်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲမှလည်း....

“အင်... တုမုရန်က ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ရဲ့အတွင်းအား

၂၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

က ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာပါလား။

ဟု ကျိတ်၍ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

တုမုရန်ပစ်လွှင့်လိုက်သော အရက်ခွက်သည် စစ်တန်း၏နဖူးသို့ ထိမှန်ရန် တစ်ထွာခန့်အလိုတွင် စစ်တန်စစ်က အသာယာဖမ်းယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

အရက်ခွက်ထဲမှအရက်များက တစ်စက်မျှပင် ဖိတ်စင်သွားခြင်းမရှိပါချေ။

စစ်တန်စစ်က တုမုရန်အား အသာအယာပြုံးပြလိုက်ပြီး ရက်ခွက်အား မော့ချလိုက်လေသည်။

“တယ်ကောင်းတဲ့အရက်ပါလား”

ဟုလည်း ချီးကျူးလိုက်သည်။

တုမုရန်၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွား၏။

သူသည် စစ်တန်စစ်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“အရက်သောက်ပြီးရင် အမဲသားဖြည်းလိုက်ပါဦး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ပန်းကန်ထဲမှအမဲသားတစ်တုံးကို တူဖြင့်ညှပ်ယူ၍ စစ်တန်စစ်ထံသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်ပြန်လေသည်။

စစ်တန်စစ်က အသာအယာဖမ်းယူလိုက်ပြီး အားရပါးရပါးလိုက်ပြန်သည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။

သူ၏လက်နက်ပုန်းပညာမှာ စစ်တန်စစ်အား မည်သို့

ယှဉ်ပြိုင်၍မရကြောင်း သူက သဘောပေါက်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုင်ရာမှဆတ်ခနဲထ

လိုက်ပြီး ခြေထောက်ဖြင့်ကုလားထိုင်အား ကန်ချလိုက်သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၀၅

ကုလားထိုင်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စစ်တန်စစ်ထံသို့ ပစ်

သွားပြန်သည်။

စစ်တန်စစ်ကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး လက်ဝါးစောင်းဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ကုလားထိုင်မှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲသွားလေတော့

သည်။

တုမုရန်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်လိုက်သည်။

သူသည် စစ်တန်စစ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးတစ်ချက်အကဲ

ကြည့်လိုက်ပြီး....

“အင်... ခင်ဗျားက လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်နှစ်ဆယ်ကအတိုင်းပဲ၊

ပြောင်းလဲမှုမရှိသေးပါလား၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့သံမဏိစုတ်

သိုင်းကွက်ကတော့ ပိုပြီးထူးခြားလာသလားဆိုတာ ကျုပ်သိချင်

တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်က ပြုံးလိုက်၏။

တုမုရန်သည်လျှို့ဝှက်စားသိုင်းကျမ်းကိုလှေ့ကျင့်ပြီး မိမိ၏

စုတ်တံသိုင်းကွက်ကိုယှဉ်ပြိုင်လိုကြောင်း သူက သိရှိလိုက်

သည်။

ထို့ကြောင့် သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ဗျ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

၂၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စစ်တန်စစ်က....

“ကျုပ်ရဲ့သံမဏိစုတ်တံက တာမင်ဓားသိုင်းကို ခုခံနိုင်မယ်ထင်ဘူးဗျ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ တရားဥပဒေကိုလေးစားတယ်၊ နိုင်ငံအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင်စွန့်ဝံ့တယ်၊ ကျုပ်က ဆဲဗျားရဲ့တာမင်ဓားသိုင်းကိုမနိုင်မှန်းသိပေမယ့် အစွမ်းကုန်ခုခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဗျ”

သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုနီခါသွားလေသည်။

သူ တာမင်ဓားသိုင်း လေ့ကျင့်တတ်မြောက်ထားသည်။ တန်စစ်က အဘယ့်ကြောင့်သိရှိနေရပါသနည်း။

သူသည်ဒေါသကြီးစွာဖြင့် ပိုးကျူးဘက်သို့လှည့်ကြည့်လိုသည်။

ပိုးကျူးက ခေါင်းငုံ့မြင့်ထား၏။

စစ်တန်စစ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုအထင်မလွဲပါနဲ့... ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကိုဝမ်း သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာ သူ့ရဲ့သား ဂူအိချိုကို တာမင်ဓားသိုင်းအကြောင်းပြောပြခဲ့တယ်”

တုမုရန်က ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဂူအိချိုလဲသေဆုံးသွားပြီ မဟုတ်လား”

စစ်တန်စစ်က....

“ဒါပေမယ့် ဂူအိချိုနေရာကိုဆက်ခံမယ့် ဂူတန်အဖွဲ့သား ယောက်ကို ဂူအိချိုက အကြောင်းစုံပြောပြခဲ့တယ်၊ ဒီဂူတန်အဖွဲ့က ခင်ဗျားကို တာမင်ဓားသိုင်းကျွမ်း မတရားယူထားတယ်”

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၁) ❀ ၂၀၇

သိုင်းလောကကို သတင်းလွင့်ထားပြီးပြီဗျ”

တုမုရန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က သူတို့ကို ကြောက်မယ်များထင်သလား”

စစ်တန်စစ်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိုင်းလောကမှာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တမန်တော်ငါးယောက်ကိုတော့ လူတိုင်းကခေါင်းကိုက်ကြရတယ်ဗျ”

တုမုရန်က လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပွတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုမြှမ်းခြောက်နေတာလား”

စစ်တန်စစ်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က အမှန်အတိုင်းပြောပြနေတာဗျ”

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“လောကပေါ်မှာ ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ကျုပ်ထက်အောက်ရောက်လာရမယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ပိုးကျူးကရင်ထိတ်သွား၏။

တုမုရန်သည် စစ်တန်စစ်အားသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ

မဟုတ်ပါလော။

စစ်တန်စစ်က....

“ခင်ဗျားက ဝမ်းမုဆိမှာ အမှုထမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီဆိုတာ ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး”

သူသည်ပြောရင်း ပိုးကျူးထံသို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပိုးကျူးက သူ့အား စူးရှစွာဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏အကြည့်သည် အဓိပ္ပာယ်များစွာရှိကြောင်းကို စစ်

၂၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

တန်စစ်က နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူက မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ပါချေ။

သူက တုမုရန်အားမသတ်လျှင် တုမုရန်က သူ့အား သတ်
ပစ်လိမ့်မည်မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်ကသဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်
သည်။

သူသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ တောင့်တခဲ့သောဆန္ဒတစ်ခု
ပြည့်ဝသွားသည့်အလား....

“ဒီကနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး လောကပေါ်မှာသိုင်းဘီလူးတစ်
ယောက်သာ ကျန်ရတော့မယ်ဗျ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

တစ်ဦး(၁) ငြိမ်း

တစ်ဦး(၂) ကိုဆက်လက်ပတ်ရှုပါရန်

မိုးကျော်သူ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၅

မြင့်ပွဲ

စစ်တန်စစ်၏ အနက်ရောင်အင်္ကျီသည် လေထဲ၌ တဖျပ်ဖျပ်
လွင့်နေ၏။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်သည် အောက်သို့ချထားပြီး မလှုပ်မ
သွက်ရပ်နေ၏။

သူ၏မျက်လုံးအစုံကမူ တုမုရန်၏ခြေထောက်သို့ မမှိတ်မ
ညှန်စိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဈမိ...”

ဓားအိမ်မှ ဓားတစ်လက်ထွက်လာ၏။ တုမုရန်က ဓားဆွဲ
ချတ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကစတင်တိုက်ခိုက်ခြင် မပြုသေးပါချေ။ ယခု
အချိန်သည် အလွန်အရေးကြီးသောအချိန် ဖြစ်သည်။

အနည်းငယ်မှားယွင်းရုံမျှဖြင့် အသက်တစ်ချောင်းဆုံးရှုံး

၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ပိုးကျူး၏ မျက်ဝန်းအစုံမှမျက်ရည်များက စီးဆင်းကျလာ၏။

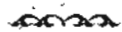
မကြာမီအချိန်တွင်း တစ်ယောက်ယောက်က မုချသေသွားရမည် မဟုတ်ပါလော။

သူမသည် မည်သို့မျှဟန့်တားနိုင်စွမ်းမရှိဘဲ ငြိမ်သက်၍ နေရလေတော့သည်။

လေသည် တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခိုက်နေရာမှပို၍ ခပ်ဖြင်းဖြင်းတိုက်ခတ်လိုက်သည်။

လေပြင်းတိုက်ခတ်မှုကြောင့် ချယ်ရီပွင့်များသည် မြေပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျလာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏ခြေထောက်များက စတင်လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးလည်း မှောင်မည်းနေ၏။

အပြင်ဘက်တွင် အလင်းရောင်များထွက်ပေါ်လာပြီဖြစ်သော်လည်း လိုဏ်ဂူအတွင်းမှာမူ မှောင်မည်းလျက်ပင်ရှိနေလေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ?

အီလန်က အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ချူးရှန်...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သူမ၏ခေါ်သံသည် ကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်း ချူးရှန်ပေါင်းများစွာအဖြစ် ပဲ့တင်သံရှိက်ခတ်သွားသည်။

သို့သော် ချူးရှန်၏ပြန်ဖြေသံ မကြားရပါချေ။

အီလန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ မီးခတ်ကျောက်ဖြင့် မီးခြစ်လိုက်သည်။

မီးစာမှထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်ကြောင့် လိုဏ်ဂူတစ်ခုလုံးသို့ သဲကွဲစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ချူးရှန်မှာ ပျောက်ချင်းမလှပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

အီလန်၏ရင်ထဲ၌ ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေတော့သည်။

သူမသည် မီးစာကိုလွှတ်ချလိုက်ပြီး....

“ချူးရှန်... ရှင် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်လေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့လွင့်စင်လဲသွားပြန်သည်။

သူက ကြိမ်ဖန်များစွာ လဲကျပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြိမ် ပြန်ထနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါချေ။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လဲကျသွားနေရာတွင်ပင် လဲလျောင်းနေလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းများဖြင့် ပြွမ်းနေသည်။

တုမုရန်၏ သွေးကြောပိတ်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးနောက် သတိလစ်သွားလေသည်။

သူသတိရလာသောအခါ ခိုင်ခန့်သောအခန်းတစ်ခု၌ လှောင်ထားခြင်းခံနေရသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အခန်း၏ လေးဘက်လေးတန်တွင် အုတ်နံရံများဖြင့် ထားပြီး ခိုင်ခန့်သောသစ်သားတံခါးဖြင့် ပိတ်ထားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကိုယ်စောင်းတိုက်၍ သစ်သားတံခါးတွန်းဖွင့်ခဲ့သော်လည်း တံခါးကတုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါချေ။

သူသည် ဤအခန်းမှ လွတ်မြောက်လျှင်လွတ်မြောက်တုမုရန်အား အသေသတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သို့သော် တုမုရန်အား သတ်ပစ်နိုင်ပါမည်လော။

ယခုလောလောဆယ်တွင် သူ့အား တုမုရန်က ထွက်ခွင့်

မေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၉

နိုင်ရန် ဖမ်းဆီးထားပြီးဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရသောအခါ မျက်ရည်များပင် စီးဆင်းကျလာလေသည်။

နောက်ဆုံး သူက အားရပါးရရှိချလိုက်လေတော့သည်။

“ချွမ်း.....”

သံသံချင်းထိခိုက်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

တုမုရန်က နောက်သို့ခြေသုံးလှမ်းမျှဆုတ်သွားရပြီး စစ်တန်စစ်မှာမူ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရသည်။

တုမုရန်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူ့နောက်ဆုံးလေ့ကျင့်ထားသော တာမင်ဓားသိုင်းသည် စစ်တန်စစ်အား အနိုင်ရပါမည်လော။

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏မျက်လုံးအစုံက ဝင်းလက်သွားသည်။

စစ်တန်စစ်၏အတွင်းအားကို ကုန်ခန်းသွားအောင်ပြုလုပ်နိုင်လျှင် သူ၏တာမင်ဓားသိုင်းက အသုံးဝင်နိုင်တော့မည်ဖြစ်သည်။

၁၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ယင်းသို့စဉ်းစားမိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်—
“ယား...”

ဟု ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ကာ စစ်တန်စစ်ထံသို့ တာ

ကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ပိုးကျူးမှာမူ မျက်လုံးအစုံခိုက်ထားလိုက်လေတော့သည်။

တိုက်ပွဲသည် တစ်စထက်တစ်စပြင်းထန်လာသည်။

စစ်တန်စစ်က ယာဘက်လက်တွင် စုတ်တံကိုင်းဆောင်၍

ထားပြီး ဝဲဘက်လက်တွင်မူ လက်ဝါးဖြင့် တုမုရန်ထံသို့ မှန်မှန်ခိုင်းထုတ်နေသည်။

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ပမာ

တန်စစ်အား လှည့်ပတ်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။

ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အနည်းငယ် တုန်တုန်ယင်ယင်

ဖြစ်လာသည်။

စစ်တန်စစ်၏သိုင်းပညာသည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်

ခန့်ကပင် တုမုရန်ထက် သာလွန်ခဲ့သည်။

ယခုတိုက်ပွဲမှားယွင်းလိုက်ပါက စစ်တန်စစ်၏လက်ထဲ

အောက်တွင် အသက်ပျောက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်အထိ တုမုရန်က တာမင်ဓားသိုင်းကို အာရုံ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၁

ကြာင့် အသုံးမပြုသေးသနည်း။

စစ်တန်စစ်၏ သံမဏိစုတ်တံသိုင်းကွက်နှင့် ရှောင်လင်

ထံဝါးသုံးဆယ်ရှစ်ကွက်ကို တာမင်ဓားသိုင်းက ခုခံနိုင်မည်ဟု သူမ

ယုံကြည်ထားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ

ကြားလိုက်ရသည်။

တုမုရန် ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီလော။ မဟုတ်ပါချေ။

တုမုရန်က တာမင်ဓားသိုင်းကို စတင်အသုံးပြုလိုက်ပြီဖြစ်

သည်။

တာမင်ဓားသိုင်းသည် ရှိသမျှအားမာန်ကို အကုန်အသုံးချ

မှန်သူကိုပြုလဲသွားစေရန် တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ စစ်တန်စစ်ထံ

တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်၏မျက်လုံးများက အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်

လာသည်။

တာမင်ဓားသိုင်းကို သူကြားဖူးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်လေ

၁၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ရှောင်လင်သိုင်းအဖွဲ့အား ပထမဆုံးတည်ထောင်ခဲ့သော
တာမင်သိုင်းအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ချုပ်ကတီထွင်ခဲ့သော ဓားသိုင်းဖြစ်သော
ကြောင့် တာမင်ဓားသိုင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တာမင်သိုင်းအဖွဲ့မှအဖွဲ့ချုပ် သေဆုံးသွားပြီးနောက်
မင်ဓားသိုင်းကျမ်းမှာ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်ဆုံးသွားလေသည်။
နောက်ဆုံး ဂူကျိဝမ်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းထံသို့ ရောက်ရှိ
လေသည်။

ဂူကျိဝမ်းက မည်သို့မည်ပုံရရှိခဲ့သည်ကို မည်သူမျှ မသိ
ချေ။

ဂူကျိဝမ်းလက်ထဲသို့ သိုင်းကျမ်းကရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း
ဂူကျိဝမ်းမှာလေ့ကျင့်ရန် မဖြစ်ပါ။

အကြောင်းမှာ ဂူကျိဝမ်းသည် အတွင်းဒဏ်ရာရရှိ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တာမင်ဓားကျမ်းကို လျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။
မည်သို့ပင် လျှို့ဝှက်ထားပါစေ... အကြံသမားတုမုရန်က
ကျူးအား ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ပြီး ခိုးယူသွားသည်

ရှေးယခင်က တာမင်ဓားသိုင်းကျမ်းကို လေ့ကျင့်ထုတ်
မြှောက်ထားသူများက သေဆုံးသွားကြပြီဖြစ်သောကြောင့် သိုင်း
လောက၌ တုမုရန်တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင် တာမင်ဓားကွက်များကို ခုခံနိုင်မည့်သူမရှိ

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃

တစ်မှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ယခု စစ်တန်စစ်က ခုခံနိုင်ပါမည်လော။

စစ်တန်စစ်၏ခြေလှမ်းများသည် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း
နုရ၏။

တုမုရန်၏ဓားသည် ရှေ့သို့တိုးမြှင့်တိုးလာနေ၏။

တာမင်ဓားသိုင်းသည် ဟာကွက်မရှိသော ဓားသိုင်းဖြစ်
ခြင်း အတွေးအကြံရင့်ကျက်သော စစ်တန်စစ်က နားလည်ထား

သို့သော် ထိုဓားသိုင်းသည် လျင်မြန်လှသော်လည်း ပြင်း
မရှိဟု သူက ခံစားနေရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ သူက ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေပုံပါချေ။

တုမုရန်၏တိုက်ခိုက်မှုကို လျင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းရင်း ပြန်
တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို စောင့်နေလေသည်။

ပိုးကျူး၏ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည် မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာ

တုမုရန်နှင့် စစ်တန်စစ်တို့၏ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် ပူးကပ်
လိုက်... တစ်ဖန် နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ လိုက်

၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ခိုက်နေကြလေသည်။

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရှေ့သို့အားယူ

စစ်တန်စစ်ထဲသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လက်ထဲမှစားဖြင့် အားကုန်

သွင်းလိုက်လေသည်။

ပိုးကျူးက မကြည့်ရဲတော့သဖြင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလို့

၏။

စစ်တန်စစ်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် ကဗျာကယာ သံဃဏီစုတ်တံကိုလွှတ်ချလိုက်

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်ရလေသည်။

ပြင်းထန်သောအားတစ်ခုသည် ခုန်အုပ်လာသောတု

ထဲသို့ ပစ်လွှင့်သွား၏။

တုမုရန်က အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသဖြင့် လေထဲတွင်

တစ်ပတ်ကျွမ်းပစ်ကာ နောက်သို့ပြန်လည်ခုန်ထွက်လိုက်၏။

သို့သော် သူက အနည်းငယ်နောက်ကျသွားလေသည်။

“ဝုန်း...”

သူ၏ဝဲဘက်လက်တစ်ခုလုံးမှာ ထုံကျင်သွားပြီး အ

လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

“အမယ်လေး...”

ပိုးကျူးက အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅

စစ်တန်စစ်က ရရှိသောအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။

သူသည် လွင့်စင်သွားသော တုမုရန်နောက်သို့ ထက်ကြပ်မ

ကွာလိုက်သွားပြီး လက်ဝါးဖြင့်ထပ်မံရိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ရပ်လိုက်”

ပိုးကျူးက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေ

သည်။

စစ်တန်စစ်က လက်ဝါးကိုအပေါ်သို့မြှောက်လိုက်ပြီးမှ

ကျောက်ရုပ်ပမာရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုတဒေအချိန်အတွင်းမှာပင် မြေပေါ်တွင်လဲကျနေသော

တုမုရန်ကလူးလိမ်ထလိုက်ပြီး ဓားကိုအပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်ဆွဲတင်

လိုက်သည်။

စစ်တန်စစ်ကရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ

လေသည်။

သို့သော် တုမုရန်၏ဓားကလျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် သူ၏

အင်္ကျီစများသည် စုတ်ပြဲသွားပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်တွင်သုံးလက်မခန့် အနီ

ဆင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သူ့ကိုမသတ်ရင် သူက ကျုပ်ကိုသတ်မှာပဲ”

ပိုးကျူးက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူကနားလည်သဘောအောင်

၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားပြီဖြစ်သည်။

စစ်တန်စစ်နှင့် တုမုရန်တို့သည် ဘာယောက်ယောက်မလွဲ
သွေ သေဆုံးရတော့မည်ဖြစ်သည်။

ပိုးကျူးလည်း 'အင့်'ခနဲတစ်ချက်ရှိလှိုက်ပြီး ထိုနေရာ
ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

စစ်တန်စစ်က....

“ပိုးကျူး... ပိုးကျူး”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

သို့သော် ပိုးကျူးသည်လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ဆက်၍ပြေး
လွှားသွားတော့သည်။

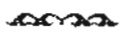
တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသတ်ပြီးမှ သူ့နောက်ကိုလိုက်သွားလို့
မယ်”

စစ်တန်စစ်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“ဒီကနေ့ မင်းကို ငါသတ်မယ်”

သူသည် ယင်းသို့ကြုံးဝါးလိုက်ပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်မှ
ဇာတိစုတ်တံကိုကောက်ယူလိုက်ပြီး တုမုရန်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်
ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇

တိုက်ပွဲမှာ အပြင်းအထန်ဆုံးအချိန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်
လေသည်။

စစ်တန်စစ်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ တုမုရန်ကိုတိုက်
ခိုက်နေ၏။

သူ၏တိုက်ကွက်များသည် ခုခံမှုလုံးဝမရှိဘဲ သူသေကိုယ်
သေတိုက်ခိုက်မှုမျိုးပင် ဖြစ်နေလေသည်။

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူသည် စစ်တန်စစ်၏လက်ဝါးနှင့် သံမဏိစုတ်တံကို
ညှိုးလွှတ်အောင် ရှောင်တိမ်းနေရလေသည်။

သူက တစ်ချက်တစ်ချက် အလစ်ပြန်တိုက်ခိုက်လျှင် စစ်တန်
စစ်ကမရှောင်တိမ်းနိုင်ဘဲ ဒဏ်ရာရရှိသွားသည်သာ ဖြစ်သည်။

စစ်တန်စစ်သည် တုမုရန်၏တိုက်ခိုက်မှုကို အလေးမထား
ရှေ့သို့သာတိုး၍တိုက်ခိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မကြာမီအချိန်အတွင်းမှာပင် စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာ

၁၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ကိုယ်တစ်ခုလုံး၌ သွေးများချင်းချင်းနီရဲလာလေသည်။
 သို့သော် စစ်တန်စစ်က နောက်ဆုတ်သွားခြင်းမရှိပါ။
 သံမဏိစုတ်တံဖြင့် တုမုရန်ထံသို့ပစ်လွှင့်လိုက်ပြီး လက်ခံ
 နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆက်တိုက်ရိုက်ချလိုက်သည်။
 တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။
 စစ်တန်စစ်၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်လှပြီး လျင်မြန်
 သဖြင့် သူက မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။
 သူ၏နဖူးပေါ်မှချွေးများပင် စီးဆင်းကျလာလေသည်။
 သူသည် မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်မုန်းသိလိုက်သဖြင့်
 အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး လက်ကိုရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။
 ရုတ်တရက် စစ်တန်စစ်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်တည်း
 သွားပြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်တန့်သွားသည်။
 သူ၏ဝဲဘက်လက်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ညိုမည်းလာ
 တော့သည်။
 မြေခွေးဖုကျန်၏အဆိပ်က အစွမ်းပြလာပြီဖြစ်သည်။
 စစ်တန်စစ်က ဖုကျန်၏အဆိပ်ကိုအတွင်းအားဖြင့်
 သိမ်းထားခဲ့သော်လည်း တုမုရန်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လိုက်သော
 အတွင်းအား အပြည့်အဝအသုံးပြုလိုက်မိသောကြောင့် အဆိပ်
 ဟန့်တားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။
 ထိုစဉ်မှာပင် တုမုရန်၏ဓားက သူ၏ရင်ဝကိုတိုက်

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉

သိုးစိုက်မိလိုက်လေတော့သည်။
 စစ်တန်စစ်၏မျက်နှာကရှုံ့မဲ့သွားသည်။
 သူ၏ရင်ဝတွင် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ရပ်ကို
 ခံစားလိုက်ရလေသည်။
 သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး အသံမထွက်စေရန်
 သိန်းချုပ်ထားလိုက်သည်။
 တုမုရန်ကရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့လျင်မြန်စွာ ဆုတ်
 သွားလေသည်။
 စစ်တန်စစ်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....
 “ကျုပ်သာ အဆိပ်မိမထားရင်သေရမှာ မင်းပဲ”
 သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်....
 “ဝေ့....”
 ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ထုတ်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် သူ၏ခွေးများသည်ပျော့ခွေလာကာ မြေပေါ်သို့
 အုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေတော့သည်။
 တုမုရန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေလေ
 သူသည် မယုံကြည်နိုင်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း စသည့်ခံစား
 တစ်ပြိုင်နက်ခံစားနေရ၏။
 စစ်တန်စစ်မှာ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အကယ်၍သာ စစ်တန်စစ်မှာ အဆိပ်မိထားခြင်းမရှိပါ
သေဆုံးသွားမည့်သူမှာ မိမိသာဖြစ်ရမည်ဟု သူက သိရှိထားသည်။
ယခုဆိုလျှင် သိုင်းလောက၌ မိမိအားယှဉ်ပြိုင်မည့်သူ ထင်
မဲ့သွားပြီဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးနိုင်ရန် စစ်တန်စစ်က
နေသေးသဖြင့် သူကအကြံအစည်များကို အကောင်အထည်မအောင်
ပဲရှိနေ၏။

ယခု စစ်တန်စစ်ကသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သောကြောင့် သူ
ဝမ်းသာရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် တုမုရန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာသည့်အ
အယောင်များမရှိဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် ဟန်မူရာများဖြင့်
နှက်နေလေတော့သည်။

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အရှေ့ဘက်မှနေရောင်ခြည်များပင် ထွက်ပေါ်လာ
ဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကိုထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချယ်ရီပန်းပွင့်များသည် မြေပေါ်၌ပြန့်ကျဲနေသည်။

အချို့အကိုင်းတံများမှာလည်း တုမုရန်နှင့် စစ်တန်စစ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၁

ခြင်းထန်သောတိုက်ပွဲကြောင့် ကျိုးပြတ်ကာ မြေပေါ်သို့ကျနေသည်။
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ မြေပြင်မှာလည်း ခြေရာများဖြင့် ရှုပ်ပွ
နေလေသည်။

သာယာလှပပြီး တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော ချယ်ရီပန်းခြံသည်
ပျက်အစီးများဖြင့် အကျည်းတန်နေ၏။

ထိုထက်ပိုပြီး အကျည်းတန်စေသည်မှာ ချယ်ရီပန်းခြံ၏
ထောင့်တစ်နေရာတွင် မြေပုံအသစ်စက်စက်တစ်ခုက ဖြစ်ပေါ်လာ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တုမုရန်က နေရာ၌မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

သူသည် မည်သည့်အချိန်အထိ မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်
မည်သူကမျှမသိနိုင်ပါချေ။

ပိုးကျူးက စစ်တန်စစ်အား မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။

တုမုရန်ကဟန့်တားခြင်းမရှိဘဲ မျက်တောင်မခတ်စိုက်၍
ညွှန်နေ၏။

လူတစ်ယောက်သည် သေဆုံးသွားလျှင် သူ့အပြစ်များကို
သွတ်ကြရမည် မဟုတ်ပါလော။

ပိုးကျူး၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များစီးဆင်းကျလာ
မရှိတော့ပါ။

သူမသည် စစ်တန်စစ်၏မြေပုံရှေ့တွင် လက်နှစ်ဖက်သုပ်

၂၂ ❀ ပိုးကျော်သူ

လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေရှင်”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထိုနေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ

သည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများသည် ခြံဝင်းအပြင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေ

လေသည်။

တုမုရန်က ဟန့်တားခြင်းမပြုပါ။

ပိုးကျူးက သူ့အား စွန့်ခွာသွားတော့မည်ကို သူ၏စိတ်ထဲ၌

သိရှိထားလေသည်။

မကြာမီ ပိုးကျူး၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဝေး၍ဝေး၍သွားလေ

တော့သည်။

ထိုအခါမှ တုမုရန်က....

“ပိုးကျူး....”

ဟု အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်လေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၃

ပိုးကျူးက သူ့အား လှည့်ပင်မကြည့်ပါ။

ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် သို့ဆက်၍လျှောက်သွားရာ နောက်ဆုံးမြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ် သွားလေတော့သည်။

တုမုရန်၏မျက်လုံးအစုံသည် ရီဝေနေသည်။

သူသည် တစ်ကိုယ်လုံးရှိအင်အားများ ကုန်ဆုံး၍သွားသည်

လား အနီးရှိချယ်ရီပင်အား မှီ၍ထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ကလေးအတွင်းမှ လူတစ်ယောက်က

ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

စင်းစင်း၏မျက်လုံးများသည် တုမုရန်အားစိုက်ကြည့်နေ၏။

သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေသည်။

တုမုရန်ကလေသံကို အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစား၍ ထိန်းလိုက်

“သမီး....”

စင်းစင်းက မထူးပါချေ။ တုမုရန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်

သည်။

“သမီးက အားလုံးကိုသိသွားပြီဟုတ်လား”

စင်းစင်းကစကားမပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ

တုမုရန်က မည်သို့ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာအောင် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ စင်းစင်း

၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

က အသံတိုးတိုးဖြင့်....

“ကျွန်မ အကုန်လုံးကြားတယ်... အကုန်လုံးမြင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က....

“သူတို့ပြောတာတွေက လိမ်ပြောနေကြပါ... သမီးက ဖေဖေသမီးအစစ်ပါ”

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်မက ရှင့်သမီးမဟုတ်ဘူး”

စင်းစင်း၏အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တုမုရန်၏မျက်နှာ

က ညှိုးကျသွားသည်။

သူ၏ရည်မှန်းချက်များ၊ မျှော်လင့်ချက်များသည် သဲထဲသွန်သည့်ပမာ အရာမထင်ဖြစ်နေ၏။

သိုင်းလောကအား လွှမ်းမိုးလိုသောစိတ်ကြောင့် အရာ

တိုင်းကို မှားယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။

ပိုးကျူးသည် အိမ်ထောင်ရှင်ပီသသော အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်ဖြစ်သည်။

ယခု ပိုးကျူးအပေါ် သူကမညာမတာဆက်ဆံခြင်း ယုံမှန်

သံသယရှိခြင်းတို့ကြောင့် ပိုးကျူးကထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ပိုးကျူး၏မေတ္တာတရားကို သူက ယခုမှပင် ခံစားလာ

လေသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၅

ထို့အပြင် ငယ်စဉ်ကပင် မိမိလက်ပေါ်တွင်ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး၊

အရင်းပမာ ချစ်ခင်မြတ်နိုးခဲ့ရသော စင်းစင်းကလည်း အဖြစ်မှန်

သိရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

တုမုရန်သည် အရာရာကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသူတစ်ယောက်ကဲ့

ခံစားနေရလေသည်။

စင်းစင်းက ဖြည်းဖြည်းညှင်းစွာဖြင့် စစ်တန်စစ်၏မြေပုံရှိရာသို့

လာကံသွားလေသည်။

ထို့နောက် ဇူးထောက်လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေ...”

ဟု တစ်လုံးချင်း ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

တုမုရန်၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် မျက်ရည်များပြည့်နှက်၍ နေ

သည်။

သူသည် စင်းစင်း၏နောက်ကျောကိုကြည့်လိုက်ပြီး...

“သမီး... ဖေဖေရှင်းပြပါရစေ”

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“မလိုပါဘူး”

တုမုရန်က....

၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဖေဖေ မှားပါတယ်... ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”
စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသောအသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူမ၏စိတ်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်သော ခံစားချက်တစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်မအဖေအရင်းက သွားပြီ၊ သတ်လိုက်သူက တစ်သက်လုံး အဖေအရင်းလို့ထင်မှတ်ထားတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်လိုက်သည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ပိုးကျူးကထွက်သွားပြီ... သမီးကပါထွက်သွားမယ်... ရင်...”

သူသည် စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စင်းစင်းအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက မလှုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“သမီးထွက်သွားစရာ မလိုပါဘူးကွယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်သွားလေသည်။

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ် ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် စင်းစင်း

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၇

အားရပါးရရှိချလိုက်လေတော့သည်။

အချိန်မည်မျှကြာသွားသည်မသိ စင်းစင်းက ငိုကြွေးနေရာ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ယခုမှပင် သူ၏ရှေ့တွင်လူတစ်ယောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာရပ်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

စင်းစင်းက မျက်ရည်စများဖြင့် မဝီဝီတဝါးဖြစ်နေသဖြင့် လုံးပွတ်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုရပ်နေသာလူမှာ ချူးရှန်ဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စင်းစင်းက ပါးစပ်မှ...

“ချူးရှန်...”

ဟု လွှတ်ခနဲထွက်သွားသည်။

ချူးရှန်ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်

စင်းစင်းက...

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့ပြန်လာတာလဲ”

ချူးရှန်မှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

စင်းစင်းက...

၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ရှင်က ကျွန်မဖေဖေကို သတ်ပစ်မလို့ ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သူကလေသံညင်သာစွာဖြင့်....

“သူ့ကို သတ်ပစ်စရာမလိုတော့ပါဘူး... စိတ်ဓာတ်ကျဆင်း

သွားတဲ့လူဟာ သေသွားတာထက်တောင် ဆိုးဝါးပါသေးတယ်”

စင်းစင်းက ငေးငိုင်းသွား၏။ တုမုရန်အပေါ် သူမကသံယော

ဇဉ်မပြတ်နိုင်ပါချေ။

သူမသည် လေသံခက်ထန်စွာဖြင့်....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက ကျွန်မဖေဖေပဲ။ ရှင်က သူ့ကိုခု

ပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မက လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ဆရာတွေက အယူအဆလွဲမှားနေတယ်လို့ ကျုပ်

သံသယဖြစ်လာတယ်ဗျ။ တုမုရန်ဟာ ကျုပ်အဖေကိုသတ်ပစ်တာ

ဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာစုံစမ်းပြီးမှ တုမုရန်နဲ့ရင်ဆိုင်

ဖြစ်မယ်”

စင်းစင်းက ကြောင်သွား၏။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“အမှန်ပြောရရင် စစ်တန်စစ်ပြောသွားတဲ့စကားတွေက

နေတယ်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုးကို တိုင်းတပါးသားတွေ

မိုးလာမှာ ကျုပ်လဲမလိုလားဘူး၊ ဒါကြောင့် သခင်လေးကျန်းယီအ

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၉

ကို သစ္စာမခံတော့ဖို့ ကျုပ်ဆရာတွေကို ရှင်းပြရမယ်”

စင်းစင်းက ဝမ်းသာသွား၏။

“ဒါဆို ရှင်က ကျွန်မဖေဖေနဲ့ ရန်မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

ချူးရှန်က သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“အခုလောက်ဆိုရင် တုမုရန်ဟာ သိုင်းလောကကိုလွှမ်းမိုး

နို့ရယ်၊ ဝမ်းမနယ်စားဆီမှာ အမှုထမ်းဖို့ရယ်ဆိုတဲ့ အကြံအစည်တွေ

ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရောပေါ့”

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ရှင်က ဘာကြောင့်ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

ချူးရှန်က....

“သူက ကျော်ကြားတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်မဟုတ်

ဘူး၊ ဒါကြောင့် အဆိပ်မိနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူလိုက်တာ

ဘာ သိပ်ပြီးရှက်စရာကောင်းနေတယ်၊ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အနစ်

နစ်ခံခဲ့တဲ့ ဇနီးကလဲထွက်သွားတယ်၊ သမီးဖြစ်သူကလဲ ဖအေအရင်းမ

တုတ်မှန်းသိသွားတော့ သူဟာ အရာရာကို စိတ်ပျက်သွားမယ်ဆို

တာ သေချာပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် စင်းစင်းက ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်

သွားရလေသည်။

“ရှင်က ဒါတွေကိုအားလုံးသိပြီးပြီ ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

စင်းစင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီတောင်ပေါ်ကို နောက်တစ်ကြိမ်တောင်

လာရတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က....

“ကျုပ်အတွက် စန်ကွမ်းထင်းက ဒုက္ခရောက်ရတယ်။ ကြောင့် ကျုပ်က သူ့ကိုကယ်တင်ပေးမှဖြစ်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့—

သူသည် စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်ထားလို့... စင်းစင်းက စိတ်ဝင်စားသွားပြီး...

“နောက်ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲရှင်”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ညီမကို နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်တွေ့ချင်သေးတာ”

ဟု တစ်လုံးချင်းပြောချလိုက်လေတော့သည်။

စင်းစင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ရှက်လွန်းသဖြင့် နီရဲ...

သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၃၁

ချူးရှန်က သူမအား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်၍ နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ စင်းစင်းကမနေတတ်တော့ဘဲ....

“ရှင်က ကြည့်လှချည်လားရှင်”

သူမ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားလေသည်။

သူသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“မ... မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းစင်းကသဘောကျစွာဖြင့် ခစ်ခနဲရယ်မောလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်သည်။ စင်းစင်းသည် သူ့အပေါ် သံသရာဇဉ်ငြိတွယ်နေသည်ဟု သူက သိရှိလိုက်ရလေသည်။

ရှတ်တရက် စင်းစင်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး...

“ရှင်ချစ်သူက ဆူမှာမကြောက်ဘူးလား”

သူမ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သည်။

“ညီမက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင်မှာချစ်သူရှိတယ် မဟုတ်လား”

၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က ကပျာကယာခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မရှိပါဘူး”

စင်းစင်းက မျက်နှာတည်ကြည်လေးနက်စွာဖြင့်...

“ရှင့်မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်ရှင့်”

ချူးရှန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ဘုရားရေ... ညီမက ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာ”

စင်းစင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ရှင့်မှာချစ်သူရှိတယ်ဆိုတာ စန်ကွမ်းထင်းက ကျွန်မ

ပြောပြလိုက်တယ်ရှင့်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်က ပါးစပ်

လောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

စင်းစင်းက....

“ဘယ်လိုလဲ... ရှင်ကငြင်းချင်သေးသလား”

ချူးရှန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“စန်ကွမ်းထင်းက ဘယ်မှာလဲ... သူ့ကို ကျုပ်ဆုံးမရ

စင်းစင်းက အံ့သြသွားပြီး...

“ဘာလဲ... သူပြောတာ ဟုတ်နေလို့လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“သူက လိမ်ပြောလို့ဗျ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၃၃

စင်းစင်းက....

“သူလိမ်ပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ချူးရှန်က....

“သူ လိမ်ပြောတာဗျ”

ဟု ထပ်ပြောလိုက်သည်။

စင်းစင်းကသဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် အိလန်က ရှင့်နောက်ကိုလိုက်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

အိလန်ဟူသောအမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စင်းစင်းက....

“ရှင်က ကျွန်မဖေဖေနဲ့ တိုက်ခိုက်တုန်းမှာ ရှင့်ကိုကယ်တင်သွားတဲ့လူဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်မတွေ့လိုက်တယ်ရှင့်”

ချူးရှန်က မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည်အဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံးရှင်းပြလိုက်လေတော့သည်။

အရေကျွန်းသစ်မကလေး

ခိုက်ဖုံးမြို့သည် အလွန်စည်ကားသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။
အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ရောက်ရှိလာကြသော ကုန်သည်
စားများ၊ ခရီးသွားများဖြင့် စည်ကားလျက်ရှိနေသည်။

ချူးရှန်က ခိုက်ဖုံးမြို့သို့ရောက်ရှိလာသောအခါ နေ့မွန်း
တည့်လှပြီ ဖြစ်သည်။

သူသည် နှစ်ရက်တိုင်တိုင် ခရီးပြင်းနှင်လာပြီးမှ ခိုက်ဖုံး
သို့ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သေးသည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌ ကြာပန်းတောင်ထိပ်သို့ ရောက်လိုစိတ်
များနေ၏။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်တွင်နေထိုင်သော တုမုရန်ဆိုသူအ
သုတ်သင်ပစ်ရန် သူ၏ဆရာကမှာကြားလိုက်သည် မဟုတ်ပါလော

ချူးရှန်သည် ခိုက်ဖုံးမြို့သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် နံနက်

ပြီး ခရီးဆက်ရန်ဆုံးဖြတ်ကာ နီးရာစားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
တည်သွားလေတော့သည်။

မင်းလမ်းမကြီးသည် မကျဉ်းမကျယ်ရှိသော လမ်းဖြစ်
သည်။

သို့သော် လူစည်ကားချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မင်းလမ်းတစ်ခု
၌ ဈေးရောင်းသူများ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေ
သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်က မြင်းကိုတစ်လှမ်းချင်းဖြင့်သာ မောင်း
သွားနိုင်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဘက်တစ်
ဘက်မှ မြင်းလှည်းတစ်စီးက အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်လာသည်ကို
မြင်လိုက်ရသည်။

လူအများစုက မြင်းလှည်းနှင့်မတိုက်မိစေရန် ကပျာကယာ
တံတိမ်းလိုက်ကြသည်။

အချို့ဈေးရောင်းသူများမှာ အချိန်မီရှောင်တိမ်းမပေးနိုင်သ
ဖြင့် ဆောင်းချသောပစ္စည်းများမှာ မြင်းလှည်းနှင့်တိုက်မိပြီး မြေပေါ်
သို့ချစ်ကျသွားရ၏။

၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က မျှော်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ဒီမြင်းလည်းက တော်တော်ရမ်းကားပါလား”

ဟု ကျိတ်၍ရေရွတ်လိုက်သည်။

ဈေးသည်များသည် ပစ္စည်းများလမ်းဘေးသို့ လှင့်စင်သွား

သော်လည်း မြင်းလည်းကို ဆဲရေးတိုင်ထွားကြခြင်းမရှိပါ။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုအား ကြောက်လန့်နေသည့်ပစ္စည်း
ခေါင်းငုံ့ထားကြ၏။

ချူးရှန်က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက မြင်းခေါ်ကြိုးကိုဆွဲလိုက်ပြီးမြင်းလည်း

သွားရာလမ်းသို့ သူ၏မြင်းဖြင့်ပိုက်ဆို့ထားလိုက်၏။

မကြာမီ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသောမြင်းလည်း

သူ၏ရှေ့သို့ ရောက်ရှိရပ်တန့်လိုက်ရလေတော့သည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော မင်းလမ်း
တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ဈေးသည်များ၊ လမ်းသွားလမ်းလာများမှာ အချိန်အတော်

ငယ်အတွင်းမှာပင် ပျောက်ချင်းမလှ အလျှိုလျှိုပျောက်သွား၏။

ချူးရှန်က အံ့သြသွားသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၃၇

ဤမြို့မှလူများသည် အဘယ်ကြောင့် ထိုမြင်းလည်းကို
ကြောက်လန့်နေရပါသနည်း။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းလည်းမောင်းသမား၏အသံက ခက်ထန်
စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဟေ့... လမ်းဖယ်ပေးစမ်း၊ သေသွားချင်လို့လား”

ချူးရှန်က မြင်းလည်းအား သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်းလည်းသည် သန်မာထွားကျိုင်းသော မြင်းခြောက်

ဘောင်ဆွဲသည့် မြင်းလည်းဖြစ်သည်။

မြင်းများသည် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသော

အမွှေးပွများ ရှိနေ၏။

အလွန်ပင် အဖိုးတန်သောမြင်းများဖြစ်သည်ဟု ချူးရှန်က

လည်လိုက်လေသည်။

မြင်းလည်းမှာ အနီရောင်ခြယ်သထားပြီး လှပစွာ မွမ်းမံ

သောမြင်းလည်းဖြစ်၏။

“ဟေ့... ပြောနေတာမကြားဘူးလား”

မြင်းလည်းမောင်းသမား၏အသံက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ

သည်။

ချူးရှန်က ဘာကိုမှမကြားရသည့်အလား မြင်းလည်း

မောင်းသမားအား ငေးကြည့်နေ၏။

မြင်းလည်းမောင်းသမားက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်

၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားပြီး....

“သေပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ဖြင့်

အား ရိုက်ချလိုက်သည်။

ချူးရှန်ကမဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး ကျာပွတ်အား အသာအ

ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။

မြင်းလှည်းမောင်းသမား၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်

သည်။

သူသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ချူးရှန်ထံသို့ ခုန်အုပ်တိုက်

ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်....

“ဟူးကျန် ရှင်က ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်နေတာလဲ”

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ ချိုလွင်သောအသံတစ်သံ ထွက်

လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြင်းလှည်း၏ပြတင်းပေါက်မှ

ထားသောခန်းစီးက အနည်းငယ်လှုပ်ရှားသွား၏။

ချူးရှန်က လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်လှ

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဝိုင်းစက်နေပြီး ပါးကလေး

နီရဲနေ၏။

ချူးရှန်ကကြောင်နေစဉ်မှာပင် မိန်းကလေးကပြီးလို

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၃၉

“ရှင်က မြင်းလှည်းကိုဟန်တားထားတယ် ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေ၏။

မိန်းကလေးက....

“ရှင်က ဘာပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

ချူးရှန်က ယခုမှသတိဝင်လာပြီး....

“ခင်ဗျားတို့မြင်းလှည်းက ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်ကောင်း

မယ်ဗျ။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို ဒုက္ခပေးတာ မကောင်းပါဘူး”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ချူးရှန်က လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားကလက်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်

ပါတယ်ဗျာ”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... ရှင်ပြောစရာမရှိဘူးဆိုရင် လမ်းဖယ်ပေး

ပါတော့”

ချူးရှန်က ဘေးသို့ဖယ်ပေးလိုက်ရာ မြင်းလှည်းမှာဖြည်း

ဖြည်းစွာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“သိတာပေါ့... ဒါပေမယ့် သူ့အကြောင်းကို လမ်းလယ်ခေါင်
မှာပြောနေတယ်ဆိုရင် သူက စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

ချူးရှန်က....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုကြောက်တယ် ဟုတ်လား”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက....

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခိုက်ဖုံးမြို့ကလူတွေ

သူ့ကြောက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် ချူးရှန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

“ခိုက်ဖုံးမြို့ကလူတွေက သူ့ကို ဘာကြောင့်ကြောက်ရတာ

ပဲ”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက....

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ... သူ့အကြောင်း လမ်းလယ်ခေါင်မှာ

ပြောရင် သူကစိတ်ဆိုးလိမ့်မယ်”

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် မင်းလမ်းနှင့်မနီးမဝေးရှိ စား

သောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဦးတည်သွားနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိ

ချက်ရ၏။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်... စားသောက်ရင်း စကားပြောတာက မဆိုးပါဘူး

ပဲ”

သူသည် ယင်းသို့ရေရွတ်လိုက်ပြီး ထိုလူနှောက်သို့လိုက်ပါ

“ဖြောင်... ဖြောင်... ဖြောင်”

လက်ခုပ်သံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

ချူးရှန်က မြင်းလည်းထွက်ခွာသွားသည်ကို ငေးကြည့်

ရင်း လက်ခုပ်သံထွက်ပေါ်လာမှ သတိဝင်လာပြီး လှည့်ကြည့်လို

သည်။
အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်က လက်ခုပ်
လက်ဝါးတီးကာ သူ့ထံသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့မြင်လို

လေသည်။
ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်၍ ထိုလူအား ကြည့်လိုက်သ

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မဆိုးဘူးဟေ့... သူက ခင်ဗျားစကားနားထောင်သ

ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုသိလို့လား”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက....

၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သွားလေတော့သည်။

စားသောက်ဆိုင်ကလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း နှင်းသပ်ရပ်နေ၏။

ချူးရှန်က စားသောက်ဆိုင်ကလေးအတွင်းသို့ လှမ်းလှမ်းလိုက်သောအခါ အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ချောင်ထူစားပွဲတစ်လုံးမှ လက်ယပ်ခေါ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

သူ၏စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးများ၊ စားသောက်ဖွယ်များ အသင့်မှာကြားထားပြီးဖြစ်နေသည်ကိုပါ တွေ့ရလေသည်။

ချူးရှန်သည် ထိုလူထံသို့လျှောက်သွားပြီး လွတ်နေသောလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက အရက်ခွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီး....

“လမ်းသွားလမ်းလာလူများအတွက် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ထား ကျုပ်ကဂုဏ်ပြုပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှန်က အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကမတရားတာကို လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်မနေတာ

ဗျ”

သူသည်ပြောရင်း အရက်ခွက်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၄၃

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက လက်နှစ်ဖက်ကို ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်နာမည်က စန်ကွမ်းထင်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်နာမည် ချူးရှန်ပါ”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးလျှင်....

“ကျုပ်ကဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို စိတ်ဝင်စားသလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိသလား”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူငယ်က....

“ခင်ဗျားက အရှေ့ကျွန်းက သခင်မလေးကို ပြန်ပြောဖို့လို့ဆို”

ချူးရှန်က အံ့သြသွားပြီး....

“မြင်းလှည်းပေါ်ကမိန်းကလေးက အရှေ့ကျွန်းကသခင်မလေးဟုတ်လား”

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောသူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကိုဘယ်သူမှ ရန်မစဉ်းကြဘူး၊ အခု ကျွန်းပေါ်က သိုင်းသမားတွေဟာ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်း လို့ ဘယ်သူကမှ ရန်မဖြစ်ချင်ကြဘူး”

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူက စကားဆက်လိုက်ပြန် သည်။

“ခင်ဗျားကို သူက ဘာကြောင့်ခွင့်လွှတ်လိုက်သလဲဆိုတာ ကျုပ်ကစဉ်းစားလို့မရဘူးဗျ၊ စကား ခင်ဗျားကို....”

သူ၏စကားမဆုံးမီမှာပင် ချိုလွင်သာယာသော အသံတစ် သံက စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်မရဲ့အကြောင်းကို စားသောက်ဆိုင်မှာပြောတာ ကျွန်မက မကြိုက်ဘူးရှင်”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်း၏ကိုယ်တစ် ချက်တုန်ခါသွားသည်။

အပြင်ဘက်မှ စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်က စားသောက်ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် စားသောက် ဆိုင်အတွင်းမှလူများက အလျှိုလျှို ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြ တော့သည်။

မိန်းကလေးသည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ တစ်ချက်

ချင်း လျှောက်လာနေသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများသည် ချူးရှန်ထိုင်နေသောစားပွဲသို့ ရောက်ရှိလာတော့မှ ရပ်တန့်သွားသည်။

ချူးရှန်က စန်ကွမ်းထင်းထွက်ပြေးသွားသော ပြတင်း ခေါက်သို့သာ ငေးကြည့်နေလေသည်။

မိန်းကလေးက ချိုသာစွာဖြင့်....

“ရှင်က ကျွန်မအကြောင်းစိတ်ဝင်စားတယ် ‘ဟုတ်လား’

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

မိန်းကလေးက အံ့သြသွားပြီး....

“ဒါဖြင့် ရှင်က စန်ကွမ်းထင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စကားပြောရတာ

ချူးရှန်က....

“ကျုပ်က စန်ကွမ်းထင်းနဲ့စကားမပြောရင် ဘယ်သူနဲ့စကား ပြောမှာလဲ”

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

ချူးရှန်က ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ဒါဆိုလဲ ကျုပ်မှာကိစ္စရှိလို့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

မိန်းကလေးက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ရှင်က မသွားလို့မဖြစ်ဘူးလား”

၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က အံ့သြသွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မိန်းကလေးက....

“ကျွန်မက ရှင့်ကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးချင်လို့ပါရှင်”

သူမ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်က

တောင့်တင်းသွားတော့၏။

သူက ကပျာကယာခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်ကသွားစရာရှိတယ်ဗျ”

မိန်းကလေးက....

“ရှင့်ကိုဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မက စကားပြောနေရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိသလား”

ချူးရှန်က....

“မသိဘူး”

မိန်းကလေးက....

“ခိုက်ဖုံးမြို့မှာ ကျွန်မကိုဟန်တားဝံ့တဲ့လူရှိရင် အဲဒီလူ ကျွန်မက လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါ”

သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ချူးရှန်က ပါးစပ်ဟောင်း လောင်းဖြစ်သွားသည်။

မိန်းကလေးက လက်တစ်ချက်ငှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

စားသောက်ဆိုင်အပြင်ဘက်မှ တူရိယာတီးခတ်သံများ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၄၇

ချက်ပေါ်လာပြီး မိန်းကလေးက ချူးရှန်ရှေ့တွင် ခူးထောက်ချလိုက်သည်။

ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေရာမှ ချက်ချင်းပင်သတိထားပြီး စန်ကွမ်းထင်းထွက်ပြေးသွားသော ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်လေတော့သည်။

မြင်းဖြူသည် မရပ်မနားပြေးလွှားနေသည်။

မြင်း၏ပြေးနှုန်းသည် လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် လမ်းသွားလာများကပင် အံ့သြစွာဖြင့် ဘေးသို့ရှောင်တိမ်းပေးနေရ၏။

သို့သော် မြင်းကိုမောင်းနှင်လာသူမှာမူ မြင်း၏ပြေးလွှားသည် နှေးကွေးနေသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

မြင်းကိုမောင်းနှင်လာသူမှာ ချူးရှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ခိုက်ဖုံးအဝေးတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အချိန်အတန်ကြာ ပြေးလွှားလာမိသောအခါ တောအုပ်ကန်သို့ ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး မြင်းကို အရှိန်ချလိုက်သည်။

မြင်းသည် တစ်မနက်လုံးပြေးလွှားလာရသဖြင့် အလွန်ပင်

၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

မောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ချူးရှန်က ဇက်ကြိုးလျော့ပေးလိုက်သည်။
အလိုက်သိစွာဖြင့် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ပြေးလွှားသွားပြီး အရိပ်ကော
သော အပင်တစ်ပင်အောက်၌ ရပ်နားလိုက်လေတော့သည်။

ချူးရှန်က ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ တစ်ချက်အကဲခတ်
လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်မှဆင်းရန်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“ခင်ဗျားက ဒီမှာအနားယူနေရင်တော့ သခင်မလေး
သွားမှာပဲ”

အသံတစ်ခုထွက်ပေါ်လာ၏။

အသံသည် ချူးရှန်နှင့်မနီးမဝေး သစ်ပင်ပေါ်မှ ထွက်
လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သောအခါ ကြိုးမ
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်ခြေထောက်တွဲ
ချကာ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အဝါရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော စန်ကွမ်းထင်းဆိုသူ
ပါသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာတာ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်လဲထွက်ပြေးလာတာပေါ့”

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၄၉

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် သူ၏အမူအရာမှာ အနည်းငယ်လျှို့ဝှက်နေသည်
ထင်မှတ်လိုက်ရလေသည်။

သူသည် ငေးငိုင်းနေစဉ်မှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘယ်လိုလဲ... ခင်ဗျားက သခင်မလေးနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်၏မျက်နှာတစ်ခု
ရဲသွား၏။ သူသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ အကဲခတ်နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“သခင်မလေးအိလန်ကို လက်ထပ်နိုင်တဲ့လူဟာ တကယ်
ဘင်းတဲ့လူလို့ ပြောစမှတ်ပြန်ကြတယ်ဗျ”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“ဒါက ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက တဟားဟားရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကို သခင်မလေးက သဘောကျနေပြီ မဟုတ်လား”

ချူးရှန်၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထား
သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျား မလိမ္မံပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးလာ
ဆိုတာ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်”

ချူးရှန်က....

၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားကကော ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးလာရတာလဲ”
စန်ကွမ်းထင်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သည်။

သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။
သို့သော် သူကချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က သခင်မလေးနဲ့ မတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

ချူးရှန်က...

“ဘာကြောင့် မတွေ့ချင်ရတာလဲ... သူက ခင်ဗျားကို

ထပ်ဖို့ ခွင့်တောင်းမှာစိုးလို့လား”

သူ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာမှာ

သွားသည်။

သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး....

“သူက ကျုပ်ကိုလက်ထပ်ဖို့ပြောမယ်လို့ ခင်ဗျား

လား”

သူ၏လေသံသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ စိတ်ပျက်ခြင်း

ဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်ဟု ချူးရှန်က နားလည်လိုက်လေသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက သခင်

လန်အပေါ် မေတ္တာရှိနေသည်ဟု သူကသိရှိလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က နှစ်သိမ့်စကား ရှာမတွေ့ဘဲရှိနေစဉ်မှာ

ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၅၁

“သူက ကျုပ်ကိုသိပ်မုန်းတာဗျ၊ ကျုပ်ကိုမတွေ့ချင်ဘူးပြော
ဖို့ ကျုပ်က သူလာရင်အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပေးတာပါ”

ချူးရှန်က....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ခိုက်ဖုံးမြို့တုန်းက ကျုပ်
နဲ့ခေါ်ပြီး သခင်မလေးအကြောင်းပြောရတာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက အေးစက်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျားကိုသတ်ပစ်မလို့”

ချူးရှန်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်က ဘာလုပ်မိလို့လဲဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက သခင်မလေးရဲ့မြင်းလှည်းကို ဟန့်တားခဲ့တဲ့အ
သခင်မလေးကိုလဲ မချေမငံဆက်ဆံလို့ ကျုပ်ကသတ်ပစ်ဖို့ဆုံး

တံ့ထားတာပါ”

ချူးရှန်က ယခုမှ သဘောပေါက်နားလည်လာလေသည်။

ခိုက်ဖုံးမြို့မှလူများသည် သခင်မလေးမြင်းလှည်းလာရာ
ကြောင်းတစ်လျှောက်တွင် အန္တရာယ်များပြည့်နှက်နေသည်ဟု

ထားသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ရှောင်တိမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချူးရှန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ စိတ်ကူးရှိသေးသလား”
စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ

၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူကစိတ်ပျက်စွာဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်က မင်းကိုသတ်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

ချူးရှန်က အံ့သြသွားသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုမသတ်ချင်တော့တာလဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ချူးရှန်က....

“မသိဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“မင်းကို သခင်မလေးက လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ခင် ကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် သခင်မလေးက ကျုပ်ကို တစ်သက်လုံးမှန်းသွား တော့မယ် မဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

“မင်းက ဒီကနေ ဘယ်မှမသွားရဘူး... သခင်မလေး လက်ထပ်ရမယ်”

သူသည် ပြောပြသည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှခုန်ချကာ ချူးရှန်၏သွားရာလမ်းသို့ တားလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“မင်းသွားရင် အိလန်ကစိတ်ဆင်းရဲမှာပေါ့... အိလန်နဲ့...”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၅၃

ဆင်းရဲတာ ကျုပ်မကြည့်ရက်ဘူး”

သူ၏မေတ္တာတရားသည် အလွန်ကြီးမားနေသည်ကို ချူးရှန်က နားလည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်မှာကိစ္စရှိသေးတယ်... ကျုပ်သွားမှဖြစ်မယ်ဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းကတိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်စကားနားမထောင်ရင် ကျုပ်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခစ်ခနဲရယ်မောသံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီး....

“မဆိုးဘူး... ရှင်က သူ့ကို ဟန့်တားထားနိုင်သားပဲ”

ချိုလွင်သောအသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ခုက ပြေးလွှားရောက် နီလာလေသည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားသည်။ သခင်မလေးအိလန် ရောက် နီလာပြီဖြစ်ပါသည်။

သူသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိလိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ခုန်တက်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ်သို့ကျ ရောက်သွားလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကပျာကယာ နောက်မှလက်သီးဖြင့် ထိုး

၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ချလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်က လက်တစ်ချက်နောက်သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။
သူ၏လက်ညှိုးသည် စန်ကွမ်းထင်း၏ လက်သီးပေါ်သို့
ထောက်မိလိုက်ပြီ။

“ဝုန်...”

စန်ကွမ်းထင်း၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားကာ
နောက်သို့လျင်မြန်စွာ ဆုတ်၍သွားရလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ချူးရှန်၏မြင်းဖြူက ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး
ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

အိလန်က ပြုံးလိုက်သည်။

သူမသည် အဝေးသို့ပြေးလွှားသွားနေသော ချူးရှန်၏
နောက်ကျောအား တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး စန်ကွမ်းထင်းထံသို့
လှည့်လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းမှာ မျက်နှာတစ်ခုလုံးရှုံ့မဲ့နေပြီး အံ့ကိုတင်
တင်းကြိတ်ထားသည်။

အိလန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲ... ကျွန်မက လူရွေးတာမမှန်ဘူးလား၊
မလက်ထပ်မဲ့သူက သိုင်းပညာတော်တော်မြင့်မားရမယ်ဆိုတာ
နားလည်ထားဖို့ကောင်းတယ်”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၅၅

သည်။

အိလန်က...

“ရှင်က ကျွန်မပေါ် တကယ်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုရင် သူ့ကို
ကျွန်မဆီခေါ်ပေးပါ”

အိလန်၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းက မသဲမ
ညံ့ အသံတစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွား
လေသည်။

၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

အသိပ်ဘုရင်

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်း... စန်ကွမ်းထင်းက သူတို့ထက်တောင် ပိုပြီး...
ကိုချစ်နေပါလား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်... ဒါပေမယ့် ထစ်ခုထူးဆန်းတာက သူ...
ကြောင့်အသက်စွန့်ပြီး အစ်ကိုကိုကယ်ရတာလဲ”

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“အစ်ကိုလွတ်မြောက်သွားရင် အိလန်က ကျိန်းသေ...
နိုင်မယ်ဆိုတာ သိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

ချူးရှန် မျက်နှာနီရဲသွား၏။

သို့သော် သူကချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ပြီး—

“အစ်ကိုကလွတ်မြောက်သွားပေမယ့် ဒီတောင်ပေါ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၅၇

လာမယ်ဆိုတာ သူမသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် စင်းစင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေ
သည်။ ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“တုမုရန်က အစ်ကိုကိုသတ်ပစ်မှာ၊ အစ်ကိုက ကြာပန်း
တောင်ထိပ်ပေါ်ပြန်တက်လာရမှာပဲ”

စင်းစင်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး....

“ညီမသဘောပေါက်ရင် အစ်ကိုက စန်ကွမ်းထင်းနဲ့ဘာများ
ထူးခြားဦးမှာလဲ”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ညီမသဘောပေါက်ရင် အစ်ကိုကျေနပ်ပါပြီ၊ ဒါထက် စန်
ကွမ်းထင်းက ဘယ်မှာရှိသလဲ ညီမသိသလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်”

ချူးရှန်က ဝမ်းသာသွားပြီး....

“သူ ဘယ်မှာလဲ”

စင်းစင်းက....

“သူ့ကို ဖေဖေက အနောက်ဘက်အခန်းထဲမှာ ဖမ်းထားပါ
တယ်ရှင်”

ချူးရှန်က နားမလည်နိုင်စွာဖြင့်....

“သူ့ကို ဘာကြောင့်ဖမ်းထားရတာလဲ”

၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မဖေဖေက တာမင်သိုင်းကျမ်း သွေဆီမှာရှိတယ်ဆိုတဲ
သတင်း မပေါက်ကြားစေချင်လို့ပေါ့”

ချူးရှန်က အံ့သြသွားပြီး....

“ဒီသတင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သိထားတယ်

ဟုတ်ဘူးလား”

စင်းစင်းက....

“ဒါက လျှို့ဝှက်ချက်ရှင်း... လူတစ်စုကလွဲလို့ တခြားဘယ်သူ

ကမှမသိကြဘူး”

ချူးရှန်က....

“အဲဒီသိထားတဲ့လူတွေက တော်တော်များသလား”

စင်းစင်းက....

“သိပ်မများပါဘူးရှင်”

ချူးရှန်က....

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်တို့က စန့်ကွမ်းထင်းကို အရင်ဆုံးသူ

ကယ်ရမယ်”

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူ့ကိုကယ်တင်လို့ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးရှင်”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၅၉

စင်းစင်းက....

“သူက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ညီမက သူနဲ့တွေ့ပြီးပြီ ဟုတ်လား”

စင်းစင်းက....

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မဖေဖေရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို မကြိုက်လို့
သူ့ကိုသွားလွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူကထွက်မသွားဘူးရှင်”

ချူးရှန်က မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်....

“သူကထွက်မသွားဘူး ဟုတ်လား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“သူက ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပြီးမှထွက်မယ်လို့ ပြောတယ်၊

နောက်ပြီး ဖေဖေကိုလဲမကျေနပ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်ရှင်”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ရင်း....

“သူက နားလည်ဖို့ခက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါနဲ့ညီမက

ပြန်လာခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

စင်းစင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်... သူ့ကို ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျပြောဆိုလို့မရမှ

နဲ့မကပြန်လာခဲ့တာ”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ကျုပ်တို့က သူ့ကိုသွားတွေ့လိုက်ရင်

၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ
ကောင်းတယ်”

စင်းစင်းက....

“အစ်ကို့သဘောပဲ”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့်ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ခေါ်

သွားလေသည်။

ချူးရှန်က နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွား

တော့သည်။

လမ်းကလေးသည် ရှည်လျားခြင်းမရှိသော်လည်း

ကျွေ့ကောက်ကောက်ရှိနေသည်။

ထိုလမ်းကလေးကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီးသည်နှင့် နိုင်ငံ

ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်

သည်။

အပြင်ဘက်မှကြည့်လျှင် အိမ်မကြီးကကွယ်နေ

ကြောင့် ရုတ်တရက် မြင်တွေ့နိုင်ရန် မလွယ်ကူပါချေ။

အိမ်ကလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း အလွန်ပင်

နေ၏။

လေးဘက်လေးတန်တွင် အုတ်နံရံများဖြင့်ကာရံထား

တားလှလင်းနှင့်ပေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၆၁

မှာလည်း ထူထဲသော သစ်သားတံခါးတစ်ချပ် ဖြစ်လေသည်။

သာမန်လူတစ်ယောက် မည်သို့မျှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်

ခွမ်းမရှိသော အချုပ်ခန်းနှင့် တူနေလေသည်။

စင်းစင်းက အိမ်ကလေးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့်

သွားသွားပြီး....

“ဒီအထဲမှာ စန်ကွမ်းထင်းရှိတယ်”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး တံခါးမကြီးကို အ

တံကြည့်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မပူပါနဲ့ရှင်... ကျွန်မတံခါးဖွင့်ဖို့ သော့ယူလာပါတယ်”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့် အိတ်ထဲမှသော့တွဲတစ်တွဲကို

ယူလိုက်ပြီး တံခါးဖွင့်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေဦး”

ချူးရှန်က ကပျာကယာဟန့်တားလိုက်ပြီး စင်းစင်း၏လက်

ဆွဲကာ နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာကာ သစ်သားတံ

ကြီးသည် ပြိုကျသွားလေတော့သည်။

သစ်သားတံခါးကြီးက ပြိုလဲကျသွားပြီဖြစ်သည်။ ချူးရှန်က

အပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေလေသည်။

စင်းစင်းမှာမူ မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မျက်လုံးကိုပွတ်၍ကြည့်

၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

နေ၏။

သူမသည် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ထပ်တလဲလဲရေရွတ်နေသည်။

မှန်ပါသည်။ ဤမျှထူထပ်ခိုင်မာသောတံခါးက မည်သည့်

ကြောင်းကြောင့် ပြိုလဲသွားရသနည်း။

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ညီမ... အထဲကိုဝင်ကြည့်ကြရအောင်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ခုန်သွင်း

ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

စင်းစင်းက ကယျာကယာသတိဝင်လာပြီး အိမ်ကလေး

တွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေတော့သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် ရှင်းလင်းနေသည်။ ပရိဘောဂဝတ္ထု

များဟူ၍ တစ်စုံတစ်ခုမျှပင်မရှိပါချေ။

ချူးရှန်ကအခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“စန်ကွမ်းထင်း....”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ ခေါ်လိုက်သည်။

သူသည် ခေါ်သာခေါ်လိုက်ရသော်လည်း စန်ကွမ်းထင်း

မရှိတော့သည်ကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ အခန်းတစ်ခုလုံး၌ သက်ရှိသက်မဲ့ပစ္စည်းတစ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၆၃

စုံတစ်ခုမျှပင် ရှိမနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စင်းစင်းက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားပြီး....

“သူက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိဘူး”

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ထွက်ပြေးနိုင်တာလဲ၊ တံခါးကိုရိုက်ချိုးပြီး ထွက်သွားတာလား”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... စန်ကွမ်းထင်းက တံခါးကိုဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အတွင်းအားမပြည့်ဝသေးပါဘူး”

သူသည် ပြောရင်း မြေပေါ်တွင်ပြိုလဲနေသော တံခါးကို ညွှန်ပြကာ....

“တံခါးပြိုကျသွားအောင်လုပ်နိုင်တဲ့လူဟာ အတွင်းအားအလွန်ကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ရမယ်”

စင်းစင်းက ပြိုလဲနေသောတံခါးကို မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဤထူထဲသောတံခါးကို ပြိုလဲနိုင်ရန် လွယ်ကူသောကိစ္စမဟုတ်ချေ။

ချူးရှန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

၆၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ်တို့ ဒီရောက်လာတော့ တံခါးကအကောင်းပကတိနဲ့ နေသေးတယ်။ သူ့ကို ထိမိလိုက်တာနဲ့ ပြိုလဲသွားတာ မထူးဆန်းဘူးလား”

စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချူးရှန်က....

“ဒီလိုဖြစ်လာအောင်လုပ်ဖို့က တံခါးကြီးကို အလွန်ကြီးမားတဲ့အတွင်းအားနဲ့ ဖျက်ဆီးဖို့ပဲရှိတယ်။ ဒါမှတံခါးပျက်စီးသွားပေမယ့် ရုတ်တရက် ပြိုလဲကျမသွားနိုင်ဘူး။ ဒီလိုဖြစ်လာအောင်လဲ အတွင်းအားကို အသုံးပြုတဲ့အခါမှာ လိုအပ်သလိုထိန်းချုပ်ရမယ်”

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး.....

“အစ်ကိုပြောသလို အတွင်းအားရှိလောက်အောင်ကောင်းတဲ့လူ သိုင်းလောက်မှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနိုင်မလဲရှင်”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ညီမ ဖေဖေတုမုရန်... စစ်တန်စစ်... အဆိပ်ဘုရင်... အရှေ့ကျွန်းသခင်... ဝူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် အစ်ကိုစဉ်းစားမိတာ ဒါအကုန်ပဲ”

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဒီကြာပန်းတောင်ကိုရောက်လာတဲ့သူက စစ်တန်စစ်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကျွန်မဖေဖေက ဒီတောင်ပေါ်မှာနေတယ်ဆိုတော့ သူ့အိမ်ကိုဖျက်ဆီးမှာမဟုတ်ဘူး”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၆၅

သူမသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“စစ်တန်စစ်ကလဲ ကျွန်မဖေဖေရဲ့လက်ချက်နဲ့သေသွားပြီ”

ချူးရှန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“စစ်တန်စစ်က ညီမရဲ့အဖေအရင်းဆိုတာ ညီမကမသိဘူး”

စင်းစင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး....

“သိပါတယ်ရှင်”

သူမသည်ပြောရင်း မျက်ရည်များပင် စီးဆင်း၍ကျလာလေသည်။

ချူးရှန်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ချက်ချင်း စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ညီမ ဖေဖေနဲ့စစ်တန်စစ်ကိုဖယ်လိုက်ရင်လဲ... ကျန်တဲ့လူတွေက ဒီကြာပန်းတောင်ပေါ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ရောက်လာရမှာလဲ”

စင်းစင်းက....

“ဝူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်က သေဆုံးသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် အဆိပ်ရင်နဲ့ အရှေ့ကျွန်းသခင် တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ရမယ်”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ညီမပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်”

၆၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်ပြောရင်း အခန်းတစ်ခုလုံးကိုထပ်မံ၍ ဝေဖန်
လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွားသည်။
အခန်း၏ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အချိုင့်ကလေးများမြောက်မြားစွာရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်
ဖြင့် တွေ့ရှိလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“အဆိပ်ဘုရင်...”

ဟု လွှတ်ခနဲထွက်သွားလေသည်။

စင်းစင်းက အံ့သြသွားပြီး...

“ဒီတောင်ပေါ်ကိုရောက်လာတဲ့လူက အဆိပ်ဘုရင်...”

လား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်”

သူသည်ပြောရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှအချိုင့်ကလေးများ

ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီချိုင့်ခွက်ကလေးတွေက အဆိပ်ဘုရင်လမ်းလျှော့

အခါမှာ အသုံးပြုတဲ့ သံမဏိတောင်ဝှေးကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတာ

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် စင်းစင်းမှာပါးစပ်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၆၇

လောင်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်သည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။

သူသည် သိုင်းလောက၌ မထင်မရှား သွားလာနေတတ်

သူ၏အပြုအမူမှာ အစတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်းမရှိခဲ့
သော်လည်း ‘ကျန်းဂူး’နယ်မှ မားရှစ်လက်ကျန်ချင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်
တိုက်ခိုက်ပြီးသောအခါ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သူ့အား အလေး
ထားလာရလေသည်။

မားရှစ်လက်ကျန်ချင်း....။

မားရှစ်လက်ကျန်ချင်းသည် နယ်နယ်ရရ သိုင်းသမားတစ်
ယောက်မဟုတ်ပါ။

ထင်ရှားသော ထိပ်သီးမားသမားရှစ်ယောက်အား ‘အနိုင်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ရှားကျော်ကြားလာသူ ဖြစ်
လာသည်။

ထို့ကြောင့် မားရှစ်လက်ကျန်ချင်း ဆိုသောဘွဲ့ထူးကို ရရှိခဲ့
သည်။ ဖြစ်လေသည်။

၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ကျန်ချင်းသည် ဓားရှစ်လက်ဆိုသောဘွဲ့ထူးကိုရရှိပြီးနောက်
သိုင်းလောက၌ မည်သူ့ကိုမှမှီစရာမလိုတော့ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထင်ကြီးကာ ဘဝင်မြင့်သွားလေသည်။

ဤတွင် အဆိပ်ဘုရင်နှင့်တွေ့ဆုံမိကာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်
သည်အထိ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

လယ်သူမလေးများက တောလမ်းကလေးကိုဖြတ်
လယ်ယာလှစ်ငန်းခွင်ဆင်းလာကြလေသည်။

ထိုစဉ် သစ်ပင်များနောက်ကွယ်မှ လူသုံးယောက်ထွက်
လာကာ လမ်းပိတ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်သည် လယ်သူမလေးများကို အတံ့
ကြည့်လိုက်ကြပြီး...

“မဆိုးဘူးကွ... တစ်ယောက်လောက်ဖမ်းခေါ်သွား
မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

ကျန်နှစ်ယောက်က ထောက်ခံလိုက်ကြလေသည်။

ဟားလည်း ရယ်မောလိုက်ကြလေသည်။

မိန်းကလေးများ ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၆၉

“ရှင်တို့မတရားမလုပ်နဲ့”

မိန်းကလေးများ ထွက်ပြေးကြတော့သည်။

“မင်းတို့ပြေးလို့ လွတ်မလား”

လူငယ်သုံးယောက်က မိန်းကလေးများအား အဓမ္မလိုက်လံ
မီးဆီးကြလေသည်။

အခြားမိန်းကလေးများ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြ
သော်လည်း ကံဆိုးသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကား အဖမ်းခံ
တိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား”

လူငယ်သုံးယောက်သည် တဟားဟားရယ်မောရင်း မိန်းက
လေးအား သစ်ပင်များကြားသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“လူယုတ်မာတွေ ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံဟိန်းထွက်လာသ

လူငယ်သုံးယောက်ခြေလှမ်းရပ်သွားကြလေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသောအခါ သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုကျောမှ
ထိုင်နေသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းတို့ ဒီလိုလုပ်တာကောင်းသလား”

၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လူငယ်တစ်ယောက်က....

“ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

နောက်တစ်ယောက်က....

“မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်ချင်နဲ့... သေသွားမယ်”

အဘိုးအိုက....

“မင်းတို့က ကျုပ်ကိုဂရုမစိုက်ဘူး ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားက ဘာမိုဂရုစိုက်ရမှာလဲ”

“မင်းတို့ တော်တော်မောက်မာပါလား... သေချင်ကြပြီလား”

တယ်”

လူငယ်တစ်ယောက်က ဓားဆွဲထုတ်လိုက်လေသည်။

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျားကသေသွားရမှာဗျ”

အဘိုးအိုထံပြေးဝင်သွားကာ ဓားဖြင့်ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

သို့သော် အဘိုးအိုထံမရောက်မီ ခြေလှမ်းတုံ့ခနဲရပ်သွား

ပြီး....

“အား... ”

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျသွားလေတော့သည်။

ကျန်လူငယ်နှစ်ယောက်ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

“မင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ”

“အဘိုးကြီး... ကျုပ်တို့လူငယ်ချင်းကို ဘယ်လိုလုပ်လို့

တာလဲ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၇၁

အဘိုးအိုက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မင်းသူငယ်ချင်းကို အဆိပ်နဲ့ဆုံးမလိုက်တာလေ”

“ဘာဗျ”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လဲ ဒုက္ခမရောက်ချင်ဘူးဆိုရင် ငါ့ရှေ့က

မြန်မြန်ထွက်သွားကြပေတော့”

လူငယ်များက အဘိုးအိုထံအာရုံရောက်နေချိန်တွင် အဖမ်းခံ

ရသော မိန်းကလေးမှာ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အဘိုးအိုအားတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်

ပြနေလိုက်ကြသည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်းတို့သေချင်ပြီထင်တယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင်....

“ဝုန်း...”

“အား...”

လူငယ်တစ်ယောက်စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကာ မြေပေါ်လဲကျ

ပြန်လေသည်။ ကျန်လူငယ်မှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့်နောက်

သွားလေသည်။

အဘိုးအိုကိုမျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်လိုက်ပြီး....

“ခင်... ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအိုက....

၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းက ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့လား”

လူငယ်က...

“ဟုတ်တယ်... သတ္တိရှိရင် ခင်ဗျားနာမည်ပြောပါ”

အဘိုးအိုက...

“အေးလေ... မင်းသိချင်ရင်လဲ မှတ်ထားပေါ့ လူတွေ

ငါ့ကိုအဆိပ်ဘုရင်လို့ ခေါ်ကြတယ်”

အဆိပ်ဘုရင်ဟူသောအမည်ကြားလျှင်...

“အမယ်လေး...”

လူငယ်သည် အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ကာ ဖုန်းခေါ်နှင့်

ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

လူငယ်မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။ လက်နှစ်

နောက်ပစ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ချုပ်နေ၏။

သူ၏ရှေ့တွင် အစိမ်းရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက်

ရှိနေ၏။

ထိုလူသည် ရုပ်သွင်အလွန်ခန့်ညားပြီး ထိပ်တန်းသို့

မားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၏။

မှန်ပါသည်။ ထိုလူမှာ ယခုတလော လျှမ်းလျှမ်းတောင်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၇၃

ကျော်ကြားလာသော မားရှစ်လက်ကျန်ချင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျန်ချင်းက...

“မင်းရဲ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို သူက သတ်ပစ်လိုက်တယ်

ဟုတ်လား”

လူငယ် ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“သူက အဆိပ်ဘုရင်လို့ပြောတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

ကျန်ချင်းက...

“အဆိပ်ဘုရင်က ဘာမို့လဲ”

ထိုစဉ်...

“ဟား... ဟား... ဟား”

အပြင်ဘက်မှ ကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံများ ထွက်

ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အဆိပ်ဘုရင် ဘာလဲဆိုတာသိချင်ရင် အပြင်ကိုထွက်လာ

ပါလား”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျန်ချင်းလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးစဉ်း

အေးမနေဘဲ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်လိုက်

လေသည်။

အပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင် မလှမ်းမကမ်း၌ လူတစ်ယောက်

က တဟားဟားရယ်မောကာ ပြေးလွှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်လေသည်။

ကျန်ချင်း အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုပြေးလို့ရမလား”

ကြိုးငါးရင်း တစ်ဟုန်ထိုးလိုက်သွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်သည် တောင်ကုန်လေးတစ်ခုသို့ရောက်လျှင် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

မကြာမီ ဓားရှစ်လက်ကျန်ချင်း ပြေးလွှားရောက်ရှိလာလေ၏။

ကျန်ချင်းက....

“ခင်ဗျားက အဆိပ်ဘုရင် ဟုတ်လား”

အဆိပ်ဘုရင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်တပည့်နှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျား သတ်ပစ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားရဲ့တပည့်နှစ်ယောက်ဟာ....”

တပည့်နှစ်ယောက် မကောင်းမှုကျူးလွန်မှုများကို ပြောပြ

ဆိုက်သည်။

“တပည့်မကောင်း ဆရာခေါင်းဆိုတဲ့စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟာ... ဟာ... ဟာ...”

ကျန်ချင်းက ခံပြင်းစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တပည့်တွေကိုဆုံးမလိုက်တာ ကျုပ်ကို ဇော်ကားတာနဲ့အတူတူပဲ... ခင်ဗျားပြန်ပြီးပေးဆပ်ရမယ်”

ထို့နောက် ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ အဆိပ်ဘုရင်ကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျန်ချင်းက သူ၏ဓားရှစ်လက်စလုံး အသုံးပြုကာတိုက်ခိုက်လိုက်သော်လည်း အဆိပ်ဘုရင်ကို အနိုင်မရပါ။

အဆိပ်ဘုရင်က ကျန်ချင်း၏ဓားရှစ်လက်ကို အပိုင်းပိုင်းကျိုးစွားစေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ အဆိပ်ဘုရင်၏အမည်သည် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသွားခဲ့လေတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်သည် အနက်ရောင်သိုင်းသမားမဟုတ်သော်လည်း အဖြူရောင်သိုင်းသမားလည်း မဟုတ်ပါချေ။

သူကထူးဆန်းပြီး နားလည်ရန်ခက်ခဲသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏သိုင်းပညာက သူ၏အဆိပ်နှင့် ဆက်နွယ်နေသဖြင့်

၇၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သိုင်းလောကသားများက နှာခေါင်းရှုံ့ကြ၏။

သူ၏မူလနာမည်ရင်းကို မည်သူကမျှမသိကြဘဲ အဆိပ်အသုံးပြုပုံ ကျွမ်းကျင်လွန်းလှသဖြင့် အဆိပ်ဘုရင်ဟု အမည်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ့အား မည်သို့ပင်ခေါ်ဆိုသော်လည်း အဆိပ်ဘုရင်ကမူ ပါ။ သူက သဘောကျခြင်းမရှိသလို ကန့်ကွက်ခြင်းလည်းမရှိပါ။

ထူးခြားသည်မှာလျှို့ဝှက်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသော အဆိပ်ဘုရင်သည် တောင်ပင်လယ်မှလာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အရှေ့ကျွန်းသခင်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးနေ၏။

ထို့ပြင် အရှေ့ကျွန်းသခင်၏ ဆရာဖြစ်သော ‘နဂါးပျံချူ’အင်း’ကို အလွန်ရိုသေလေးစားသည်ဟု ကြားမိရလေသည်။

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကိုလာရတာလဲ”

ချူးရှန်က....

“ဒါတော့ အစ်ကိုလဲ ဘယ်သိမလဲ”

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုက နဂါးပျံချူးစုအင်းကိုသိသလား”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၇၇

ချူးရှန်က....

“သိပါတယ်”

စင်းစင်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားပြီး...

“အဆိပ်ဘုရင်က ဒီမှာလာပြီးစော်ကားတာ နဂါးပျံချူးစုအင်းကိုသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြရင်ကောင်းမယ်”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ညီမရဲ့ဖေဖေတုမုရန်က ဒီအတိုင်း လက်ဝိုက်ကြည့်နေမှာလား”

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ညီမရဲ့ဖေဖေကို သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို့ အမြဲတမ်းမှတ်ယူထားခဲ့တာ၊ ဖေဖေလူသတ်တာ ကျွန်မမကြိုက်ဘူး၊ အစ်ကို ခုပြောသလိုဆို ကျွန်မဖေဖေက လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မဖေဖေကို နောက်ထပ်လူမသတ်စေချင်တော့ဘူး”

ချူးရှန်က....

“ဒီတော့ ညီမက ဘာလုပ်မလဲ”

စင်းစင်းက....

“နဂါးပျံချူးစုအင်းဆီကိုသွားပြီး အဆိပ်ဘုရင်စော်ကားတာတွေ ပြောပြရမှာပေါ့”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ညီမက နဂါးပျံချူးစုအင်းရှိတဲ့နေရာကို သိသလား”

၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းစင်းက ခြေထောက်တစ်ချက်ဆောင့်လိုက်ပြီး....

“အစ်ကိုကပဲသိတယ်လို့ပြောတယ် မဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်လေ”

စင်းစင်းက....

“ဒါဖြင့် အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေါ့”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“နဂါးပျံချူးစုအင်းက အစ်ကိုရဲ့အဘိုးပါ... သူကကွယ်လွန်

သွားပါပြီ”

ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် စင်းစင်းမျက်လုံးများက

ကျယ်သွားလေတော့သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စင်းစင်းက အတန်ကြာငေးဝိုင်းနေပြီးမှ စကားစလိုက်သည်။

“ဒါဆို အဆိပ်ဘုရင်က အစ်ကိုကိုတွေ့ချင်လို့ ဒီလိုလိုက်တာ

တာထင်တယ်”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“မပြောတတ်ဘူး... သူက ဘာကြောင့်လိုက်လာတယ်”

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၇၉

တာ အစ်ကိုလဲမသိဘူး”

စင်းစင်းက....

“စန်ကွမ်းထင်းကို သူက ကယ်တင်သွားတာဖြစ်ရမယ်”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ညီမပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်... သူက သူတစ်ပါးအတွင်းရေး

စင်စွက်တတ်တဲ့သူမဟုတ်ဘူး၊ အခုလို စန်ကွမ်းထင်းကိုကယ်တင်

သွားတာထောက်ရင် သူက တုမုရန်ကို ရန်စလိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

စင်းစင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ကျွန်မပေးပေးမှာ ရန်သူတွေမနည်းပါလား”

သူမသည်ပြောရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေတော့

သည်။

စစ်တန်စစ်သည် သူမ၏အပေအရင်းဖြစ်သော်လည်း သူက

သံယောဇဉ်ကြီးမားခြင်းမရှိပါ။

တုမုရန်သည် ငယ်စဉ်ကပင် သူမအား ကျွေးမွေးစောင့်

ရှောက်ခဲ့ပြီး အလိုလိုက်ခဲ့သောကြောင့် တုမုရန်အပေါ်ပိုပြီး သံယော

ဇဉ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် တုမုရန်က စစ်တန်စစ်အား သတ်ပစ်လိုက်သော

အခါ သူမက စိတ်နာသွားလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တုမုရန်တွင် ရန်သူများဝိုင်းရံလာသောအခါ

သူမကမနေနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာရလေတော့သည်။

၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“အဆိပ်ဘုရင်ရောက်လာပြီဆိုရင် မကြာခင်မှာပဲ အကျွန်းသခင်ကလဲ ရောက်လာမှာပဲ”

စင်းစင်း၏ရင်ထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာသည်။

သူမသည် အသံတိမ်ဝင်စွာဖြင့်....

“သိုင်းလောကမှာ ကျွန်မအဖေက နံပါတ်(၁)မဟုတ်ဘူး”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိုင်းပညာဆိုတာ ဘယ်သူကပထမလို့ သေသေချာချာ ပြောလို့မရပါဘူး၊ ကိုယ့်အတတ်နဲ့ကိုယ် ကျွမ်းကျင်သူတွေပါပဲ၊ အကြောင်း သိုင်းလောကရဲ့ပထမနေရာရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး”

စင်းစင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ကျွန်မဖေဖေက သိုင်းလောကရဲ့ပထမနေရာကိုရဖို့ စားနေတာရှင့်”

ချူးရှန်က မည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်လိုက်လေတော့သည်။

စင်းစင်းက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ သက်ပြင်းချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျွန်မဖေဖေသင်ထားတဲ့ တာမင်ဓားသိုင်းက ရန်သူ

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၈၁

ကိုမယှဉ်ပြိုင်နိုင်ဘူးလား”

ချူးရှန်က အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ဒါက သေသေချာချာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး”

စင်းစင်းက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“အစ်ကို ဒီတောင်ပေါ်ကိုလာခဲ့တာ အစ်ကို့ဆရာကလွှတ်ပို့က်လို့ ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်”

စင်းစင်းက....

“အစ်ကို့မှာ ကျွန်မဖေဖေကိုသတ်ဖို့အပြင် တခြားအကြောင်းရှိဦးမယ်လို့ ကျွန်မထင်တယ်”

ချူးရှန်က တွေ့ဝေသွားသည်။

သူသည် အတန်ကြာစဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်

“အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်ကို ဒီကိုလာခဲ့တာ အကြောင်းတစ်ခုရှိပါတယ်၊ အဲဒီအကြောင်းက ဓားတစ်လက်နဲ့ပတ်သက်နေတယ်”

စင်းစင်းက အံ့သြသွားသည်။

“ဓားတစ်လက်နဲ့ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

၈၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်... အဒိဓာဏက ညီမဖေဖေစာကြည့်ခန်းသို့
ချီတိထားတဲ့ဓားပဲ”

သူသည် ပထမအကြိမ် တုမုရန်၏အိမ်သို့ရောက်လာခဲ့
သောသေချာချာ အကဲခတ်လေ့လာထားပြီးဖြစ်သည်။

တုမုရန်၏စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ဆင်စွယ်ဓားရိုးနှင့် လှပသော
ဓားအိမ်ရှိသည့် ဓားတစ်လက်ကိုတွေ့မြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော့

ထိုဓားရိုးပေါ်တွင် နဂါးရုပ်တစ်ခုရေးထိုးထားသည်။

ထိုကဲ့သို့ဓားတစ်လက် သူ၏အဘိုးဖြစ်သူ နဂါးပျံချူးစု
ထံတွင်ရှိသည်ဟု သူကြားသိခဲ့ရသည်။

ထို့အပြင် တုမုရန်၏စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ပန်းချီကား
ချပ်ရှိပြီး ပန်းချီကားပေါ်တွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးစပ်ထား၏။

ထိုကဗျာသည် သူ၏မိခင်ဆိုနေကြကဗျာဖြစ်နေသည်
ဟုတ်ပါလော့။

ပို၍ ထူးဆန်းသည်မှာ စင်းစင်းချက်ကျေးသော အစား
သောက်များမှာ သူ၏မိခင်လက်ရာနှင့် တစ်ပုံစံတည်း ဖြစ်နေသည်
ကိုသိခဲ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်တို့မိသားစုသည် သူ၏မိသားစုနှင့်
နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နေရမည်ဟု သူက နားလည်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် တုမုရန်အား အမှန်တကယ် သုတ်သင်
နိုင်ပါမည်လော။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၈၃

ချူးရှန်၏ဆရာက တုမုရန်အားသုတ်သင်ရန် နည်းလမ်း
တစ်ခုပြောပြခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုနည်းလမ်းကို ချူးရှန်ကအသုံးမပြုလိုပါချေ။

အကြောင်းမှာ ထိုနည်းလမ်းသည် အလွန်ကောက်ကျစ်စဉ်း
လဲနေသည်ဟု သူက ထင်မှတ်ထားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဒီဓားက အစ်ကိုနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

ချူးရှန်က အေးစက်စွာဖြင့်....

“ဒီဓားက အစ်ကိုအဘိုးရဲ့ဓားဖြစ်တယ်လို့ အစ်ကိုကသိခဲ့ရ
လို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

စင်းစင်း၏မျက်လုံးအစုံက ပြူးကျယ်သွား၏။

သူမသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့်....

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ချူးရှန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စင်းစင်းက....

“ကျွန်မဖေဖေကပြောတော့ ဒီဓားဟာ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွဲ့
ဆောင်ဆက်က အမွေပစ္စည်းလို့ပြောတယ်”

ချူးရှန်ကမည်သို့မျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပါးလပ်ပိတ်ထား

၈၄ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်သည်။

စင်းစင်းက ခန္ဓာကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး...

“စာကြည့်ခန်းထဲသွားကြမယ်”

သူမသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှနေ၍ ခြေလှမ်းသုတ်သည်။

ဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

စာကြည့်ခန်းသို့ ချူးရှန်က ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

စင်းစင်းက နံရံပေါ်မှ ချိတ်ဆွဲထားသော စားကို ဖြုတ်

လိုက်ပြီး သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ချူးရှန်ပြောသည့် စကားများသည် တစ်လုံးမကျန် ဖြစ်

နေ၏။

ဓားရိုးပေါ်တွင် နဂါးရုပ်ပုံတစ်ခု ရေးထိုးထားသည်ကို

မြင်လိုက်ရလေသည်။

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒီဓားဟာ တော်ရုံတန်ရုံသံမဏိတွေကို အပိုင်းပိုင်း

ဖြတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ညီမသိသလား”

စင်းစင်း၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွား၏။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

ဓားလှလင်နှင့် မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၈၅

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါ အစ်ကိုဘိုးဘိုးရဲ့ ရတနာဓားမြတ်ပဲ၊ အစ်ကိုဘိုးဘိုးကွယ်
သူနဲ့သွားတော့ အစ်ကိုမိခင်ကိုပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မေမေ
ပြောပြလို့ သိထားတာပေါ့”

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး...

“ဒီဓားကို အစ်ကိုအမေလက်ထဲက ကျွန်တော်ဖေဖေကလူ
ချခဲ့တာလို့ ရှင်ကထင်သလား”

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

စင်းစင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကျွန်မမယ့်ဘူး”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဒီဓားဟာ အစ်ကိုအမေလက်ထဲက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကို
အောက်လာတာလဲမပြောတတ်ဘူး၊ တုမုရန်က အစ်ကိုတို့မိသားစုနဲ့
အစ်နည်းတစ်ဖုံပတ်သက်နေမယ်လို့ အစ်ကိုထင်ထားလို့ သူ့ကိုမ
သတ်သေးတာပဲ”

စင်းစင်းက ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုက ကျွန်မဖေဖေကိုသတ်လိုက်ရင်
ဘာ... ”

သူမသည် စကားကိုပင်ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ အ

၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ခန်းတွင်းမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ချူးရှန်က ကပျာကယာဖြင့်....

“စင်းစင်း....”

ဟု ဟန့်တားလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီး စင်း

စင်း၏သွားရာလမ်းကြောင်းကို ပိတ်ဆို့ထားလိုက်သည်။

စင်းစင်း၏မျက်လုံးအစုံမှ မျက်ရည်များက စီးကျလာလေ

သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“သမီး....”

ဟု အေးစက်စွာ ခေါ်လိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်ရ၏။

ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွားပြီး နောက်သို့

ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်လေရာ တုမုရန်က အခန်းဝတွင် မလှုပ်

ယှက်ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ချူးရှန်... အစ်ကို ပြေး... ပြေး... မြန်မြန်ပြေး”

ဟု အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ချူးရှန်ကထွက်ပြေးသွားခြင်းမရှိပါ။

တုမုရန်က....

“ဒီကနေ့တော့ မင်းကို ငါသတ်ပစ်မှဖြစ်တော့မယ်”

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၈၇

သို့သည်ပြောရင်း ရှေ့သို့ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

စင်းစင်းက ကပျာကယာဖြင့် ချူးရှန်၏ရှေ့တွင် အကာအ

မိတ်ပြုထားလိုက်ပြီး....

“ဖေဖေ သူ့ကိုမသတ်ပါနဲ့”

တုမုရန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသည့် အရိပ်အယောင်

မျက်နှာဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သို့သည် အတန်ကြာတွေဝေနေပြီးမှ....

“ကောင်းပြီ... ဒါပေမယ့် သူ ဒီကထွက်သွားရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

စင်းစင်းက ချူးရှန်အားမော့ကြည့်လိုက်ပြီး....

“အစ်ကို ခဏလောက်ရှောင်ပေးပါ အစ်ကိုရယ်... နောက်

ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်”

ချူးရှန်က သူမ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အံ့ကိုတင်းတင်း

သိကာ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်ဘက်သို့ခုန်ထွက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ချူးရှန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်

လေတော့သည်။

၈၈ ❀ ပိုးကျော်သူ

တမန်တော်ငါးယောက်

စာကြည့်ခန်းသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စင်းစင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“သမီး....”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

တုမုရန်က....

“သမီး ဖေဖေကိုစိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေက သမီးလက်ခံလာနိုင်အောင် ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူ၏အသံသည် အလွန်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေလေသည်။

စင်းစင်းက အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ကျွန်မက ကုသိုလ်ကံဆိုးလွန်းတယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၈၉

သူမ၏စကားကြောင့် တုမုရန်မှာ ပို၍စိတ်ထိခိုက်သွားရလေသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“သမီးက ချူးရှန်ပြောတဲ့စကားတွေယုံသလား”

စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူလိမ်ပြောနေတာ သူ့စကားတွေက တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး၊

ဖေဖေ အားလုံးကြားပြီးပြီ”

စင်းစင်းက....

“သူလိမ်ပြောနေတာမဟုတ်ဘူး... သူ့စကားတွေက အမှန်တွေပဲဆိုတာ ကျွန်မယုံတယ်”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“သမီးက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ”

စင်းစင်းက....

“သူက သက်သေအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်တယ်”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းများစွာက အဖြစ်အပျက်များသည် သူ့အား အရိပ်သဖွယ်ချောက်လှန့်လာပြီဟု သူက နားလည်လိုက်လေသည်။

သူသည် အဖြစ်မှန်အား စင်းစင်းအား ရှင်းမပြနိုင်ပါ။ ရှင်းပြ

၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်ပါက စင်းစင်းက သူ့အား တစ်သက်လုံး မုန်းတီးသွားတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က အကျဉ်းအကျပ်တွေ နေစဉ်မှာပင် အဝေးမှဖြေးလွှားလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လူတစ်ယောက်၏ပြေးလွှားသွားသံမျိုး မဟုတ်ပါ။ သိုင်းဝညာအလွန်အဆင့်မြင့်သောလူလေးငါးယောက်ခန့် ပြေးလွှားလာသံမျိုးဖြစ်နေ၏။

တုမုရန်က တစ်ချက်မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“သမီး... စာကြည့်ခန်းထဲက ဘယ်မှာမထွက်နဲ့”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှားထွက်သွား၏။

စင်းစင်းက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့လူငါးယောက်ဖြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူငါးယောက်၏ ဝတ်ဆင်ပုံကိုကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူငါးယောက်သည် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ ကျော်ကြားသော တမန်တော်ငါးယောက်ဖြစ်နေသည်ကို သိရှိလိုက်ရလေသည်။

တမန်တော်ငါးယောက်က ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ပါသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၉၁

နေရောင်ခြည်သည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ တစ်စထက်တစ်စ ခြောက်လာပြီဖြစ်သည်။

တုမုရန်၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးများဖြင့်စို့နေ၏။

သူသည် အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

သူ၏ တစ်ဘက်သတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ယခုအချိန်တွင် ဒုက္ခရောက်ရသည်လည်း နောင်တရမိလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူကအတတ်နိုင်ဆုံး အခြားသူများနှင့် ရန်ပြီးမချန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့် လက်ခံဆက်ဆံလိုက်ကာ...

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တမန်တော်ငါးယောက်က ကျုပ်လိုအကြာတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်ကို ကြွရောက်လာတာ ဂုဏ်ယူပါဦး”

၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ဈာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တမန်တော်ငါးယောက်မှာ မလုပ်မယုက်ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားသောလူများဖြစ်ကြ

သည်။

လူအင်အားတောင့်တင်းပြီး သိုင်းပညာထက်မြက်သော

တန်သိုင်းအဖွဲ့နှင့် မည်သူကမျှ ပြဿနာမတက်လိုကြပါချေ။

ထို့ကြောင့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့၏တမန်တော်များက အနည်း

ငယ် မာန်မာနထောင်လွှားကြသည်။

သို့သော် တမန်တော်ငါးယောက်အနက် အသက်အကြီးဆုံး

ဖြစ်သူ တိဝမ်းမှာ တရားမျှတသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တိဝမ်း၏ဦးဆောင်မှုကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူ၏တရား

တမူကြောင့်လည်းကောင်း ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့မှ တမန်တော်များ

ပေါ် ကျေနပ်မှုမရှိသော သိုင်းလောကသားများက လျစ်လျူရှုထား

ကြခြင်းဖြစ်၏။

တိဝမ်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့ ဒီကနေ့ ဒီကိုလာခွဲတာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်

ရာကို ဆက်ခံဖို့ အလားအလာရှိတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားက

ဖမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကြားရလို့ပါ”

တုမုရန်က ရင်ထိတ်သွား၏။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၉၃

စန်ကွမ်းထင်း၏သတင်းကို ဤမျှမြန်မြန်ဆန်ဆန်သိသွား

မည်ဟု သူက မထင်မှတ်မိပါချေ။

သူသည် အနည်းငယ်ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကိုဖမ်းထားလို့လဲဗျ”

တမန်တော်ငါးယောက်အနက် အလွန်ဒေါသကြီးသော တိ

အင်းဆိုသူက....

“ခင်ဗျားလိမ်မပြောနေနဲ့ စန်ကွမ်းထင်းကို ခင်ဗျားဖမ်း

ထားတာ ကျုပ်တို့သိပြီးပြီဗျ”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲ”

တိအင်းက....

“စန်ကွမ်းထင်းက စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်၊ သူက ခင်

ဗျားဆီကိုသွားမယ်ဆိုတာ ရေးထားတာဗျ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်း... ကျုပ်မငြင်းတော့ပါဘူးဗျာ၊ စန်ကွမ်းထင်းကို ဖမ်း

ထားပါတယ်”

သူ၏စကားကြောင့် တမန်တော်များက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်

သွားကြလေသည်။

တမန်တော်ငါးယောက်အနက် ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျဉ်းသန်

မာသော တိခုန်းက....

၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုဖမ်းထားတာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကို ကားတာနဲ့ အတူတူပဲဗျ”

အရပ်ရှည်ရှည်ရှိသော ကျူးတောင်းကလည်း....

“ခင်ဗျားက သူ့ကို အခုချက်ချင်း လွှတ်ပေးပါ”

မျက်လုံးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းရှိပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး လူကောင်ပမာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ရှိသောကျူးစင်းက....

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းက ခင်ဗျားလက်ချက်နဲ့ ခဲ့ရတယ်၊ အခုလဲ ခင်ဗျားက စန်ကွမ်းထင်းကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား”

ဟု အေးတိအေးစက်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

တုမုရန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“စန်ကွမ်းထင်းက ကျုပ်ကိုစော်ကားလို့ ကျုပ်ကဖမ်းထားတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဂူကျိဝမ်းကိုလဲ ကျုပ်မ သတ်ဘူးဗျ”

ကျူးစင်းက မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်မယုံဘူး... ဂူကျိဝမ်းရရှိတဲ့အထိဟာ ခင်ဗျားရဲ့လက်ချက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကနေ့ ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ အပြီးတိုင်စာရင်းရှင်းရမယ်ဗျ”

တိဝမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“အရင်မလိုကြပါနဲ့... ဒီကိစ္စကဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ တော်တော်ကြာပြီဆိုတော့ ဘယ်သူကမှသေသေချာချာ မပြောနိုင်ပါဘူး”

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၉၅

ဒါကြောင့် အခုလောလောဆယ် စန်ကွမ်းထင်းကိုလွှတ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်”

တုမုရန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

“ဂူကျိဝမ်းကို ကျုပ်မသတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်အာမခံတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က စန်ကွမ်းထင်းကိုပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ တမန်တော်ငါးယောက်က အံ့အားသင့်သွားကြလေသည်။

တုမုရန်သည် စန်ကွမ်းထင်းကို အလွယ်တကူလွှတ်ပေးမည်မဟုတ်ဟု သူတို့ကယူဆထားကြလေသည်။

ယခု တုမုရန်၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ သူတို့သည် ကိုယ့်နားကိုပင် မယုံကြည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တိဝမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“စန်ကွမ်းထင်းကိုလွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့က ကျေနပ်ပါပြီဗျား၊ သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဂူကျိဝမ်း သေဆုံးသွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့အရေးမယူတော့ပါဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် တိအင်းကဒေါသထွက်သွားသည်။

သူသည် အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျား... ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ဂူကျိဝမ်းကို အင်ရာရာသွားအောင်လုပ်တဲ့ တုမုရန်ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ရင် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းသွားမှာပေါ့”

၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူ၏စကားကို တိဝမ်းမှအပ ကျန်လူများက ခေါင်းညှစ်
လိုက်ကြသည်။

တိဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းက ရန်သူနဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်

ဒဏ်ရာရသွားတယ်၊ ဒီဒဏ်ရာနဲ့ပဲ သူက သေဆုံးသွားရတယ်လို့
ဗျားဆိုလိုတာလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ကျူးစင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

တိဝမ်းက....

“သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးဒဏ်ရာရတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က
ထွက်နေကြတယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်ပဲကျန်ရစ်ခဲ့တယ်... ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားက သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ရန်သူကို တွေ့မြင်လိုက်ရလို့လား”

ကျူးစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မတွေ့လိုက်ရပါဘူး”

တိဝမ်းက....

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် တုမုရန်လို့ပြောနိုင်ရ

လဲ”

ကျူးစင်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးရတဲ့ ဒဏ်ရာကိုကြည့်မယ်ဆိုရင် အ

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာစု (စဉ်-၂) ❀ ၉၇

ထူးဆန်းတဲ့အတွင်းအားကို အသုံးပြုတိုက်ခိုက်လိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာဖြစ်
နေလို့ပဲ၊ ဒီလိုတိုက်ခိုက်နိုင်တာ တုမုရန်ပဲဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူက သိုင်းအ
ဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ ပြဿနာရှိနေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် သူက သိုင်း
အဖွဲ့ချုပ်ကြီးကို လုပ်ကြံချင်မှာပေါ့”

သူ၏စကားကြောင့် တိဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက တစ်ဘက်သတ် ဒီလိုယူဆတာ မှားတယ်ဗျ၊
တကယ်လို့သာ တုမုရန်ကလုပ်ကြံတာမဟုတ်ရင် သူက နစ်နာမနေ
ဘူးလား”

သူ၏စကားသည် တရားမျှတလှလေသည်။ တုမုရန်က တိ
ဝမ်းကို လေးစားသွား၏။

ရန်သူအပေါ်ထားရှိသော တိဝမ်း၏စိတ်ဓာတ်ကို လေးစား
လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

တိဝမ်းက လက်ကာပြလိုက်ပြီး....

“ကဲ... ခင်ဗျားက စန်ကွမ်းထင်းကိုသာထုတ်ပေးပါ”

တုမုရန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ... ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ရှေ့မှဦးဆောင်လျှောက်သွား

၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

လေတော့သည်။

တမန်တော်ငါးယောက်က သူနှင့်ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

တုမုရန်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံသည် နဖူးပေါ်သို့မြင့်တက်သွား၏။

သူသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ပြိုကျပျက်စီးနေသော တံခါးမကြီးအား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

တိဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဒီအထဲမှာ စန်ကွမ်းထင်းကို ဖမ်းဆီးထားတယ်ဟုတ်လား”

တုမုရန်က စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေနေ၏။

အတန်ကြာမှ သူက ခံပြင်းသောလေသံဖြင့်....

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်ကိုရန်စဖို့လာကြ

တာကိုး”

သူ၏စကားကြောင့် တိအင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာပြောတာလဲဗျ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၉၉

တုမုရန်က....

“ဒီအခန်းတံခါးကို ခင်ဗျားတို့စုပေါင်းပြီး ဖြိုဖျက်လိုက်တာဟုတ်လား”

တိခန်းက....

“မင်း စကားကြည့်ပြောပါ”

တုမုရန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“စန်ကွမ်းထင်းကို ခင်ဗျားတို့ကယ်တင်သွားပြီပဲ... ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုစွပ်စွဲနေရတာလဲ”

တိဝမ်းက....

“ကျုပ်တို့က စန်ကွမ်းထင်းကိုကယ်ထုတ်သွားတယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားတို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေကြပါနဲ့၊ ဒီအထဲမှာ စန်ကွမ်းထင်းကို ကျုပ်ပိတ်လှောင်ထားတာ... ဘယ်သူတံခါးကိုဖျက်ပြီး ကယ်တင်သွားသလဲ”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားကြသည်။

ပြိုကျပျက်စီးနေသောတံခါးမှာ ထူထပ်ခိုင်မာသော သစ်တံခါးဖြစ်သည်။

တိအင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

၁၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားက စန်ကွမ်းယင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျုပ်တို့ လိမ်ညာနေတာမဟုတ်လား”

တုမုရန်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ကျုပ်က စန်ကွမ်းယင်းကိုသတ်ပစ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးဗျ၊ ဘာကြောင့်လိမ်ပြောရမှာလဲ၊ ကျုပ်တံခါးကိုလဲ ကျုပ်တို့ ဖျက်ဆီးပစ်ရမလား”

တိဝမ်းက တွေဝေသွား၏။ တုမုရန်ပြောသောစကားမှာ ကန်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသော ကျူးတောင်းက....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကနေတော့ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်တို့ စာရင်းနဲ့ တော့မှာပဲ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် တုမုရန်ထံသို့ ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။

တုမုရန်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လက်ဝါးတစ်ချက်နဲ့ ထုတ်လိုက်သည်။

ကျူးတောင်းက အခြေအနေမဟန်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်ဖြင့် နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်ရ၏။ ကျန်လူများ၏မျက်နှာက အနဲပျက်သွားကြသည်။

တိအင်းက ဒေါသကြီးစွာဖြင့်....

“အားလုံးတိုက်ကြ”

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာစုန် (စဉ်-၂) ❀ ၁၀၁

ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး တုမုရန်ထံသို့ လက်သီး အဆက်မပြတ် ထိုးသွင်းလိုက်လေသည်။

တိဝမ်းမှအပ ကျန်လူများမှာ တုမုရန်ထံသို့ တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေတော့သည်။

“ဝုန်း...”

တိအင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က အဝေးသို့လွင့်စဉ်သွား၏။ သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းပင်ပြန်လည်ထလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်....

“အား...”

ကျူးတောင်းမှာ နာကျင်စွာအော်လိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားရပြန်သည်။

ကျူးတောင်းက နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်နှင့် တိခန်းနှင့် တိခင်းတို့က တုမုရန်ထံသို့ပြိုင်တုခန်ဝင်ကာ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချက်သည်။

တုမုရန်ကအံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး လက်ဝါးနှစ်ဖက် ခံပေးလိုက်ရာ....

“ဝုန်း...”

၁၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

တိခန်းမှာ နောက်သို့ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ဆုတ်သွားရပြီး
စင်းမှာမူ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းမျှသာ ဆုတ်ပေးလိုက်ရလေသည်။
တမန်တော်ငါးယောက်အနက် တိခန်းမှာ အတွင်းအခန်း
နည်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း တုမုရန်က သိရှိလိုက်ရသည်။

တိဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

တမန်တော်များ၏အခြေအနေမှာ မဟန်ကြောင်း ခိုင်ခံ့
လိုက်သဖြင့် သူကတိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေတော့သည်။

တိဝမ်းက တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် တိုက်ပွဲ
အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းသွားလေသည်။

စစ်တန်စစ်နှင့် လက်ရည်ညီမျှသော ထိပ်တန်းသိုင်းသား
တစ်ယောက်ကို ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်ကြောင်း တုမုရန်ကနားလည်လိုက်
သည်။

သူသည် မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားကိုသိုင်းလောကသားတွေက ဒါကြောင့် ချိုးတုတ်
နေကြတာကိုး”

တိဝမ်းက အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရတာကို ရွံ့မုန်းပါတယ်ဗျာ။ ဒါ
ပေမယ့် မလွှဲမရှောင်သာလို့ပါ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်တုမုရန်ကထံသို့ လက်ဝါးတစ်ချက်
တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၀၃

ပြင်းထန်သောဖိအားတစ်ခုက တုမုရန်ကထံသို့ လွင့်ပျံ့လာ
လေသည်။

တုမုရန်က လက်ဝါးတွင် အတွင်းအားများစုစည်းလိုက်ပြီး
နှစ်ပေးလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

တိဝမ်းနှင့်တုမုရန်ကတို့မှာ နောက်သို့ပြိုင်တူဆုတ်သွားရလေ
တော့သည်။

တိဝမ်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်း မဆိုးဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်
သည်။

“နေဦး”

တုမုရန်က ဟန့်တားလိုက်သည်။

တိဝမ်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

တုမုရန်က....

“ဝူကျိဝမ်းကို ကျုပ်မသတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားလက်ခံသ

ဘူး”

တိဝမ်းက တွေဝေသွား၏။

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

၁၀၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

“ဒါတော့ ကျုပ်လဲမဆုံးဖြတ်တတ်ဘူးဗျ”

တုမုရန်က....

“ကျုပ်က စန်ကွမ်းထင်းကိုသတ်ဘူးဆိုတာကော”

တိဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်... ခင်ဗျားက ဝန်မခံရတဲ့သူမျိုးမှပဲ ဟုတ်ပဲ... စန်ကွမ်းထင်းကိုသတ်ပစ်လိုက်ရင် သတ်တယ်လို့ပြောမှာပေါ့”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး—

“ကောင်းပြီ... ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်ရတာလဲ”

တိဝမ်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

တိအင်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်တို့ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပိုင်တဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းကိုခိုးယူသွားတာကိုး၊ ဒါကိုပြန်ရရင်တော့ ကျေနပ်မယ်”

ယခုမှပင် တမန်တော်ငါးယောက်ရောက်ရှိလာရသည့်အကြောင်းရင်းကို တုမုရန်ကနားလည်လိုက်သည်။

သူတို့သည် စန်ကွမ်းထင်းအပေါ် ဤမျှအလေးအနက်ထားပဲ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကိုသာ အလိုရှိ၍ဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၀၅

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“တာမင်ဓားကျမ်းက ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဝုကျိဝမ်းရဲ့ပစ္စည်းပါ”

တိအင်းက ရှေ့သို့ခြေလှမ်းတိုးလိုက်ပြီး....

“ဝုကျိဝမ်းက ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဝုကျိဝမ်းပစ္စည်းကို ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့ကသာ သက်ဆိုင်တယ်”

တုမုရန်က မဲ့ပြီးပြီးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်က ဝုကျိဝမ်းရဲ့သားမက်ဗျာ... ကျုပ်ကသာပိုပြီး သက်ဆိုင်ရမှာပေါ့၊ ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် ကျုပ်က ပေးလိုက်မှာပေါ့၊ ဒီတာမင်ဓားကျမ်းက ဝုကျိဝမ်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းပဲ... ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ပြန်ပေးရမှာလဲ”

သူ၏စကားကြောင့် တိဝမ်းက တွေဝေသွား၏။ တုမုရန်၏ စကားများ မှန်ကန်နေလေသည်။

တိအင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့သားဆိုရင် အရေးမကြီးဘူး၊ ခင်ဗျားက ဝုတန်သိုင်းအဖွဲ့သားမဟုတ်တဲ့အတွက် အရေးယူရမယ်”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ တိဝမ်းက မည်သို့ဆုံးဖြတ်မှန်းမသိဖြစ်သွား၏။

တိအင်း၏စကားများမှာလည်း မှန်ကန်သလိုရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

၁၀၆ ❀ မိုးကျော်သူ

တုမုရန်က....

“ဂူကျိုဝမ်းက ဒီလိုအမိန့်မျိုး ထုတ်ထားခဲ့လို့လား”

တိအင်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ကျူးစင်းက ကြားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တာမင်စားကျမ်းကို ကျုပ်တို့ကိုပြန်ပေးမယ်... ပြန်မပေးရင် ကျုပ်တို့ကိုအပြစ်မဆိုနဲ့”

တုမုရန်က ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မပေးနိုင်ဘူးဗျ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ကျူးစင်းက ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်လှပေသည်။ တုမုရန်ကပြုံးလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကိုတစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ ကျူးစင်းထံသို့တိုက်ဝင်သွားပြီး လက်ညှိုးဖြင့် ကျူးစင်း၏ မျက်ခုံးမွေးနှစ်ခုကြားသို့တိုက်လိုက်၏။

တိဝမ်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ရပ်လိုက်”

သူသည် ဟန့်တားရင်း တုမုရန်၏နောက်ကျောသို့ လက်ထိုးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၀၇

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ဟန်ပြရုံသာဖြစ်သည်။

သူသည် ခန္ဓာကိုယ်အား ချာခနဲလှည့်လိုက်ပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသာ တိဝမ်းထံသို့ လက်ဝါးတစ်ချက်ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် တိဝမ်း၏လက်ဝါးက သူ၏ဝဲဘက်ပခုံးသို့ ရိုက်ချခံလိုက်ပြီး သူ၏လက်ဝါးက တိဝမ်း၏ရင်ဝသို့ ရိုက်ချခံလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း....”

တုမုရန်က နောက်သို့ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းဆုတ်သွား၏။ တိဝမ်းမှာနောက်သို့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းဆုတ်သွားရပြီး....

“ဝေါ့....”

ပါးစပ်မှသွေးများ အန်ကျလာလေသည်။

အမှန်မှာ တုမုရန်သည် ရင်ဆိုင်ရန်ခက်ခဲသောတိဝမ်းအား နှိပ်စက်သွားစေရန် ပရိယာဆင်ကာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

တိဝမ်းအော်ရာရရှိသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျန်သူများမှာ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားကြလေသည်။

တုမုရန်က သဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီဗျ”

၁၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

တိဝမ်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“အားလုံးတိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် တိအင်း၊ တိခန်း၊ ကျူးစင်းနှင့်ကျူးတောင်းတို့က

တုတ်တုတ်မျှပင် မလှုပ်ကြပါချေ။

သူတို့သည် လေးယောက်ညီညာစွာ စိတန်းရပ်လျက်ရှိနေကြလေသည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။

တိဝမ်းရှုံးနိမ့်သွားသည်နှင့် ကျန်လူများက ယှဉ်ပြိုင်တိုက်

ရန်မဝံ့ကြတော့ဟု သူက ထင်မှတ်ထားလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တိဝမ်း၏အသံကထွက်ပေါ်လာ၏။

“တိအင်းက ယာဘက်လက်ဝါး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တိအင်းက ယာလက်ဝါးဖြင့်

တုမုရန်ထံသို့ ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

တိဝမ်း၏အသံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“တိခန်းက ဝဲဘက်လက်ဝါး”

တိခန်းက ဝဲဘက်လက်ဝါးဖြင့် တုမုရန်ထံသို့ရိုက်ချလိုက်

လေသည်။

တိဝမ်းက....

“ကျူးစင်းက ခြေထောက်”

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၀၉

ရုတ်တရက် ကျူးစင်းကမြေပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်ပြီး တုမုရန်၏ခြေထောက်ကိုလက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။

“ကျူးတောင်းက ဦးခေါင်း”

ကျူးတောင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အပေါ်သို့ခုန်တက်၍သွားပြီး တုမုရန်၏ဦးခေါင်းအား လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

တုမုရန်က ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူ၏မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးက ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်၏။

ပြင်းထန်သောအားများသည် သူ့ထံသို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဝင်ရောက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဝင်ပါသိုင်း”

တုမုရန်သည် အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေတော့သည်။

တုမုရန်၏နဖူးပေါ်မှချွေးများသည် စီးဆင်း၍ကျလာလေသည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် နောက်သို့သာ တွင်တွင်ဆုတ်၍နေရလေသည်။

တိဝမ်း၏အသံက အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေ၏။

၁၁၀ ❀ ဝိုးကျော်သူ

“တိရုန်းက လက်သီး”

“ကျူးတောင်းက လက်ဝါးစောင်း”

“ကျူးစင်းက ခြေထောက်”

တုမုရန်၏ခြေထောက်များသည် တဖြည်းဖြည်း နှေးနှေး လာသည်။

သူ၏ နောက်ဆုတ်ရာလမ်းကြောင်းမှာလည်း တဖြည်း ဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။

သူသည် လက်ဝါးအကြိမ်ကြိမ်ရိုက်ထုတ်သော်လည်း ဧည့် သို့မျှ အရာမရောက်ဘဲဖြစ်နေသည်။

တိအင်းတို့လူစုသည် အုတ်တံတိုင်းကြီးပမာရှိနေသည်။

“ဝုန်း...”

တိရုန်း၏လက်သီးသည် သူ၏ယာဘက်ပခုံးကို ထိုးရိုက် လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျူးတောင်း၏ လက်ဝါးစောင်း သည် သူ၏နောက်ကျောကို ခုတ်ချမိလိုက်သည်။

တုမုရန်က အသံကုန်တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

ယခု တုမုရန်က အော်ရာရရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေ လာသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၁၁

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ဒီကနေ့ ကျုပ်က မင်းတို့ကိုသတ်ပစ်မယ်ကွ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ဆန့်လိုက်သည်။

လက်ညှိုးနှင့်လက်မကိုကွေးကာ တိအင်းတို့လူစုထံသို့ တောက်လိုက်သည်။

တိဝမ်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဒါဟာ တာမင်ဓားကျမ်းက လက်ညှိုးတောက်ပညာပါ

သား”

သူ၏စကားကြောင့် အားလုံးကထိတ်လန့်သွားကြလေ

သည်။ သူတို့သည် ကပျာကယာ နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်ကအကျပ်အတည်းမှလွတ်မြောက်သွား သည်။

သူသည် သဘောကျစွာဖြင့်...

“ဟား... ဟား... ဟား... မင်းတို့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

တိဝမ်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“ဝူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကလူတွေကို ဝူတန်သိုင်းပညာနဲ့တိုက်ခိုက်

တာဟာ တော်တော်လေးစားဖို့ကောင်းပါတယ်”

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ခင်ဗျားတို့ကြာပန်းတောင်က ဆင်းသွား

အချိန်ရသေးတယ်ဗျ”

၁၁၂ ❀ မိုးကျသု

တိဝမ်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျူးစင်းက နဂါးမြေလျှိုး”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ထောင်

အုပ်ချီသည့်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် တုမုရန်ထံသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သော

စင်းက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ချက်တွန့်လိမ်လိုက်ပြီး သူ၏လက်ညှိုးနှင့်

လေယံနှစ်ချောင်းပူးကာ တုမုရန်၏ကျမ်းကျိသွေးကြောကို ထောင်

လိုက်သည်။

တိဝမ်း၏အသံက ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကျူးတောင်းက မြေဟောက်တွင်းထွက်”

ကျူးတောင်း၏လက်က လက်ဝါးပုံသဏ္ဌာန်ဖြင့် ရှေ့သို့

ထုတ်ကာ တုမုရန်၏လည်ပင်းသို့ခုတ်ချလိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်း

ပင် ကျန်လက်တစ်ဖက်က တုမုရန်၏ဝမ်းဗိုက်သို့ ထိုးချလိုက်သည်။

တိဝမ်းက....

“တိအင်းက မျောက်ဝံခြေထောက်”

တိအင်းက မြေပေါ်သို့ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ကာ တုမုရန်

သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်

ချာခနဲလှည့်ကာ တုမုရန်၏ဦးခေါင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်လိုက်

သည်။

တိဝမ်းက....

“တိခုန်းက စာပေသမားစုတ်တံ”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၁၃

တိခုန်း၏လက်နှစ်ဖက်သည် ဘေးသို့ဆန့်တန်းထားရာမှ

ရုတ်တရက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ပူးကပ်လိုက်ပြီး တုမုရန်၏ရင်ဝကို ထိုး

ဖိုက်လိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အရပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေ

တော့သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

သူ၏နှုတ်ခမ်းထောင့်မှသွေးများ ယိုစီးကျလာလေတော့

သည်။ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဒေါသကြောင့်နီရဲနေသည်။

တမန်တော်ငါးယောက်အား သူက ရှုံးနိမ့်သွားရတော့မည်

လော။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် သူက မချရှုံးနိမ့်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမှာ သူသည် တမန်တော်ငါးယောက်၏ ဝင်္ကပါ

သိုင်းကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန်မဆိုထားနှင့် ခုခံရန်ပင် မလွယ်ကူပါ

ချေ။ အဓိကကျသောတိဝမ်းအားတိုက်ခိုက်ရန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ

ချေ။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် တိုက်ခိုက်ရန် ရှေ့သို့တိုးလိုက်သည်

နှင့် ကျန်တမန်တော်များ၏သိုင်းကွက်များက သူ၏သွားလာလမ်းကို

တိတ်ဆို့ထားသည်။

ရုတ်တရက် တုမုရန်၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်သွားသည်။

သူသည် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသောတမန်တော်လေးယောက်

အနက် တစ်ယောက်ယောက်ကို လဲကျသွားအောင်တိုက်ခိုက်နိုင်ပါက

၁၁၄ ❀ မိုးကျော်သူ

တမန်တော်များ၏ဝင်ပါသိုင်းသည် အလိုလိုပြိုကွဲသွားသည်။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်က....

“ယား...”

ငြာသံတစ်ချက်ပေးလိုက်ပြီး အတွင်းအားအနည်းနည်း သောတိခန်းထဲသို့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

တိခန်းကရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျူးစင်းက....

“သေပေတော့”

ယင်းသို့ကြုံးဝါးလိုက်ပြီး တုမုရန်၏နောက်ကျောသို့ ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

တုမုရန်က ရှောင်တိမ်းခြင်းမပြုပါ။ ခြေထောက်ကိုနောက်သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

ကျူးစင်း၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မည်သို့မျှရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့ရုံတော့ဘဲ အဝေးသို့လွင့်စင်းသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်အချိန်အတွင်းမှာပင် တုမုရန်၏လက်ဝါးသည်

ခန်း၏ရင်ဝသို့တ ညှိမတ်စွာ ရိုက်ချမိလိုက်သည်။

“အား...”

တိခန်းကစူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ခြေလှမ်း

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၁၅

ဆုတ်ကာ....

“ဖုတ်...”

မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

တိုက်ပွဲကား ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

တိခန်းနှင့်ကျူးစင်းတို့က ဒဏ်ရာအသီးသီး ရရှိသွားပြီးဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီကနေ့... မင်းတို့သေနေပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခုက သူတို့ထံသို့ပြေးလွှားလာနေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စင်းစင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

စင်းစင်းက တုမုရန်၏ရှေ့တွင်ခူးထောက်လိုက်ပြီး....

“ဖေဖေ... သူတို့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

တုမုရန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“သူတို့က ဖေဖေရန်သူတွေဆိုတာ သမီးမသိဘူးလား”

စင်းစင်းက....

“သိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သူတို့ကိုသတ်လိုက်ရင် ဖေဖေကို

၁၁၆ ❀ မိုးကျော်သူ

နောက်ထပ် ကလွဲစားချေမဲ့သူတွေ ရောက်လာဦးမှာပဲ၊ ဒီလို...
ဖေဖေဘဝဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေရတဲ့အချိန် ရှိဦးမှာလား”

သူ၏စကားကြောင့် တုမုရန်က တွေဝေသွား၏။

မှန်ပါသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာ

လုပ်ခဲ့သောအမှားများကြောင့် သူ့အား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်လိုသူ
ပေါများသည်။

သူ၏စိတ်တွင် နောင်တတရားများရရှိလာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် သမီးဖြစ်သူ စင်းစင်းအပေါ် သူက သံယောဇဉ်
ပြတ်နိုင်ပါ။

စင်းစင်းကလည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မပြတ်ဘဲ...
သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ၏စိတ်ထဲ၌ ဖော်မပြနိုင်...
ခံစားရလေတော့သည်။

တုမုရန်က အေးစက်စွာဖြင့်...

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့ ဒီတောင်ပေါ်က အမြန်ဆုံးဆင်းသွား”

ရင် ကျုပ်က ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တိဝမ်းအပါအဝင်
တော်ငါးယောက်က ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှ အလှအယက်ကြွေး
သွားကြလေတော့သည်။

တိုခန်းနှင့်ကျူးစင်းတို့မှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်နေသဖြင့်
အင်းနှင့်ကျူးတောင်တို့ကပန်းပေါ်သို့ ထမ်းခေါ်သွားရလေ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၁၇

စင်းစင်းက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် တုမုရန်အားကြည့်လိုက်

“ဖေဖေက သူတို့ကို တကယ်လွှတ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား”
တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သမီးက ဖေဖေကိုအသိအမှတ်ပြုတော့ ဖေဖေက သူတို့
ကိုလွှတ်လိုက်ရမှာပေါ့”

သူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် စင်းစင်း၏မျက်ဝန်းအ
မှ မျက်ရည်များ စီးဆင်းကျလာ၏။

တုမုရန်အား လူဆိုးလူသွမ်းတစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်ယူ
ထားကြသော်လည်း တုမုရန်၏ရင်ထဲ၌ လူသားဆန်သောအသည်းနှု
င်းရှိနေသည်ကိုမူ စင်းစင်းကလွဲ၍ မည်သူကမျှ သိရှိနိုင်မည်မဟုတ်

အပြောင်းအလဲ

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

နေရောင်ခြည်သည် သစ်ပင်များကြားမှ ထိုးဖောက်ကျ ရောက်လျက်ရှိသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။ သူက အလုပ်ပိတ်အခန်း တစ်ခု၌ ပိတ်လှောင်ခြင်းခံရသည် ဖြစ်၏။

ယခု သူက တောအုပ်တစ်ခုအတွင်းရောက်ရှိနေပြီး အရိပ် ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ လှဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရုတ်တရက် စန်ကွမ်းထင်းက အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ဆင် ထားပြီး မျက်နှာတွင်မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို သ တိရလေသည်။

ထိုမျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသောလူသည် အခန်းတံခါးဖြင့်ဝင်

အောက်လာပြီး သူ့အား သွေးကြောပိတ်ခဲ့သည်ကိုလည်း သူက ပြန် သည်အမှတ်ရလာ၏။

သူက လှဲလျောင်းနေရာမှ လူးလိမ့်ထလိုက်သည်။

ယခုမှပင် သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှာ အလွန်ဆာလောင်လာနေ သည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်သည် ဝမ်းဗိုက်အလွန်ဆာလောင်လာ သောအခါ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြင်ယောင်လာတတ်သည် မ ညစ်ပါလော။

ရုတ်တရက် သူ၏နှာခေါင်း၌ မွေးကြိုင်သောအနံ့တစ်ခုကို ခံလိုက်ရသည်။ အသားများမီးကင်နေသော အနံ့ပင်ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

သူသည် ထိုမွေးကြိုင်သောအနံ့များထွက်ပေါ်လာရာသို့ အောက်သွား၏။

ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လှမ်းမီလိုက်သည်နှင့် အဘိုးအိုတစ် ယောက်က ယုန်တစ်ကောင်ကိုမီးကင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ သည်။

ယုန်သားကင်အနံ့များသည် မွေးကြိုင်စွာထွက်ပေါ်နေ၏။

စန်ကွမ်းထင်း၏ဝမ်းဗိုက်သည် တကြုတ်ကြုတ်ဟိ ဆာ နှင်လာလေတော့သည်။

ယုန်သားကင်သောအဘိုးအိုမှာ လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေပြီး

၁၂၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ညစ်ပတ်ပေကျနေ၏။

သူ၏ပုံဟန်မှာ သူတောင်းစားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထိုအတိုးအိုသည် စန်ကွမ်းထင်းခြေသံကို ကြားလိုက်ရ

ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းအားတွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ

ဘောကျစွာပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်း သတိရလာပြီလား”

သူသည်ပြောရင်း မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ယခုမှပင် သူ၏ခြေထောက်တစ်ဖက်မှာလည်း ထောင့်

ထောင့်နဲ့ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်ကိုဖမ်းခေါ်လာတာ ခင်ဗျားလား”

အတိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုဖမ်းလာတာလဲ”

အတိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ပထမတော့ ကျုပ်က မင်းကို တုမုရန်နဲ့ပတ်သက်

လူထင်ပြီး တုမုရန်ကိုအကျပ်ကိုင်ဖို့ ဖမ်းခေါ်လာတာပဲ၊ ဒါ

တုမုရန်က မင်းကိုဖမ်းချုပ်ထားတာဖြစ်ရမယ်လို့ယူဆမိလို့

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၂၁

သွေးကြောမပိတ်ဘဲထားတာ”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုကြာပန်းတောင်ပေါ်ပြန်ပို့

ပေးပါ”

အတိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“မင်းက တုမုရန်နဲ့ပတ်သက်နေလို့လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဟုတ်ဘူး”

အတိုးအိုက....

“မင်းကို တုမုရန်ကဖမ်းထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

အတိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ဒါဆို မင်းက ဘာကြောင့် ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကိုပြန်သွား

ချင်တာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“တုမုရန်က ကျုပ်ကိုဖမ်းထားတာဗျား... ကျုပ်က ဘယ်သူပဲ

လာကယ်ပါစေ ထွက်မပြေးဘူး၊ ကျုပ်အစွမ်းအစနဲ့ လွတ်မြောက်

အောင်လုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလို့ပါပဲ”

အတိုးအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

၁၂၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်းရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ တုမုရန်လက်ထဲက ထွက်ပြေးလို့ရစ
လား”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ် အသက်သေချင်သေပါစေ... လွတ်မြောက်အောင်
လုပ်ရမှာပဲ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ အဘိုးအို၏မျက်လုံး
များ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်း၏စိတ်ဓာတ်ကိုသဘောကျပြီး...

“မင်း မဆိုးဘူး”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းထံသို့ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တာလဲ”

သူသည် အဘိုးအိုအား ကပျာကယာ ပြန်လည်ခုခံတိုက်
ခိုက်လိုက်ရသည်။

သို့သော် သိုင်းကွက်သုံးကွက်အတွင်းမှာပင် အဘိုးအို၏
လက်က သူ၏ရင်ဝသို့ရှိက်ချလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း...”

စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က အဝေးသို့လွင့်စင်သွား၏။ သို့
သော် သူကချက်ချင်းပင် လူးလိုနီထလိုက်ပြီး အဘိုးအိုထံသို့ ဝင်

တေးလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၂၃

အောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဝုန်း...”

စန်ကွမ်းထင်း၏ခန္ဓာကိုယ်က ဒုတိယအကြိမ် လွင့်စင်သွား
ပြန်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် စန်ကွမ်းထင်းက အတန်ကြာမှ ပြန်လည်ထ
ထနိုင်သည်။

သူသည်ခြေထောက်နှစ်ဖက် မြေပေါ်သို့ရပ်မိလိုက်သည်နှင့်
အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး အဘိုးအိုထံသို့ တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်
သည်။

“ဝုန်း...”

ယခုတစ်ကြိမ် စန်ကွမ်းထင်းက ပြန်ထလာနိုင်စွမ်းမရှိတော့

သူသည် မြေပေါ်သို့လဲကျပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွားလေ
တော့သည်။

အချိန်သည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွား၏။

စန်ကွမ်းထင်းက သတိရလာပြီးဖြစ်သည်။

သူသည် သတိရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူးပိမ့်ထ

၁၂၄ ❀ မိုးကျော်သူ

လိုက်ပြီး အဘိုးအိုကိုရှာဖွေလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက သူနှင့်မနီးမဝေးတွင် မလှုပ်မယှက်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်လာပြီး အဘိုးအိုအား တိုက်ခိုက်ရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက လှုပ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ပြုံးနေ၏။ စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အဘိုးအိုနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့သဖြင့် အဏ်ရာများရရှိခဲ့သော်လည်း နာကျင်မှု လုံးဝမရှိပါချေ။

တို့ပြင် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေခဲ့သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

အဘိုးအိုက အသာအယာပြုံးလိုက်ပြီး....

“ယုန်သားကင် စားလိုက်ပါဦး”

အဘိုးအိုကပြုံးလိုက်ပြီး ယုန်သားကင်များ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက မလှုပ်မယှက်ရပ်နေသည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်းက တုမုရန်ကိုသုတ်သင်မယ်ဆို နောက်ထပ်ဆယ်နှစ် လေ့ကျင့်တာတောင် ဖြစ်နိုင်မှာမဟုတ်သေးဘူး”

သူ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်နှာမှာ မည်း

စားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၂၅

မှောင်သွားသည်။

သို့သော် သူက ပါးစပ်ပိတ်ထားပြီး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပါ။

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မင်က လူတစ်ယောက်ဆီမှာတပည့်ခံပြီး သိုင်းပညာသင်ရင်တော့ တုမုရန်ကိုသုတ်သင်နိုင်မှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွားသည်။

သူသည် ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ....

“ခင်ဗျာကသိလို့လား”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိတာပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်လိုက်ပြီး....

“သိရင် ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါလားဗျာ”

သူ၏လေသံသည် အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းသွားသည်။

အဘိုးအိုက မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“မင်းက တကယ်ပဲတပည့်ခံချင်လို့လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ကိုအရိုအသေပေးပေတော့”

၁၂၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းကိုသိုင်းပညာသင်ပေးမယ့်လူက ကျုပ်ပဲ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်

အမ်းအမ်းဖြစ်သွားနေရာမှ ကပျာကယာ ခူးထောက်လိုက်ပြီး—

“ဆရာ....”

ဟု ခေါ်လိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၂၇

ပျားဒေဝီ

အိလန်၏ခြေလှမ်းများက ပြေးလွှားနေ၏။

သူမသည် ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကို တက်ရာလမ်းအတိုင်း
ပြေးလွှားသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည် ချူးရှန်က ကျောက်လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ ထွက်ပြေး
သွားသည်နှင့် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ သွားရောက်မည်ဖြစ်သည်ကို
တွေးမိလိုက်သဖြင့် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများသည် တစ်စထက်တစ်စ လျင်မြန်လာ
သည်။

နောက်ဆုံး ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ရောက်ရှိရန် အနည်း
ငယ်မျှသာလိုတော့၏။

၁၂၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် ကြာပန်းတောင်ပေါ်မှစူးရှစွာ အော်ဟစ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ခဏအတွင်းမှာပင် အသံများက ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အိလန်က ရင်ထိတ်သွားပြီးခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

ကြာပန်းတောင်ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲများဖြစ်ပွားနေပြီဟု သူက နားလည်လိုက်သည်။

ရှေ့သို့ဆက်သွားရန် သင့်မသင့်ကိုလည်း ချီတံချတုံ့ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ချူးရှန်ကကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်တက်ရောက်သွားသဖြင့် သူမကမနေနိုင်တော့ဘဲ လိုက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် တောင်ပေါ်တက်ရန်လမ်းကလေးအတိုင်း ရိပ်များက ပြေးလွှားလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

အိလန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး ကပျာကယာ သစ်ပင်တစ်ခုနောက်သို့ပုန်းကွယ်လိုက်သည်။

မကြာမီ ထိုလူရိပ်များသည် သူမအနီးမှ ပြေးလွှားဖြတ်ကျော်သွားကြလေသည်။

အိလန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၂၉

“ပြေးလွှားသွားကြတာက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က တမန်တော်တွေပါလား။ သူတို့ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်နေပုံရတယ်” ဟုလည်း ကျိတ်၍ရေခွတ်မိလိုက်သည်။

အိလန်သည် ချူးရှန်အတွက်စိုးရိမ်စွာဖြင့် ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်သည် မည်သည့်ကိစ္စရပ်မှ ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အလား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အိလန်က ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ ဆက်လက်တက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

သူမက ချူးရှန်ဒုက္ခရောက်နေပါက ကယ်တင်နိုင်ရန် အသက်ပင်အသေခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမ၏နောက်မှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

အိလန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ဆတ်ခနဲတုန်ခါသွားပြီးနောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မနီးမဝေးသစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ အဘွားအိုတစ်ယောက်က ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အိလန်က အံ့သြသွား၏။

သူမ၏နောက်သို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကိုပင် သူမက မသိရှိခဲ့ရသည့်အတွက် ထိုလူသည် ကိုယ်မော့မညာထိပ်

၁၃၀ ❀ မိုးကျော်သူ

တန်းအဆင့်ထက်ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

အဘွားအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မိန်းကလေးက တောင်ပေါ်တက်သွားမလို့ ဟုတ်လား”

အိလန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

အဘွားအိုက....

“ဒီလိုဆိုရင် မိန်းကလေးကသေသွားမှာပေါ့”

အိလန်က ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“ရှင်နဲ့တာဆိုင်သလဲ”

အဘွားအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

သူမသည် လက်ထဲမှတောင်ဝှေးကို မြေပေါ်သို့တစ်ချက်

ဆောင့်လိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ကို ဒီလိုစကားမာမာ အပြောမခံခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာသွားပြီ၊ ယခုမိန်းကလေးနဲ့တွေ့မှပဲ ကြားရတာတယ်”

အိလန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင်က ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို တားဆီးချင်တာကိုး”

အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်သည်။

“မိန်းကလေးက ချူးရှန်ကိုတွေ့ချင်လို့ ဒီကြာပန်းတောင်ပေါ်ကိုတက်သွားချင်တာ မဟုတ်လား”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာနှင့် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃၁

အဘွားအို၏စကားကြားလိုက်ရုံသောအခါ အိလန်ကရင်

ထိတ်သွားသည်။

သူမသည် လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သိတာပေါ့... မင်းက ချူးရှန်နောက်ကို တစ်ချိန်လုံးလိုက်

နေသလို ကျုပ်လဲတစ်ချိန်လုံး လိုက်နေတာ”

အဘွားအို၏စကားကြောင့် အိလန်က အံ့သြသွားလေ၏။

အဘွားအိုက အဘယ်ကြောင့် ချူးရှန်နောက်သို့လိုက်နေရ

သည်ကို သူကသိလိုသော်လည်း သူမကမမေးဝံ့ပါချေ။

အဘွားအိုက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“အင်... ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဟာ တော်တော်ကိုဆိုးဝါးလား၊ ကျုပ်လဲ ဒီအသက်ဒီအရွယ်လောက်က အခုလိုကြုံတွေ့ခဲ့ရတာပဲ”

အဘွားအို၏စကားကြောင့် အိလန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

အဘွားအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားဟာ တစ်ဘက်စွန်းသိပ်ရောက်သွားရင် အမုန်းတရားတွေဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုတာကို လူတွေက သတိထားမိကြဘူးကွဲ့”

၁၃၂ ❀ မိုးကျော်သူ

အဘွားအို၏စကားသည် အေးစက်စွာထန်နေ၏။
 အဘွားအို၏မျက်လုံးအစုံမှာလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
 အိလန်ကတိတ်လန်သွားပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွား၏။
 အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ညည်းက သိပ်ကြောက်သွားသလား... တစ်ချိန်မှာ ချစ်သူက တခြားမိန်းကလေးကို လက်ထပ်လိုက်မယ်ဆိုရင် ညည်းလဲ လိုခံစားရမှာပဲ”
 အိလန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
 အဘွားအိုသည် ချစ်သူပစ်သွားခြင်းခံခဲ့ရသော လူသားယောက်ဖြစ်ရမည်ဟု သူမကနားလည်လိုက်လေသည်။
 အဘွားအိုက လေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်...
 “ညည်းက ချူးရှန်ကို တကယ်ပဲမေတ္တာရှိသလား”
 အိလန်က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ရက်လွန်းသဖြင့် နီရဲသွားလေသည်။
 အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...
 “ညည်းက ချူးရှန်ကိုလက်ထပ်နိုင်အောင် ကျုပ်ကူညီဆောင် ဆိုရင် ညည်းကလက်ခံမလား”
 အိလန်က အံ့သြသွား၏။
 သူမသည် ချူးရှန်အပေါ် မြင်မြင်ချင်းပင် မေတ္တာသက်သေပြပြီး...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃၃

လေသည်။
 တစ်ဇွတ်ထိုးပြုလုပ်တတ်သော သူမ၏စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ချူးရှန်နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
 ချူးရှန်က တစ်နေ့နေ၌ မိမိ၏အပေါ် မေတ္တာသက်ဝင်လာရသည်ဟုလည်း သူမကယုံကြည်ထားလေသည်။
 ယခုအဘွားအိုက ကူညီမည်ပြောလာသောအခါ သူမကအစိုးမသိ ဝမ်းသာသွားလေသည်။
 သို့သော် သူမကမဝံ့မရဲဖြင့်...
 “သူက ဘွားဘွားရဲ့စကားကိုနားထောင်ပါ့မလား”
 အဘွားအိုက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...
 “သွားပြောရမှာပေါ့”
 အိလန်က အံ့သြသွားပြီး...
 “ဖြစ်ပါ့မလားရှင်... ကျွန်မက သူ့အပေါ် အကျပ်ကိုင်တာဆိုလားဘူးရှင်”
 အဘွားအိုက သဘောကျစွာဖြင့်...
 “သူက ကျုပ်စကားကို မဖယ်ရှားဝံ့ပါဘူး”
 အိလန်က မယုံကြည်နိုင်ပဲ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 အဘွားအိုက တောင့်ဝှေးကို မြေပေါ်သို့တစ်ချက်ဆောင်ပြပြီး...

၁၃၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“သူက ကျုပ်တပည့်ဖြစ်နေလို့ပေါ့”

သူမ၏စကားကြောင့် အီလန်က ထခုန်မိမတတ်အံ့သြသွားလေသည်။

ယခုမှပင် သူမက အဘွားအိုအား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အဘွားအိုသည် အလွန်အဖိုးတန်သော ပိုးဖဲအင်္ကျီများဝတ်ဆင်ပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံရသည်။

သူမ၏ဆံပင်များသည် နှင်းများကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီး လက်ထဲတွင် သံမဏိတောင်ဝှေးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။

ထိုတောင်ဝှေး၏ထိပ်တွင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းတောက်နေသော ပျားတစ်ကောင်ကိုပုံထုထား၏။

ထိုပျားရုပ်မှာ တကယ်ပင်အသက်ရှိသော ပျားတစ်ကောင်ပျံတော့မည့်မာန် ရှိနေသည်။

အီလန်က ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ရှင်... ရှင်က ပျားဒေဝီတောင်တန်းကလား”

အဘွားအိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မင်းမဆိုးဘူး... ဉာဏ်ကောင်းသားပဲ”

အီလန်က...

“ဒါဆို ရှင်က ပျားဒေဝီပေါ့ ဟုတ်လား”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃၅

အဘွားအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ညည်းက ချူးရှန်နဲ့လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

သူမသည်ပြောပြီးသည်နှင့် တောင်အောက်သို့ပြေးဆင်းသွားလေတော့သည်။

အီလန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“ချူးရှန်က တောင်ပေါ်မှာရှိနေတာပဲ”

ဟု လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် အဘွားအိုက ဘာမှမကြားရသည့်အလား ဆက်၍ ပြေးလွှားသွားလေသည်။

အီလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အင်... ပျားဒေဝီဟာ သိုင်းလောကမှာ ပျောက်ကွယ်သွားတာ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပြီ၊ သူက အခုမှဘာဖြစ်လို့ပြန်ပေါ်လာတာလဲ၊ သူပြောသွားတဲ့စကားတွေက ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

မည်သို့ဆိုစေ သူမသည် အဘွားအိုနောက်သို့ ပြေးလွှားလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ပျားဒေဝီကျင်းသည် မည်ကဲ့သို့သောလူစားမျိုးဖြစ်သနည်း။

၁၃၆ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမသည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်က အလွန်ပင်ကျော်ကြားခဲ့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမ၏သိုင်းပညာမှာ မပြေပဲလောက်သော်လည်း ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် လက်နက်ပုန်းပညာမှာမူ အလွန်ပင်ထက်မြက်လှပေသည်။

သူမသည် လက်နက်ပုန်းများဖြင့် ပျားအကောင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာအလား ရန်သူကိုတိုက်ခိုက်တတ်၏။

လက်နက်ပုန်းများတွင် အလွန်ပြင်းထန်သော အဆိပ်များရှိနေသောကြောင့် သူမ၏လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသော သိုင်းသမားများမှာ မနည်းပါချေ။

ပျားဒေဝီကျင်းသည် အဆိပ်ကိုကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အလွန်ပင်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူမနေထိုင်သော ပျားတောင်တန်းမှာ သိသူမရှိသလောက် ပင်လျှိုဝှက်ပြီး အဆိပ်ပြင်းသောပျားများ အစုလိုက်အပြုံလိုက်ရှိနေသည်ဟု ဆိုကြသည်။

ထို့ကြောင့် လျှိုဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး ရက်စက်သောပျားဒေဝီကို လူတိုင်းက ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။

သို့သော် သူမကို အသည်းနှလုံးရှိသောလူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မည်သူကမျှမသိကြပေ။

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃၇

အကြောင်းမှာ သူမကို ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောလူတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံထားကြသည် မဟုတ်ပါလော။

ပျားဒေဝီတွင် လူသိမခံလိုသော လျှိုဝှက်ချက်တစ်ခုရှိလေသည်။

ထိုလျှိုဝှက်ချက်များမှာ ပျားဒေဝီကျင်း၏ မေတ္တာတရားပင်ဖြစ်သည်။

သူမသည် တတိယသိုင်းဘီလူးဖြစ်သူ တုမုရန်အပေါ် မေတ္တာရှိခဲ့သည်။

သို့သော် တုမုရန်က သူ့အား ဂရုမစိုက်ဘဲ အခြားမိန်းကလေးတစ်ဦးကို လက်ထပ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် တုမုရန်အပေါ်ထားရှိသည့် သူမ၏မေတ္တာတစ်ခုသည် အမုန်းတရားအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။

တုမုရန်က သူမအား ဂရုမစိုက်သည့်အကြောင်းရင်းမှာ ဒေဝီကျင်း၏ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများကို ကြောက်ရွံ့သည့်အပြင် ဒေဝီကျင်းသည် အလွန်ပင်အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် ပျားဒေဝီကျင်းအား ချူးရှန်၏မိခင်က ချူးရှန်သိုင်းပညာသင်ပေးရန်ခွင့်တောင်းလာသောအခါ သူမကကြည်နူးဖြင့် သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ချူးရှန်က သူမနှင့်လမ်းခွဲကာနီးတွင် တုမုရန်အား သူတော်

၁၃၈ ❀ မိုးကျော်သူ

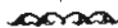
သင်ရန် ကတိတောင်းခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်း၏မေတ္တာတရားကို သူမကိုယ်တိုင်မှအ
မည်သူကမျှ သိရှိကြမည်မဟုတ်ပါ။

အကြောင်းမှာ အကျည်းတန်သော ပျားဒေဝီကျင်းက ထိုအ
ချိန်က လူအများက သူရဲကောင်းဟုအသိအမှတ်ပြုခဲ့သော တုမုရီ
အပေါ် မေတ္တာရှိနေသည်ဟု မည်သူကမျှ မထင်မှတ်မိသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

အိလန်သည် ပျားဒေဝီနောက်သို့ လိုက်ပါသွားပြီးဖြစ်ပါ
သည်။

သို့သော် သူမသည် ချူးရှန်နှင့်လက်ထပ်နိုင်ပါမည်လော

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၃၉

ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကြာပန်းတောင်ထိပ်သည် အမြဲတစေ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်
ပြီး သာယာသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

သစ်ပင်သစ်တောများဖြင့် ကြာပန်းတောင်ထိပ်တစ်ခုလုံး
သို့ လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် အေးချမ်းသာယာသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က စာကြည့်ခန်းအတွင်းမှထွက်သွားပြီး မည်သည့်
နေရာသို့သွားရမုန်းသိ ဖြစ်နေ၏။

စင်းစင်းနှင့်တုမုရီတို့က စာကြည့်ခန်းအတွင်းတွင် ကျန်ခဲ့
ကြပြီဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ချူးရှန်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာလေ
သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် စန်ကွမ်းထင်းအား ချုပ်နှောင်ထား

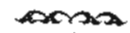
၁၄၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သော အိမ်ငယ်ကလေးရှိရာသို့ ဦးတည်သွားလိုက်လေသည်။
 ထိုအိမ်ကလေးသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး
 သို့ သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။
 ယခုတစ်ကြိမ် သူက သတိထားကြည့်ရှုလိုက်ခြင်းကြောင့်
 မြေပေါ်မှ မထင်မရှားဖြစ်နေသော ချိုင့်ခွက်ကလေးများကို တွေ့မြင်
 လိုက်ရလေသည်။
 ချူးရှန်က ဝမ်းသာသွားသည်။
 စန်ကွမ်းထင်း၏နောက်ကို ခြေရာခံလိုက်နိုင်တော့မည် မ
 ဟုတ်ပါလော။

သူသည် မြေပေါ်မှချိုင့်ခွက်ကလေးများအတိုင်း ပြေးလွှား
 လိုက်ပါသွားသည်။
 ထိုချိုင့်ခွက်ကလေးများသည် တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း သို့မ
 ဟုတ် မာကျောသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အားယူအသုံးပြုကာ ပြေး
 လွှားသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သူက သိရှိလိုက်လေသည်။
 ထိုပြေးလွှားသွားသောလူ၏ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ ထိပ်တန်း
 အဆင့်သို့ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိနိုင်သည်။
 အကြောင်းမှာ မြေပေါ်တွင်ထင်လျက်ရှိသော ချိုင့်ခွက်က
 လေးများမှာ အနည်းငယ်မျှတွေ့မြင်ရပြီး နက်ရှိုင်းခြင်းမရှိပါချေ။
 ချူးရှန်က ချိုင့်ခွက်ကလေးများနောက်သို့ ခြေရာခံလိုက်
 သွားရာ တစ်စထက်တစ်စ ကြာပန်းတောင်အောက်သို့ ဆင်း၍သွား

စားလှလင်းနှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၄၁

သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
 ချူးရှန်ကစဉ်းစားခြင်းမပြုတော့ဘဲ တောင်အောက်သို့
 လိုက်ပါသွားလေသည်။

ချိုင့်ခွက်ကလေးများသည် ပထမတစ်ခုနှင့်တစ်ခု နီးကပ်စွာ
 တည်ရှိပြီး တဖြည်းဖြည်း အလှမ်းကွာလာသည်။
 ထို့ကြောင့် ပြေးလွှားသွားသူမှာ ပို၍ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှား
 ၍သွားကြောင်း သိရှိလိုက်သည်။
 ချိုင့်ခွက်ကလေးများသည် ကြာပန်းတောင်ခြေသို့ရောက်ရှိ
 လာသည်နှင့် သစ်ပင်ထူထပ်သော ဘောအုပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ဦး
 တည်သွားနေကြောင်း တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။
 ချူးရှန်က မျက်လုံးကိုအစွမ်းကုန်အသုံးပြု၍ ခြေရာခံလိုက်
 သွားရာ နောက်ဆုံးချိုင့်ခွက်ကလေးများက ပျောက်ကွယ်သွားသည်
 ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။
 ချူးရှန်က ပြေးလွှားသွားနေသော ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်
 လိုက်ပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေသည်။
 ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များမှအပ သက်ရှိအ
 ခိုင်အယောင်ပင် မတွေ့ရပါချေ။

၁၄၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က စိတ်ပျက်သွားသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

သူကစဉ်းစား၍မရဘဲဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ရုတ်တရက် အထေးအသံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာနေရာသည် အနည်းငယ်ကွာဝေးသဖြင့် ချူးရှန်ကသဲကွဲစွာ မကြားလိုက်ရပါချေ။

သူသည် အားတက်သွားပြီး အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ခြေလှမ်းဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ သွားမီလိုက်သည်နှင့် လူနီယောက်၏စကားပြောသံကို သဲကွဲစွာ ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

မုတ်ဆိတ်မွေး၊ မျက်ခုံးမွေးများ ဖြူဖွေးနေသော အဘိုးတစ်ယောက်နှင့် စန်ကွမ်းထင်းတို့က မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ စကားပြောနေကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ အဘိုးအိုသည် လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသော စန်ကွမ်းထင်းက ကြည်ညိုလေးစားပုံရသည်။

အဘိုးအိုက....

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၄၃

“မင်းကို ကျုပ်ကဘာဖြစ်လို့ သိုင်းပညာသင်ပေးချင်သလဲဆိုတာ သိသလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မသိပါဘူး”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက တုမုရန်လက်က ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားပြီးလွတ်မြောက်အောင် လုပ်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ကျုပ်ကိုအသတ်သေခံပြီး တိုက်ခိုက်ချင်တယ်မဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက မည်သို့ပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက သဘောကျသွားသည်။

“ကျုပ်က ဒီလိုမဟုတ်မခံချင်တဲ့စိတ်... ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးမင်းတို့ကိုသဘောကျလို့ပဲ”

အဘိုးအို၏ ချီးကျူးစကားကိုကြားလိုက်ရသောခါ စန်

၁၄၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ကွမ်းထင်းသည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်
အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“နောက်တစ်ချက်က မင်းဟာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သား
ယောက်ဖြစ်နေလို့ပဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စန်ကွမ်းထင်း၏
ကိုယ်သည် တစ်ချက်တုန်ခါသွားသည်။

သူသည် အဘိုးအိုအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာက ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့

ကွက်တွေဟာ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကသိုင်းကွက်တွေပဲ ဟုတ်လား

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အမှန်မှာ ကျုပ်က ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကို ဖြိုခွဲချင်တဲ့လူ

ယောက်ပဲ။ ဒါကြောင့် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ယောက်က ကျုပ်

ပည့်ဖြစ်လာရင် ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့အောင်မြင်မှုပဲ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ ချူးရှန်ရင်ထဲ၌
လာလေတော့သည်။

ထိုလက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသောအဘိုးအိုသည် အလွန်
အကြံအစည်ကြီးမားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၄၅

သိရှိလိုက်၏။

စန်ကွမ်းထင်းက အတန်ကြာတွေဝေနေပြီးမှ....

“ဘာ...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

အဘိုးအိုက....

“မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့အကြောင်း ဘာဘေသေချာချာ သိသ
သား”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သိသားပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဟာ သိုင်းအဖွဲ့ကခွင့်ပြု

မရှိပဲ သူများရဲ့တပည့်မခံရဘူး”

အဘိုးအိုက မဲ့မြီးပြုံးလိုက်ပြီး...

“အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျွန်တော်က ဘာဘေသေချာတပည့်ခံလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

အဘိုးအိုက မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က ဘာမန်

၁၄၆ ❀ မိုးကျော်သူ

တော်ငါးယောက်ကို ကြောက်နေလို့လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စန်ကွမ်းထင်းဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်က မင်းကိုကယ်တင်တာပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွား၏။

“ဘာဘာသိတယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုကခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်....

“မင်းက ဘာကြောင့် တုမုရန်ကို တွေ့ဖို့လာတယ်ဆိုတာတောင် ကျုပ်သိတယ်”

စန်ကွမ်းထင်း၏မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွား၏။

သူသည် မယုံကြည်စွာဖြင့် အဘိုးအိုအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“တာမင်ဓားကျမ်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့လူတော်တော်များများ တုမုရန်ဆီကို ရောက်လာကြတာပဲ၊ တုမုရန်က ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ မသိကြလို့ ဒါလောက် အချိန်တွေကြာနေတာပါ၊ တုမုရန်က ကြာတောင်ပေါ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တာမင်ဓား

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၄၇

ကျမ်းလိုချင်တဲ့လူတွေက သူ့ဆီကိုတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာရောက်ကြမှာပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွား၏။

“ဒုက္ခပဲ... တာမင်ဓားကျမ်းက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျှ တခြားလူတွေရသွားရင် ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က သိုင်းလောကမှာ မျက်နှာမပြရဲအောင် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မပူပါနဲ့ တာမင်ဓားကျမ်းကိုပြန်တောင်းဖို့ ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ တမန်တော်ငါးယောက်က ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကို တက်လာနေပါပြီ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စန်ကွမ်းထင်းမှာ မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားရလေသည်။

သူသည် လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“သူတို့က တကယ်ပဲ ကြာပန်းတောင်ပေါ်ကို တက်လာကြပြီ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်လိမ်ပြောတယ်များ ထင်နေသလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“သူတို့ကို ကျွန်တော်က စာတစ်စောင်ရေးထားခဲ့တယ်၊ သုံးကြာလို့ ဂူတန်အဖွဲ့ဌာနချုပ်ကို ပြန်ရောက်မလာမှ ကြာပန်းတောင်

၁၄၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ပေါ်ကိုလိုက်လာဖို့ပဲ”

အဘိုးအိုက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“မင်းထွက်လာတာ သုံးလပြည့်ပြီလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မပြည့်သေးပါဘူး... ဒါကြောင့် သူတို့က ဘာကြောင့်လို့လဲ
လာတာလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရဖြစ်နေတယ်ဗျ”

အဘိုးအိုက....

“သူတို့က မင်း ရေးထားတဲ့စာကို ဖောက်ဖတ်ပြီးမှလိုက်လာ
တာဖြစ်ရမယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က သုံးလမပြည့်မချင်း ဖောက်မဖတ်
ဘူး၊ အခုတော့ ဘာကြောင့် သုံးလမပြည့်မီ ကြာပန်းတောင်ပေါ်ထဲ
လိုက်လာကြတာလဲ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက တော်တော်အပါလား၊ သူတို့က တာမင်စားကျွန်း
ကိုလိုချင်လို့ပေါ့၊ မင်းက တုမုရန်နဲ့ရင်ဆိုင်ရင် သေသွားမယ်ဆိုတာ
ကျိန်းသေတွက်မိလို့ မင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲလာကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားသည်။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ်
တုန်ယင်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက....

“ဘယ်သူမဆို တာမင်စားကျွန်းကို မက်နေတာကြတာပဲ၊
ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ကြာပန်းတောင်ကို ရောက်လာရသလဲဆိုတာ
မင်း သိသလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာကလဲ တာမင်စားကျွန်းကိုချင်တယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။ သူ၏အပြုံးသည် အလွန်ပင်
နာကျည်းသောအပြုံးပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် တိတိမိမိပြတ်နေသော ဝဲဘက်ပန်းသို့ ညွှန်ပြလိုက်
ပြီး....

“တာမင်စားကျွန်းကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ပြတ်ခဲ့ရ
တယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်က ကျိုးခဲ့ရတယ်”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

တိတ်တဆိတ်နားထောင်နေသော ချူးရှန်ကလည်း အံ့သြ
သွားသည်။

အဘိုးအိုက ခံပြင်းသောလေသံဖြင့်....

“တာမင်ကျွန်းကို သူပိုင်တယ် ငါပိုင်တယ်ငြင်းနေကြပေ
မယ့် ဘယ်သူပိုင်ရင်အစစ်လဲဆိုတာ မင်း သိသလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ချုပ် ဂူကျိဝမ်းပါ”

၁၅၀ ❀ မိုးကျော်သူ

အဘိုးအိုက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“သူက သူခိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ တာမင်ဓားကျမ်းကို သူကလူတစ်ယောက်ဆီက လုယူခဲ့တာ”

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့သြသွားသည်။

“ဘဘက ဒီအကြောင်းတွေသိထားတယ် ဟုတ်လား၊ တာမင်ဓားကျမ်းရဲ့ ပိုင်ရှင်အစစ်က ဘယ်သူလဲ”

အဘိုးအို၏မျက်လုံးများက ရှိဝေသွားသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ဖြည်းညင်းစွာ ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က အချိန်ရောက်ရင် ပြောပြပါမယ်၊ အခုလောလောဆယ် မင်းက ဒီလောက်သိရင် တော်လောက်ပါပြီ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်ပြီး...

“တာမင်ဓားကျမ်းအတွက် ဘဘနဲ့ကျွန်တော် ရန်သူတွေဖြစ်လာမှာ ကျွန်တော်မလိုလားဘူး”

သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဘဝကိုအနိုင်မခံ အရှုံးပေးကြိုးစားလာခဲ့ရာမှ ဂူအိမ်၏ယုံကြည်စိတ်ချရသော အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရာထူးကို ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု အဘိုးအိုသည် သူ့အပေါ် ကြင်ကြင်နာနာရှိသည်ဟု သူက သိရှိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စိတ်ချ... ကျုပ်ကတာမင်ဓားကျမ်းကို တုမုရန်ဆီကယူ

စားလုလင်နှင့်ပေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅၁

လာပြီးတဲ့အခါမှာ မင်းကိုသေသေချာချာ ရှင်းပြမယ်၊ ဒီတစ်ခါ မင်းက တာမင်ဓားကျမ်းကို လိုချင်သေးတယ်ဆိုရင် ယူသွားပေတော့”

စန်ကွမ်းထင်းက...

“ဘဘက တုမုရန်ဆီသွားမယ် ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုက ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး သံမဏိတောင်ဝှေးကို ကောက်ယူလိုက်ကာ...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က တခြားလူတွေ အရင်သွားယူလိုက်တာကောင်းမယ်၊ မင်းက ဒီနေရာပဲစောင့်နေ”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားသွားရန် အန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဓက...”

စန်ကွမ်းထင်းက ဟန့်တားလိုက်သည်။

အဘိုးအိုက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး...

“မင်းက ဘာပြောချင်လို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက...

“တုမုရန်က လွယ်လွယ်နဲ့ပေးမှာမဟုတ်ဘူး”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါကို ကျုပ်မမူပါဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက မည်သို့ဟန့်တားရမှန်းမသိဖြစ်သွားလေ

သည်။

၁၅၂ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလိုက်ပြီး...

“ဘာ... သူ့ကိုသတိထားပါ”

အဘိုးအိုသည် အနည်းငယ်တွေဝေသွားသည်။

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့... မင်းကသာ ကျုပ်ပြန်-

ရောက်မချင်း ဒီကစောင့်ပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ကောင်းပါပြီ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ပျံ့လွှားငှက်တစ်ကောင်ပမာ ကြာပန်းတောင်ပေါ်သို့တက်ရာ လမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

ချူးရှန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားသည်။

အဘိုးအိုက ပြေးလွှားသွားသောအခါ သံမဏိတောင်တော်ကိုအသုံးပြုခဲ့သဖြင့် မြေပေါ်တွင်ချိုင့်ခွက်ကလေးများဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဤသို့ဆိုလျှင် ထိုအဘိုးအိုသည် အဆိပ်ဘုရင်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅၃

တိုက်ပွဲ

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

အချိန်အခါမဟုတ်ဘဲ တိမ်များ အုံ့ဆိုင်းလာသောကြောင့် အနည်းငယ်ထူးဆန်းနေသည်။

နေဝန်းနီအား တိမ်ညိုတိမ်မည်းများက ဖုံးအုပ်သွားကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ အလင်းရောင်မပေးနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မည်းမှောင်သွားခြင်းမရှိပါချေ။ လေအေးကလေးကတစ်ချက်ငွေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်သောကြောင့် လူအများမှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့်ပင်ဖြစ်သွားရလေသည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအားကြည့်ရသည်မှာ အလွန်ပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာမျိုးဖြစ်နေသည်။

တုမုရန်က စင်းစင်း၏ဦးခေါင်းအား တစ်ချက်ပွတ်လိုက်ပြီး...

၁၅၄ ❀ မိုးကျော်သူ

“သမီး...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

စင်းစင်းသည် ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး...

“ဖေဖေက ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“ဖေဖေက လူသူကင်းဝေးတဲ့နေရာကို သွားဇာတ်မြှုပ်နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ သမီးက လိုက်နိုင်ပါ့မလား”

စင်းစင်းက တွေဝေသွားသည်။

သူမသည် တုမုရန်က ဇာတ်မြှုပ်နေထိုင်မည်ဟုဆိုသည်ကို အလွန်ပင်ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သို့မှသာ တုမုရန်မှာ ရန်သူများလက်မှ ကင်းဝေးမည်မဟုတ်ပါလော။

သို့သော် သူမကမူ လိုက်ရန်မလိုက်ရန် ဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။ မမြင်ရသောသံယောဇဉ်ကြိုးတစ်ခုက သူမအားရစ်ပတ်ချုပ်နှောင်ထားသည်ဟု သူမကခံစားနေရ၏။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် စင်းစင်း၏စိတ်ကို ထိုးဖောက်သိမြင်လိုက်သည့်အလား...

“သမီးက ချူးရန်ကိုမခွဲနိုင်ဘူး ဟုတ်လား”

စင်းစင်းက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅၅

တုမုရန်က မျက်နှာထားလေးနက်တည်ကြည်စွာဖြင့်...

“ဖေဖေက သမီးရဲ့မေမေအပေါ်မှာ တာဝန်တွေပျက်ကွက်ခဲ့တယ်... ဒီတော့ သမီးအပေါ်မှာဆက်ပြီး တာဝန်မပျက်ချင်တော့ဘူး”

သူသည်ပြောရင်း စင်းစင်းအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

စင်းစင်း၏မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များက စီးဆင်းကျလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တုမုရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“ချူးရန်ကို ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ အရင်အကဲခတ်ရမယ်၊ သူက လူကောင်းသူကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ဖေဖေက သူ့ကိုသာသာတူမှာပဲ”

စင်းစင်းက ခေါင်းမော့လိုက်ပြီး...

“သူက ဖေဖေကိုသတ်ဖို့လာတဲ့လူဆိုတာ ဖေဖေမေ့နေပြီလား”

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မမေ့ပါဘူး... သူက ဖေဖေကိုသတ်လို့လဲမရဘူး၊ သူ့ကို ခြည့်ရတာ ဖေဖေကိုသတ်ဖို့ ဝေခွဲရခက်နေသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဖေဖေက သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရင် ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသလိုဖြစ်နေလို့ သူ့ကိုမသတ်လိုက်တာပေါ့”

၁၅၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စင်းစင်းက....

“သူကပြောတယ်... ဖေဖေစရာကြည့်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ဓားကို သူကသိထားတယ်လို့ပြောတယ်”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာလေသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်သွားပြီး ချင်းချင်းပင် စကားဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ကဲ... သမီးဖေဖေက တာမင်ဓားကျမ်းကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ်... သမီး သဘောတူသလား”

သူ၏စကားကြောင့် စင်းစင်းကအံ့သြသွား၏။

“တာမင်ဓားကျမ်းကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က....

“ဟုတ်တယ်... တာမင်ဓားကျမ်းသာ လောကပေါ်မှာရှိသေးရင် ဒီအတွက် နောက်ထပ်အသက်သေဆုံးရမယ့်လူတွေ နည်းမှာမဟုတ်ဘူး”

စင်းစင်းက မယုံကြည်နိုင်ဘဲဖြစ်သွားသည်။

တုမုရန်၏စိတ်ထားများသည် ဆန့်ကျင်ဘက်အသွင်သို့ ထိပ်ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်သည်။

ခက်ထန်မောက်မာပြီး မာန်မာနကြီးသောတုမုရန်သည် ခုအခါ တရားမျှတစွာ တွေးတောလာတတ်ပြီဟု သိရှိလိုက်ရသေးသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅၇

သည်။

စင်းစင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“တာမင်ဓားကျမ်းကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် တုမုရန်က အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ကို နှိုက်ယူလိုက်သည်။

အနက်ရောင်ရှိပြီး သားရေငယ်ဖြင့်ဖုံးအုပ်ထားသော စာအုပ်ငယ်တစ်အုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သွားပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုစာအုပ်ငယ်ကို လက်ဝါးပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး ကျန်လက်ဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။

“ဖုတ်....”

သူ၏အတွင်းအားပညာမှာ ကြောက်ခမန်းလိလိဖြစ်နေ၏။

သူ၏လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချေမှုကြောင့် စာအုပ်ငယ်ကို အစိတ်အိတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်သွားပြီး လေထဲသို့အပိုင်းပိုင်း လွင့်ပျံသွားလေတော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

“မလုပ်နဲ့”

လူတစ်ယောက်က ဟန့်တားလိုက်သောအသံကိုကြားလိုက်သည်။

၁၅၈ ❀ မိုးကျော်သူ

ရပြီး လူရိပ်တစ်ခုက အဝေးမှ ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“တာမင်ဓားကျမ်းအတွက် သေချင်တဲ့လူတစ်ယောက်လားနော်ပြန်ပြန်ကွဲ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏လေသံသည် စိတ်ပျက်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းများ ပြည့်နှက်နေ၏။

သက်မဲ့ဓားကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်သည် သက်ရှိပြီးစဉ်းစားဉာဏ်ရှိသော လူသားတို့၏အသက်ကို ရှာနိုင်သည်ကို သူက သဘောမပေါက်ဘဲဖြစ်နေ၏။

သို့သော် လွန်ခဲ့သောအနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က သူလည်း ထိုအကဲ့သို့အတွေးမျိုး တွေးမိမည်မဟုတ်သည်ကို စဉ်းစားမိလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူရိပ်က သူတို့ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာလေတော့သည်။

စင်းစင်း၏ခြေလှမ်းများက တုမုရန်၏ရှေ့သို့ရပ်လိုက်သည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၅၉

သူမသည် ဖခင်ဖြစ်သူတုမုရန် အမြင်မှန်ရသည့်အချိန်တွင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ ခိုက်ရန်မဖြစ်စေလိုပါ။

သူမ၏ဖခင်ကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက လူကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ်လက်ခံလာနိုင်စေရန် သူမကကြိုးစားရဦးမည် မဟုတ်ပါလော့။

သူမသည် တုမုရန်ရှေ့၌ ရပ်လျက်ရောက်ရှိလာသူကို သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ရောက်ရှိလာသူမှာ အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အဘိုးအိုမှာ ဝဲဘက်လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေပြီး ခြေထောက်တစ်ဖက်ထောင့်ထောင့်နဲ့ဖြစ်နေ၏။

သူသည် မသန်မစွမ်းခုကွဲတဖြစ်နေသော်လည်း သူလှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ ဓားအိမ်မှဓားတစ်လက်ထွက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

တုမုရန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သူသည် အဘိုးအိုကိုသိရှိထား၏။ ထိုအဘိုးအိုသည် ယခင်က ခုကွဲတတစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။

သူ၏သိုင်းပညာမှာ အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ဟု သူကသိရှိထား၏။

သူ့ကို ခုကွဲတဘဝရောက်အောင် မည်သူကပြုလုပ်ခဲ့ပါသနည်း။

၁၆၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် အဘိုးအိုက စကားစလိုက်သည်။

“တုမုရန် မင်းက ကျုပ်ကိုမှတ်မိသေးသလား”

တုမုရန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မှတ်မိပါတယ်”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းနဲ့မတွေ့ရတာ အချိန်တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ မင်းနဲ့

သိုင်းပညာက တော်တော်တိုးတက်လာမှာပေါ့”

တုမုရန်ကစကားပြန်မပြောဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ

သည်။

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာသလဲဆိုတာ မင်း သိသလား”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်မြဲပိတ်ထားသည်။

အဘိုးအိုက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တာမင်ဓားကျမ်းကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲပြန်ရောက် အောင်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ကတိပေးထားလို့ အခုတော့ မင်းက တာမင် ဓားကျမ်းကိုဖျက်ဆီးလိုက်တော့ ကျုပ်က မင်းအသက်ကိုပဲ ယူသွားမှာပေါ့”

တုမုရန်က....

“ခင်ဗျားက ဒုက္ခိတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ကျုပ်-

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၆၁

ကြောက်ရင်ကြောက်မယ်၊ အခုတော့ မမူဘူးဗျ”

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ကျုပ်ရဲ့ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း တယ်ဆိုတာ မင်းမသိလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

တုမုရန်က....

“ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ဓာတ်က လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကလိုပဲ ခြေောင်းလဲသေးပါလား”

အဘိုးအိုက....

“ကျုပ်ရဲ့အဆိပ်လက်ဝါးကလဲ မပြောင်းလဲသေးဘူးဗျ”

ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ တုမုရန်မှာ အနည်းငယ် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ထိုအဘိုးအိုကို သူကသိရှိထား၏။

ပျားဒေဝီကျင်းနှင့် ထိုအဘိုးအို၏အဆိပ်ပညာမှာ မတိမ်းမ သိမ်းရှိနေလေသည်။

ပျားဒေဝီကျင်းမှာ လက်နက်ပုန်းကိုအသုံးပြုပြီး ထိုအဘိုးအို

က လက်ဝါးဖြင့်အသုံးပြုသည်။

သူ့လက်ဝါးက အဆိပ်များဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ စိမ်ပြီး လူကျင့်ထားသဖြင့် ညိုမည်းနေပြီး သူ၏လက်ဝါးတစ်ချက်မိလိုက်

တာ ထိုလူသည်အဆိပ်မိပြီး မုချသေဆုံးသွားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏အဆိပ်သည် အလွန်ထူးဆန်းပြီး ဖြေဆေးမရှုံးသာ

၁၆၂ ❀ မိုးကျော်သူ

ကြောင့် သိုင်းလောကသားများက သူ့အား အလွန်ကြောက်လန့်ကြသည်။

သူ၏နာမည်ရင်းကိုပင် သိသူနည်းပါးပြီး သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက အဆိပ်ဘုရင်ဟု ခေါ်စမှတ်ပြုကြသည်။

ယခု သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးကို ဖိန့်ဖိန့်တုန်စေခဲ့သော အဆိပ်ဘုရင်မှာ သူ၏ရှေ့မှောက်သို့ရောက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးရှိ လေထုသည် ရပ်တန့်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

အဆိပ်ဘုရင်က စကားဆက်မပြောတော့ပါ။

သူသည် တောင်ငွေကို မြေပေါ်သို့စိုက်ထားလိုက်ပြီး လှုပ်မယှက် ရပ်နေလေသည်။

သူ၏ပုံဟန်မှာ မည်သည့်အရာကိုမှ မတွေ့မမြင်မကြားသိသည့်အလား ရှိနေ၏။

တုမုရန်က လက်တစ်ချက်ငွေယမ်းလိုက်သည်။

စင်းစင်းက နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ သူမသည် မည်သို့ဟန်တားရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

အဆိပ်ဘုရင်က တုမုရန်ကိုမည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ချမ်းသာ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၆၃

ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူမကယုံကြည်နေသည်။

သူမ၏ခြေလှမ်းများသည် နောက်သို့တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်သွားပြီး နံရံနှင့်ကျောကပ်မိတော့မှ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခွဲလောင်းချကာ...

“ကျုပ်က ဘယ်လိုပဲရင်းပြပေမယ့် ခင်ဗျားကလက်ခံမှာမတတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကတိုက်ခိုက်ရတော့မယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ညှိုးနှင့်လက်မကိုကွေးကာ အဆိပ်ဘုရင်ထံသို့ တောက်လိုက်သည်။

တာမင်ဓားကျမ်း၏ကျော်ကြားသော လက်တောက်ပညာဖြစ်သည်။

သူသည် ဤသိုင်းပညာရပ်များကို မလွဲမရှောင်သာသဖြင့် ဆုံးပြုရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏စိတ်ထဲ၌မူ တာမင်ဓားကျမ်းနှင့် လက်တောက်ပညာကို အသုံးမပြုတော့ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ပါသည်။

အဆိပ်ဘုရင်မှာ ခုခံခြင်းမပြုပါ။ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း ဦးမပြုဘဲ တုမုရန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရုတ်တရက် တုမုရန်က တိုက်ခိုက်လာသည်နှင့် သူသည် ကို စက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်တစ်ချက် ငွေယမ်းလိုက်သည်။

တုမုရန်မှာ ရင်ထိတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် လက်ကိုရပ်သိမ်း

၁၆၄ ❀ ပိုးကျော်သူ
လုပ်ကိုင်သည်။

အကြောင်းမှာ အဆိပ်ဘုရင်၏လက်ဝါးသည် စက်ဝိုင်း
ဥက္ကန်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ရာ ရုတ်တရက် သူ၏ရင်အုပ်ဆီသို့ တိုးဝင်လာ
သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏လက်ဝါးတွင် အဆိပ်များလူးထားသည်
သိထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“အင်း... အဆိပ်ဘုရင် ဝိယင်ဟုန်းက ငါ့ကို အသေသတ်
သိုင်းကွက်ကို အသုံးပြုလိုက်တာပဲ”

ဟု ကျိတ်၍ရေရွတ်လိုက်သည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏နာမည်ရင်းမှာ ဝိယင်ဟုန်းဖြစ်သည်ကို
ကသိရှိထားလေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် အနည်းငယ်
ယောင်သန်းသွားသည်။

သူ၏ပထမသိုင်းကွက်ကိုပင် တုမုရန်က ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်
ရန် မဝံ့ပဲဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

သူသည် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး လက်ကိုစက်ဝိုင်းသဏ္ဌာန်
ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏လက်ဝါးရိုက်ချက်သည် ထက်ကြွေး
သော ဓားပါးကလေးတစ်လက်ပမာ သူ၏ရင်ဝသို့တိုးဝင်လာသည်
တုမုရန်က သတ်မှတ်လိုက်၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၆၅

သူသည် မသဲမကွဲ အသံတစ်ချက်ပြုလိုက်ပြီး နောက်သို့
လျင်မြန်စွာ ဆုတ်လိုက်ရလေသည်။

သူ၏ရင်ထဲ၌လည်း တစ်စထက်တစ်စ လေးလံလာလေ
သည်။

အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းအား သူက အနီးကပ်မတိုက်ခိုက်ဝံ့

အကြောင်းမှာ အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်း၏လက်ဝါးတွင် အ
ဆိပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ်မှာပင် အဆိပ်ဘုရင်ဝိယင်ဟုန်းက သက်ပြင်းတစ်
ချက်ချလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်ခြင်းကိုရပ်တန့်ကာ နောက်သို့ဆုတ်သွား
လေတော့သည်။

တုမုရန်၏နဖူးပေါ်မှချွေးများက စီးဆင်းကျလာသည်။

အဆိပ်ဘုရင်ကသာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လာပါက သူကရှုံးနိမ့်
သွားနိုင်သည်ဟု ယူဆထားသည်။

သူသည် နောက်ဆုတ်သွားသောဝိယင်ဟုန်းအား အကဲ
တ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်ဆက်ပြီးမတိုက်ခိုက်တာလဲ”

၁၆၆ ❀ ပိုးကျော်သူ

အဆိပ်ဘုရင်က....

“ကျုပ်က မင်းကို မသေစေချင်လို့ပါ”

တုမုရန်က တွေဝေသွားသည်။

အဆိပ်ဘုရင်က သူ့အား အလွယ်တကူပင် သတ်ပစ်နိုင်သည်ဟုလည်း နားလည်ထားလေသည်။

သို့သော် သူကအရှုံးပေး၍ မဖြစ်ပါ။ သူကအရှုံးပေးလိုက်သော အဆိပ်ဘုရင်က စင်းစင်းအား ရန်ရှာလာမည်မှာသေချာနေ၏။

စင်းစင်းအကြောင်းတွေ့မိလိုက်သည်နှင့် တုမုရန်က၏ ဓာတ်များက “တက်ကြွလာလေသည်။

သူသည် အသက်သေချင်သေပါစေ၊ စင်းစင်းကို ရန်သူလက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခမရောက်စေရဟုဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လက်ဝါးကိုအတွင်းအားများစွာစည်းလိုက်ပြီး အဆိပ်ဘုရင်ထံသို့တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြလိုက်သည်။

အဆိပ်ဘုရင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မင်းက သေချင်လို့လား”

တုမုရန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အဆိပ်ဘုရင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက တာမင်ဓားကျမ်းကိုပေးလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်း

ကျုပ်က အသက်ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်”

တုမုရန်က ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်ပြီး....

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၆၇

“ဒီစာအုပ်ကို ကျုပ်ကဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီဗျ”

အဆိပ်ဘုရင်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် မယုံဘူး”

တုမုရန်က....

“မယုံရင်တော့ ကျုပ်က ဘာမှတတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပြောနေတာ”

အဆိပ်ဘုရင်က....

“မင်း လိမ်ပြောနေတာ”

တုမုရန်က....

“ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ... ဒီစာအုပ်ကို ကျုပ်ကဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီဗျ”

အဆိပ်ဘုရင်က ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“မင်းက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့လူပဲ၊ မင်းလေ့ကျင့်ပြီးတာနဲ့ ဒီစာအုပ်ကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တော့၊ လောကပေါ်မှာ တာမင်ဓားသိုင်းတတ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

တုမုရန်ကသဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား တာမင်ဓားသိုင်းကို သင်ယူတတ်မြှောက်ချင်တဲ့သူတွေဟာ ကျုပ်ဆီမှာ တပည့်ခံကြရမယ်၊ ကျုပ်က

၁၆၈ ❀ မိုးကျော်သူ

သင်ပေးမှပဲ တတ်ကြရမယ်”

အဆိပ်ဘုရင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

သူသည် အချိန်မီရောက်ရှိလာသော်လည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို တာမင်ကျမ်းစာအုပ်ကိုမရလျှင် သူက သခင်ထံတွင် မျက်နှာမော်ခုံတော့မည် မဟုတ်ပေ။

အဆိပ်ဘုရင်က ခြောက်သွေ့အက်ကွဲသောအသံဖြင့်....

“ကောင်းပြီ... မင်းက တာမင်စားသိုင်းကိုတတ်မြောက်ထားတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်က မင်း ဦးခေါင်းကိုပဲဖြတ်ယူသွားရတော့မှာပဲ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် မြေပေါ်တွင်ထိုးစိုက်ထားသော သံမဏိတောင်ဝှေးကိုနှုတ်ယူကာ တုမုရန်၏ဦးခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်လေတော့သည်။

တုမုရန်က ကပျာကယာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

သို့သော် အဆိပ်ဘုရင်က အလွတ်မပေးပါချေ။

သူသည် သံမဏိတောင်ဝှေးဖြင့် တုမုရန်ထံသို့ အဆက်ပြတ်လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာ တုမုရန်မှာ မည်သို့ရှောင်တိမ်းရမ္ပန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

စင်းစင်းက မနေနိုင်တော့ပါ။

သူမသည် စာကြည့်ခန်းထဲပြေးဝင်သွားပြီး နံရံပေါ်တွင်ခိုက်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၆၉

ဆွဲထားသောစားကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ပြေးထွက်လာပြီး....

“ဖေဖေ....”

ဟု ခေါ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်သည်။

တုမုရန်က ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုနဂါးပျံရုပ်ပုံပါသောစားသည် သံနှင့်သံမဏိများကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

တုမုရန်က အံ့အားသင့်သွားပြီး စင်းစင်းပစ်ပေးလိုက်သော နဂါးပျံစားကိုဖမ်းယူကာ အဆိပ်ဘုရင်၏တောင်ဝှေးအား ခုခံပေးလိုက်သည်။

“ထန်....”

သံသံချင်းထိခိုက်မိသော အသံတစ်ချက်နှင့်အတူ မီးပွားက လေးများက လွင့်စဉ်ထွက်လာ၏။

အဆိပ်ဘုရင်၏တောင်ဝှေးသည် ထိပ်ပိုင်းမှ တစ်လက်မခန့် ဖြတ်ကျသွားလေတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

သူသည် ကပျာကယာနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး တုမုရန်အား ခိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

တုမုရန်၏ လက်ထဲမှကိုင်ဆောင်ထားသောစားကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် သူ၏မျက်လုံးများပြူးကျယ်သွားပြီး....

၁၇၀ ❀ မိုးကျော်သူ

“မင်း... မင်း...”

သူသည် ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က ချယ်ရီကိုသတ်ပစ်ပြီး ဒီဓားကိုလူယူထားလိုက်တာပဲ”

ထိုစကားကြားလိုက်ရသည်နှင့် အဆိပ်ဘုရင်က စူးရှစွာတစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး တုမုရန်ကထံသို့ ခုန်အပ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လေသည် ပြင်းထန်စွာဖြင့် တဟူဟူတိုက်ခတ်နေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏တိုက်ခိုက်မှုသည် ပြင်းထန်လွန်းနေ၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသောလေထုသည်

တုမုရန်ကအင်္ကျီစများကိုပင် တဖျပ်ဖျပ်လူးလွန်းသွားစေသည်။

တုမုရန်က ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို မြေပေါ်သို့မြီမြီစွာရင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှဓားကိုငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

“ထန်... ထန်... ထန်...”

သံသံချင်းပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသောအသံများက အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာ၏။ မီးပွားကလေးများပင် လွင့်စင်ထွက်လာလေ

ဓားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇၁

သည်။

တုမုရန်၏လက်မှာ ထုံကျင်သွား၏။ သူသည် ဓားကိုလွှတ်ကျမသွားစေရန် မနည်းကြိုးစားပြီးထားလိုက်ရလေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ အင်အားကြီးမားနေသောကြောင့် တုမုရန်ကမခုခံနိုင်တော့ဘဲ နောက်သို့ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်ရတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်၏တောင်ဝှေးမှာလည်း သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ပြတ်ကျသွားလေသည်။

အဆိပ်ဘုရင်က အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“သေပေတော့”

သူသည် ဖြောဖြည်းသည်နှင့်လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးဖြင့် အားကုန်ရိုက်ချလိုက်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူက တုမုရန်အား အသေသတ်ဘော့မည့်ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး ဖြစ်နေ၏။

တုမုရန်က ရှောင်တိမ်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

သူသည် လက်ထဲမှဓားဖြင့် ကပျာကယာ ခုခံပေးလိုက်၏။

“ထန်...”

တုမုရန်၏လက်များကထုံကျင်သွားပြီး လက်ထဲမှဓားသည် အဝေးသို့လွင့်သွားလေတော့သည်။

စင်းစင်းက ရှင်ထိတ်သွားပြီး...

၁၇၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဖေဖေ....”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည်။

တုမုရန်ကလျင်မြန်စွာဖြင့် နောက်သို့ခြေလှမ်းဆုတ်လိုက်

သည်။

သို့သော် သူသည်နောက်ဆုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ သူ၏နောက်ကျောက ချယ်ရီပင်သို့ကပ်နေ

မိပြီဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။ သူ၏နဖူးမှချွေးများ

လည်း စီးဆင်းလာတော့သည်။

အဆိပ်ဘုရင်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ကျုပ်လက်က ထွက်မပြေးနိုင်တော့ဘူး”

သူသည်ပြောရင်းမှ လက်ထဲမှတောင်ဝှေးဖြင့် တုမုရန်ရင်ဝ

သို့အားစိုက်၍ ထိုးချလိုက်လေတော့သည်။

“အား....”

စူးရှစွာအော်ဟစ်လိုက်သောအသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

တုမုရန်ကအော်ဟစ်လိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။

အဆိပ်ဘုရင်သည် နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး နောက်သို့

လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ အေးစက်စွာရပ်နေသည်

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ဓားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇၃

အဆိပ်ဘုရင်က ခန္ဓာကိုယ်အား ချာခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယခုမှပင် သူ၏နောက်ကျော၌ ဓားပါးကလေးတစ်လက် စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

တုမုရန်က အံ့သြသွားသည်။ စင်းစင်းသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စင်းစင်းက အဆိပ်ဘုရင်အား ဓားနှင့်ပစ်ပေါက်လိုက်မည် ဟု သူကမထင်မှတ်ခဲ့ပါချေ။

မည်သို့ဆိုစေ စင်းစင်းသည် သူ၏အသက်ကို ကယ်တင်လိုက်ပြီး မဟုတ်ပါလော။

အဆိပ်ဘုရင်က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“တုမုရန်က မင်းလိုသမီးတစ်ယောက်ရထားတာ ကံကောင်းတယ်”

သူသည်ပြောရင်း စင်းစင်းထံသို့ လက်ဝါးဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

သူ၏အဆိပ်လက်ဝါးသည် စင်းစင်း၏ရင်ဝသို့ တိုးဝင်သွားလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်....”

ထိုတဒဂ်အချိန်အတွင်းမှာပင် ကျယ်လောင်စွာ ဟန့်တားလိုက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြီး လူရိပ်တစ်ခုက စင်းစင်းနှင့်အ

၁၇၄ ❀ မိုးကျော်သူ

ဆိပ်ဘုရင်တို့ကြား ဝင်ရောက်လာသည်။

လူရိပ်သည် လက်တစ်ဖက်က စင်းစင်းအား ဖမ်းဆုပ်ထား
လိုက်ကာ အဝေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က အဆိပ်
ဘုရင်၏လက်ဝါးကိုခုခံလိုက်သည်။

ဝင်ရောက်လာသူမှာ တုမုရန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

တုမုရန်သည် စင်းစင်းအတွက်စိုးရိမ်ပူပန်နေသဖြင့် အတွင်း
အားကိုအကုန်ထုတ်ကာ အဆိပ်ဘုရင်၏လက်ဝါးကို ခုခံလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း...”

အသံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာပြီး တုမုရန်၏
ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့လွှင့်စင်သွားရလေသည်။

ထိုနည်းတူ အဆိပ်ဘုရင်မှာလည်း ခြေလှမ်းများယိမ်းယိုင်
သွားသည်။

သူသည် နောက်သို့ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်လိုက်ပြီး...

“ဖုတ်...”

မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

ယခု သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပြင်းထန်စွာ ဒဏ်ရာရရှိ
သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇၅

တိမ်ညိုတိမ်မည်းများသည် လေ၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အ
ဝေးသို့လွှင့်စင်သွားပြီဖြစ်သည်။

နေဝန်းနီကလည်း ကောင်းကင်ပေါ်၌ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်
လာပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ နေရောင်ခြည်များဖြင့်
ပြန်လည်သာယာလာလေသည်။

စင်းစင်းက အဆိပ်ဘုရင်လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သောအ
မျက်လုံးအစုံမှိတ်ထားလိုက်သည်။

သို့သော် သူမအား တစ်စုံတစ်ယောက်က အဝေးသို့လွှင့်ပစ်
လိုက်သည်ကိုခံစားလိုက်ရပြီး သတိလစ်မေ့မြောသွား၏။

သူမက သတိရလာသောအခါ တိုက်ခိုက်နေကြသော တုမု
နှင့်အဆိပ်ဘုရင်တို့ကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

စင်းစင်းက မြေပေါ်မှကပျာကယာ လူးလိမ့်ထလိုက်ပြီး ပန်း
ချင်တစ်ခုလုံးသို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

၁၇၆ ❀ စိုးကျော်သူ

ရုတ်တရက် သူ၏မျက်လုံးများက ဝိုင်းစက်သွား၏။
သူမနှင့်မလှမ်းမကမ်းရှိ ချယ်ရီပင်အောက်တွင် လဲကျနေ
သောတုမုရန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။
တုမုရန်နှင့်မနီးမဝေး၌ အဆိပ်ဘုရင်က လဲကျနေ၏။
“ဖေဖေ...”

စင်းစင်းက အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး တုမုရန်ထံသို့ ပြေး
လွှားသွားသည်။

လဲကျနေသော တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း ပွေ့ယူလိုက်
လေသည်။

ယခုမှပင် တုမုရန်က အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း သိလိုက်
ရလေသည်။

တုမုရန်သည် အသက်ကိုပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ရေခဲတုံးပမာ အေးစက်နေ၏။

ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာရရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း စင်းစင်းက
နားလည်လိုက်လေသည်။

စင်းစင်းက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်...
“ဖေဖေ...”

ဟု ထပ်မံခေါ်လိုက်သည်။
တုမုရန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တစ်ချက်လှုပ်ရှားသွားပြီး မူ-

လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်ပေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇၇

သူသည် စင်းစင်းအားတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လက်ဟန်
ခြေဟန်ဖြင့် အိမ်ထဲသို့ပို့ပေးရန် ပြောပြလိုက်သည်။

စင်းစင်းက သဘောပေါက်သွားပြီး အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်
သွားလေတော့သည်။

တုမုရန်သည် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည်။
သူ့အား စင်းစင်းက အသက်ကယ်ဆေးလုံးများကိုတိုက်

ကျွေးလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးရောင်များ အနည်းငယ်သန်း
လာသည်မှအပ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် ရေခဲတောင်ပေါ်သို့ရောက်

ရှိနေသည့်အလား တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။
စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

ဤအသက်ကယ်ဆေးလုံးသည် အတွင်းဒဏ်ရာများကို ကု
သရာတွင် အလွန်အစွမ်းထက်သောဆေး ဖြစ်သည်။

သို့သော် တုမုရန်က အနည်းငယ်သက်သာသည်မှအပ ထူး
ခြားမှုမရှိပါချေ။

တုမုရန်သည် စင်းစင်းအား ကျေးဇူးတင်သောမျက်လုံးများ
ဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

၁၇၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“သမီး...”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

စင်းစင်းက...

“ဖေဖေ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“အဆိပ်ဘုရင်ကော”

စင်းစင်းက ယခုမှပင် အဆိပ်ဘုရင်ကိုသတိရလာလေ၏။
သို့သော် သူမက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူက ဖေဖေလက်ချက်နဲ့ဒဏ်ရာရသွားတယ်... ဒါကြောင့်

သူက သေဆုံးသွားရမှာပဲ”

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူ့ကိုလွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ အနိုင်မရနိုင်ဘူး... သူက သမီး
ကိုသတိမထားလိုက်လို့ အခုလိုခံလိုက်ရတာ”

စင်းစင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တုမုရန်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူက သမီးကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်မယ်လို့
တုန်း ဖေဖေက သူ့ကို လက်ဝါးနဲ့ရိုက်ချလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့လက်ဝါး
အဆိပ်ပါတဲ့အတွက် ဖေဖေကဒဏ်ရာရသွားတာပဲ။ သူကလဲ ဖေ-
ဝင်လာမယ်မထင်လို့ ဖေဖေလက်ဝါးကို ပြန်ခုခံဖို့အင်အားမသုံးနိုင်-
နှစ်ယောက်စလုံးဒဏ်ရာရကြတာပဲ”

စင်းစင်းက...

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၇၉

“သူ့လက်ဝါးမှာ အဆိပ်ရှိတယ် ဟုတ်လား”

တုမုရန်က...

“ဟုတ်တယ်”

စင်းစင်းက...

“ဘယ်လိုအဆိပ်မျိုးလဲ”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...

“အဲဒီအဆိပ်ပါတဲ့လက်ဝါးသိုက်က အအေးလက်ဝါးသိုင်းလို့
ခေါ်တယ်။ ဒီလက်ဝါးနဲ့တိုက်ခိုက်ခံရတဲ့လူဟာ သစ်ပင်များ ညှိုးနွမ်း
ခြောက်သွေ့သလို ပြေဆေးမရရှိဘဲ တစ်နေ့နေ့တော့သေသွားရမှာပဲ”
ထိုစကားကြားလိုက်ရသောအခါ စင်းစင်းက ပါးစပ်ဟောင်း
လောင်းဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

သူမသည် ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး...

“ဒီလူက တော်တော်ရက်စက်ပါလား”

တုမုရန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...

“သူကလဲ ဖေဖေလက်ချက်နဲ့ သေသွားရမှာပဲ”

သူ၏စကားသံဆုံးသွားသည်နှင့် အခန်းအပြင်ဘက်မှ ကျယ်
လောင်သောရယ်မောသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

စင်းစင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူမ၏ဦးခေါင်းမှာလည်း နှစ်ဆခန့်ကြီးမားသွားသည်ဟု

၁၈၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ထင်မှတ်ရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုရယ်မောသံသည် အဆိပ်ဘုရင်ပိယင်
ဟုန်း၏ ရယ်မောသံပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရယ်မောသံများက တစ်စထက်တစ်စ ဝေး၍ဝေး၍
သွားလေတော့သည်။

တုမုရန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သမီး သတိထားမိလိုက်သလား”

စင်းစင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“ဘာများလဲ... သမီး မသိဘူး”

တုမုရန်က....

“သူက အခုလိုအတွင်းအားအသုံးပြုပြီး ရယ်မောလိုက်
တော့ အတွင်းအားပိုကုန်သွားတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် သူက ကြာသပတေး
တောင်အောက်ရောက်တာနဲ့ သေဆုံးသွားရမှာပဲ”

စင်းစင်းက မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....

“သူကသေဆုံးသွားမယ်လို့ ဖေဖေ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ”

တုမုရန်က....

“လောကပေါ်မှာ ဖေဖေရဲ့လက်ဝါးချက်ခံရင် ဘယ်သူက
သေရမှာပဲ”

စင်းစင်းက....

“ဖေဖေက သူ့ရဲ့လက်ဝါးချက်မိထားသေးတယ် မဟုတ်

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၈၁

လား”

တုမုရန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ဒါကြောင့် ဖေဖေလဲ သေဆုံးသွားရမှာပဲ”

ဟု တစ်လုံးချင်း ပြောချလိုက်လေတော့သည်။

မိတ်ဆွေ

တစ်နေ့တာသည် တစ်စထက်တစ်စ ကုန်ဆုံးလာသည်။
နေဝန်းနီသည် အနောက်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းစပြုလာ
သည်။

ထို့ကြောင့် နေရောင်ခြည်များသည် အဖြူရောင်အဖြစ်မှ နွေ
ဝါရောင်သန်းလာသည်။ မကြာမီ ညနေဆည်းဆာအချိန်သို့ ရောက်
ရှိလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကြာပန်းတောင်ထိပ်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်
လိုက်သည်။ ကြာပန်းတောင်တစ်ခုလုံးသည် ငြိမ်သက်နေသည်။

လက်တစ်ဖက်ပြတ်နေသောအတိုးအိုမှာ တုမုရန်ကို ကျိန်း
သေအနိုင်ရရှိမည်ဟု သူက ယုံကြည်ထားသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအတိုးအိုမှာ တုမုရန်အား လုံးဝဂရုမစိုက်
သည့်အသွင် ရှိနေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလော။

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၈၃

ချူးရှန်က တိတ်တဆိတ်ကြည့်ရှုနေရာမှ အတိုးအိုထွက်ခွာ
သွားသည်နှင့် အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ပုန်းကွယ်ရာမှ
ထွက်လာလေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းသည် ချူးရှန်အား တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့်
ထိတ်လန့်သွားပြီး....

“ဟင်... ခင်ဗျားမသေသေးဘူး ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်က အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး သိပြီးပြီ

ဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ....

“ခင်ဗျားက ဘာတွေသိထားလို့လဲ”

ချူးရှန်က....

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် တုမုရန်ဆီလာခဲ့ရတယ်ဆိုတော့”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

ချူးရှန်က....

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ လက်တစ်ဖက်ပြတ်အတိုးအိုဆီမှာ

တပည့်မခံချင်တာလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“သူက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ကိုဖျက်ဆီးမယ့်လူဗျ... သူ့ဆီမှာ

တပည့်ခံရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက ကျုပ်ကိုနှုံချကြမှာပဲ”

၁၈၄ ❀ ဝိုးကျော်သူ

ချူးရှန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ်က ဉာဏ်ကောင်းတဲ့လူပါ... ခင်ဗျားကသာ ဝက်နဲ့တူ

တယ်”

ချူးရှန်က မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

“ကျုပ်က ဝက်နဲ့တူတယ် ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

ချူးရှန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျားကိုမေတ္တာရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခင်

ဗျားက ရှောင်နေလို့ပေါ့”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဒီလိုဆိုရင် ဝက်နဲ့တူတာက ခင်ဗျားပဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“ဗျာ....”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားက ကိုယ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်

ဦးလှလင်းနှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၈၅

ယောက်ကို သူများနဲ့အတင်းပေးစားနေလို့ပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် အိလန်ကို လက်မထပ်ချင်ရတာ

လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ချူးရှန်က....

“ခင်ဗျားကကော ဘာဖြစ်လို့ အိလန်ကို လက်မထပ်ချင်ရ

တာလဲ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“ကျုပ်က သူ့ကိုလက်ထပ်ချင်တယ်ဗျာ... သူက ကျုပ်ကိုပြန်

မကြိုက်လို့ခက်နေတာ”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်ကလဲ သူ့ကိုမကြိုက်လို့ ခက်နေရတာ

ပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုမနှစ်သက်ဘူး... ဟုတ်လား”

ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်”

၁၈၆ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ချူးရှန်က....

“ကျုပ်နှစ်သက်တဲ့လူ ရှိနေလို့ပေါ့”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ချူးရှန်သည် သူ၏အပေါ်တွင် အစစအရာရာနားလည်

တတ်သူဟုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။

စန်ကွမ်းထင်းက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ်ဗျ”

ချူးရှန်က အေးတိအေးစက်ဖြင့်....

“ခင်ဗျားကလဲ သူ့ကိုလက်ထပ်ရမယ်ဗျ”

သူ၏စကားကြောင့် စန်ကွမ်းထင်းက ဒေါသခြောင်းခြောင်း

ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို လိုက်ပြော

နေရတာလဲ”

ချူးရှန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“မေတ္တာတရားဆိုတာ အတင်းအကျပ်လုပ်လို့ မရဘူးဆို

တာ သိစေချင်လို့ပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ စန်

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၈၇

ကွမ်းထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အိလန်ကိုလက်
ထပ်လိုက်ပါ”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဖြစ်ဘူး”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... သူကရုပ်ချောသားပဲဗျ၊ ခင်ဗျားကိုလဲ

မေတ္တာရှိနေတဲ့သူပဲ”

ချူးရှန်က....

“ရုပ်ချောတာ ရုပ်ဆိုးတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကိုယ်ကိုယ်

တိုင် ချစ်ခင်နှစ်သက်မှဖြစ်မှာပါ။ ခင်ဗျားကို တခြားမိန်းကလေးတစ်
ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့တိုက်တွန်းရင် ခင်ဗျားလက်ခံမလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ချစ်
ခြင်းမေတ္တာတရားကို သဘောပေါက်စပြုလာပြီး ဖြစ်သည်။

“အင်... ချူးရှန်ဟာ တကယ်တော့ သဘောထားပြည့်ဝတဲ့
လူတစ်ယောက်ပဲ”

သူသည် ယင်းသို့တွေးလိုက်ပြီး....

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ... ပြောပြစမ်းပါ”

ချူးရှန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားက အိလန်သဘောကျမယ့်ပုံစံမျိုး ပြုပြင်ရမယ်”

၁၈၈ ❀ မိုးကျော်သူ

စန်ကွမ်းထင်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ....

“ဘာတွေပြုပြင်ရမှာပဲဗျ”

ချူးရှန်က....

“ဥပမာ ခင်ဗျားက ထစ်ခနဲဆို ဒေါသကြီးတတ်တယ်၊ ဒါကို

အရင်ဆုံး ပြုပြင်ရမယ်”

ယခုမှ စန်ကွမ်းထင်းက သဘောပေါက်သွားသည်။

သူသည် သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျား မဆိုးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ချူးရှန်ကသဘောကျစွာဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

စန်ကွမ်းထင်းကလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ....

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူတို့၏ရယ်မောသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသို့ လွင့်ပဲ့သွားလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ရန်သူဘဝမှ မိတ်ဆွေဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့နောက်မှ အေးစက်စက်ရယ်မောသံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၈၉

လျှိုဝှက်အသံရှင်

လူတစ်ယောက်သည် အေးစက်စွာ ရယ်မောရင်း လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ လျှောက်လာနေ၏။

သူသည် အစိမ်းရောင်အပေါ်အင်္ကျီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါးတွင် အနီရောင်ခါးပတ်ကြိုးတစ်ခု ချည်နှောင်ထား၏။

သူ၏ပုံဟန်မှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော လူတစ်ယောက်နှင့် တူလှပေသည်။

ထိုလူသည် တောအုပ်ကလေးအတွင်း၌ ရောက်ရှိနေသော်လည်း သာယာသော ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေသည့်ပမာ ရှိနေ၏။

ထိုလူသည် စန်ကွမ်းထင်းနှင့် ချူးရှန်တို့အနီးသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ....

“ရယ်မောခြင်းဟာ အသက်ရှည်တယ်”

၁၉၀ ❀ မိုးကျော်သူ

ဟု ကဗျာမကျသီချင်းမကျ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။
ချူးရှန်ကမျက်မှောင်ကုပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။
စန်ကွမ်းထင်းကလည်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။
ထိုလူက ခေါင်းပေါ်မှာဆောင်းထားသော သိုးမွေးဦးထုပ်ကို
ချွတ်လိုက်ပြီး...

“ရယ်တိုင်းအသက်ရှည်တာ မဟုတ်ပါဘူး”
သူသည် ယင်းသို့တစ်ယောက်တည်းပြောရင်း ချူးရှန်ဘက်
သို့လှည့်ကာ...

“ကျုပ်ပြောတာဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”
ဟု ပြောလိုက်၏။
ချူးရှန်၏မျက်နှာက ကွက်ခနဲပျက်သွား၏။
ထိုလူအား သူက သိရှိထားသည်။
ထိုလူသည် တုမုရန်၏မိတ်ဆွေ ကိုယ်ရံတော်လိုကျင့်ဟန်
ပင်ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ချူးရှန်၏မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။
သူသည် လိုကျင့်ဟန်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြ
လိုက်ပြီး...

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉၁

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတာလဲဗျ”
လိုကျင့်ဟန်က အဖြေမပေးပါ။
“မင်းနာမည်က ချူးရှန် ဟုတ်လား”
ချူးရှန်က....

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ”
လိုကျင့်ဟန်က....
“မင်းရဲ့အဘိုးက ဓားဝိဇ္ဇာချူးရှန်အင်းဟုတ်လား”
ချူးရှန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

လိုကျင့်ဟန်က....
“မင်းရဲ့ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က နယ်စားကြီးကိုတော်လှန်ခဲ့တဲ့
လူတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မင်းကိုမသင်္ကာဘူး”

ချူးရှန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွား၏။
“ခင်ဗျား စကားကြည့်ပြောပါ”
လိုကျင့်ဟန်က မျက်လုံးဖြူးကျယ်သွားပြီး....

“မင်းက ကျုပ်ကိုခံပြောဝံ့တယ် ဟုတ်လား”
ချူးရှန်က....
“ကျုပ်က မတရားရင်မခံနိုင်ဘူးဗျ”

လိုကျင့်ဟန်က မျက်မှောင်ကုပ်လိုက်ပြီး....
“မင်းကလဲ နယ်စားကြီးတော်လှန်မယ့်သူပဲ”
ချူးရှန်က အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့်....

၁၉၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျား ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့... ကျုပ်က လူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ကောင်းစားဖို့ စစ်ကိုလိုလားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

လိုကျင့်ဟုန်က မဲပြီးပြီးလိုက်ပြီး...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကိုဖမ်းရလိမ့်မယ်”

သူသည်ပြောရင်း ချူးရှန်၏ပခုံးသို့ လက်ဖြင့်ဖမ်းဆုပ်
လိုက်သည်။ ချူးရှန်က မမျှော်လင့်ဘဲခံလိုက်ရသဖြင့် မလှုပ်နိုင်ဘဲ
ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် စန်ကွမ်းထင်းက....

“လွှတ်လိုက်စမ်း”

အသံနှင့်အတူ ရွှေရောင်တစ်ချက်ဝင်းလက်သွား၏။

စန်ကွမ်းထင်းက ရွှေရောင်သံမဏိကွင်းတစ်စုံဖြင့် လိုကျင့်
ဟုန်ထံသို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ရင်ထိတ်သွား၏။ သူက စန်ကွမ်းထင်းအား
မမှုပါချေ။

သို့သော် စန်ကွမ်းထင်းက သူနှင့်အလွန်ပင် နီးကပ်နေသ
ဖြင့် ချူးရှန်အားလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းလိုက်
လေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြီးလိုက်သည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းအားစိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းကို ငါဖမ်းသွားရမယ်”

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉၃

သူသည်ပြောပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးလှုပ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်များသည် စန်ကွမ်းထင်း၏သံမဏိကွင်းကို ဆုပ်
ကိုင်လိုက်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရင်ထိတ်သွားပြီး နောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်
သည်။

သို့သော် လိုကျင့်ဟုန်က အလွတ်မပေးပါ။ သူသည် စန်ကွမ်း
ထင်းနောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်ပါသွားပြီး လက်သီးဖြင့် ထိုးချ
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက် လူရိပ်တစ်ခုက သူ၏နောက်ကျောသို့ လျှပ်
တစ်ပြက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လာသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသဖြင့် သူ
က စန်ကွမ်းထင်းအားတိုက်ခိုက်မှုကို ရုပ်သိမ်းကာ ဘေးသို့ခုန်ထွက်
လိုက်၏။

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သူမှာ ချူးရှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ချူးရှန်က စန်ကွမ်းထင်းကိုတစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး....

“မင်းက ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ဒီကနေ ထွက်သွားပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“မသွားနိုင်ဘူး”

ချူးရှန်က....

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဒီမှာအန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ မင်း

ဘူးလား”

၁၉၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူသည်ပြောရင်း လိုကျင့်ဟုန်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့က နယ်စားကြီးသစ္စာခံသိုင်းအဖွဲ့... သူက ဂူတန်သိုင်းအဖွဲ့ရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်သည်။

“သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ရင် မင်းက အဖမ်းခံမလား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ကျုပ် မသွားဘူး”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် ချူးရှန်ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“ခင်ဗျား သွားချင်သွားပါ”

ချူးရှန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသွားဘူးဗျ”

စန်ကွမ်းထင်းက လိုကျင့်ဟုန်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“ကဲ... ခင်ဗျားကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကမသွားဘူး... ခင်ဗျားသွားပါ”

သူ၏စကားကြားလိုက်ရသောအခါ လိုကျင့်ဟုန်က ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားလေသည်။

သူသည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်က မင်းတို့ကိုဖမ်းပြီးမှသွားမယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့်လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချူးရှန်နှင့်စန်ကွမ်းထင်းတို့ထံ တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉၅

ချူးရှန်က ခါးမှခါးကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ရွှေရောင်သံမဏိကွင်းတစ်စုံကို အဆက်မပြတ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး လိုကျင့်ဟုန်အား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်း၍ လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့်ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေသော်လည်း လိုကျင့်ဟုန်၏အင်္ကျီစကိုပင် မထိနိုင်ပါချေ။

“ဝုန်း...”

ချူးရှန်ကခြေလှမ်းယိမ်းယိုင်သွားကာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွား၏။ သူ၏ရင်ဝမှာလည်းနာကျင်နေပြီး ဦးခေါင်းများပင်နောက်လာလေသည်။

သူသည် အားယူ၍ပြန်ထလိုက်ပြီး လိုကျင့်ဟုန်ထံသို့ တိုးဝင်သွား၏။

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ကျုပ်ကို ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူးကွာ”

သူသည်ပြောပြီးသည်နှင့် လက်တစ်ချက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကာ ချူးရှန်နှင့်စန်ကွမ်းထင်းတို့မှာ နောက်သို့လွင့်စင်သွားပြီး မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ကဲ... မင်းတို့က ကျုပ်တို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ပေတော့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖမ်းဆုပ်ရန် နှိပ်လိုက်သည်။

၁၉၆ ❀ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင် အဝေးမှ စူးရှသောလေချွန်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။

လိုကျင့်ဟုန်က အံ့သြသွား၏။ လေချွန်သံများသည် စူးရှစွာအဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာလေသည်။

ထိုလေချွန်သံများကြားလိုက်ရသည်နှင့် ချူးရှန်က မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး လဲနေရာမှလူးလိမ့်ထကာ ထိုနေရာမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ဟန့်တားရန် ဟန့်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် လေချွန်သံများက နားကွဲလှမတတ်ဆူညံလာပြီး လူရိပ်တစ်ခုက လျင်မြန်စွာဖြင့် ပြေးလွှားလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လိုကျင့်ဟုန်က ကျောက်ရုပ်ပမာမလှုပ်မယှက်ဖြစ်သွားရလေတော့သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ၏။ သူသည် ချူးရှန်က အဘယ်ကြောင့် လေချွန်သံများထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် ထွက်ပြေးသွားရသည်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုလေချွန်သံများမှာ လူတစ်ယောက်တည်းကပြုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူ၏အတွင်းအားသည် အလွန်ကောင်းမွန်လှသဖြင့် လေချွန်သံသည်စူးရှပြီး လူများစွာ လေချွန်သံကဲ့သို့ဖြစ်သွားရလေ

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉၇

သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ကြောင်နေစဉ်မှာပင် လေချွန်သောလူက သူတို့အနားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုလေချွန်သောလူသည် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

လေချွန်သောအမျိုးသမီးသည် ပြေးလွှားခြင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

သူမသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနီရောင်အဝတ်အစားများဝတ်ဆင်ထားပြီး အသက်(၅၀)ခန့်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

စန်ကွမ်းထင်းက ထိုအမျိုးသမီးကြီးအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် အံ့သြသွားရလေသည်။

အကြောင်းမှာ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ မျက်လုံးမျက်ခုံးများမှာ ချူးရှန်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အနီရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အမျိုးသမီးကြီးက စန်ကွမ်းထင်းနှင့်လိုကျင့်ဟုန်တို့ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲရှိသလား”

သူမသည် ချူးရှန်အားလိုက်ရှာနေသည်ကို စန်ကွမ်းထင်းက နားလည်လိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

၁၉၈ ❀ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ လိုကျင့်ဟုန်က အံ့သြသွား၏။

သူက ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

စန့်ကွမ်းထင်းက....

“သူ လိမ်ပြောတာ”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“သူသာ လိမ်ပြောတာဗျ”

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တလဲအ

ပြန်အလှန်ငြင်းခုံနေကြလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“တိတ်စမ်း”

စန့်ကွမ်းထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

လိုကျင့်ဟုန်ကမူ....

“သူက ညာပြောနေတာဗျ၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်

အပြင် ချူးရှန်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်လဲ ရှိသေးတယ်ဗျ”

ချူးရှန်ဟူသောနာမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အမျိုးသမီး

ကြီး၏မျက်လုံးများက ဝင်းလက်သွား၏။

သူသည် လိုကျင့်ဟုန်အား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

မားလုလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၁၉၉

“မင်းက လိုကျင့်ဟုန်ဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က အံ့သြသွား၏။

အမျိုးသမီးက နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်ပြီး....

“ဒါတွေထားလိုက်စမ်းပါ... ချူးရှန်က ဘယ်ရောက်သွားပြီ

လဲ”

လိုကျင့်ဟုန်က....

“သူက ကျုပ်နဲ့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နေတုန်း ခင်ဗျား လေ့ချွန်

သံကြားလို့ ထွက်ပြေးသွားတယ်ဗျ”

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“သူက ရှင်နဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့တယ် ဟုတ်လား”

လိုကျင့်ဟုန်က ပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူက နယ်စားကြီးကိုပုန်ကန်မယ့်သူဗျ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို

ဖမ်းရမယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက ဒေါသခြောင်းခြောင်းထွက်သွားပြီး....

“ရှင်က သူ့ကိုဖမ်းလို့ရမယ်ထင်သလား”

သူ၏အသံသည် အေးစက်ခက်ထန်နေ၏။

လိုကျင့်ဟုန်က ရင်ထိတ်သွားပြီး....

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားက....”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ဟုတ်တယ်... ရှင်က သူ့ကိုဖမ်းမယ်ဆိုရင် ရှင်ကို ကျွန်မ

၂၀၀ ❀ မိုးကျော်သူ

သတ်ပစ်ရလိမ့်မယ်”

လိုကျင့်ဟုန်က ဒေါသထွက်သွားပြီး....

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုကြောက်မယ်ထင်သလား”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးက မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး လက်တစ်ချက်စွဲ ယမ်းလိုက်သည်။

“ဝုန်း...”

အသံတစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီး လိုကျင့်ဟုန်၏ခန္ဓာကိုယ် သည် အဝေးသို့လွင့်စင်သွားလေတော့သည်။

လိုကျင့်ဟုန်က ထိတ်လန့်သွားသည်။ သူသည် မယုံကြည် နိုင်စွာဖြင့် အမျိုးသမီးကြီးအား ကြည့်လိုက်သည်။

ဤအမျိုးသမီးကြီးအား သူက သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တည်း ဖြင့် ရှုံးနိမ့်သွားရသည်ကို သူကမယုံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူသည် လေသံတုန်ယင်စွာဖြင့်....

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ရှင်က မြန်မြန်ထွက်သွားရင် အသက်ချမ်းသာရာရလိမ့် မယ်”

သူမ၏လေသံသည် အေးစက်နေ၏။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၀၁

လိုကျင့်ဟုန်က ထိတ်လန့်သွား၏။

သူသည် ပါးနပ်သောလူတစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် အ မျိုးသမီးကြီးအားခုခံလျှင် သူကသာရှုံးနိမ့်သွားမည်ကို သိရှိသဖြင့် စောဒကမတက်ဝံ့တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

မကြာမီ လိုကျင့်ဟုန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အဝေးသို့ပျောက် ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် စန်ကွမ်းထင်းဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြီး....

“မင်းကကော ချူးရှန်နဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့သေးသလား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး....

“မတိုက်ခိုက်ခဲ့ဘူး”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ချူးရှန်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ”

အမျိုးသမီးကြီးက မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြီး....

“ချူးရှန်က လိုကျင့်ဟုန်နဲ့တိုက်ခိုက်တာ ဒဏ်ရာရသွားသေး သလား”

စန်ကွမ်းထင်းက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

၂၀၂ ❀ မိုးကျော်သူ

“မပြောတတ်ဘူးဗျ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“သူက ထွက်ပြေးသွားတယ်ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ဟုတ်တယ်”

အမျိုးသမီးကြီးက အံ့သြသွားပြီး....

“ပြောစမ်း... သူ ဘယ်ဘက်ထွက်ပြေးသွားသလဲ”

စန်ကွမ်းထင်းက အနည်းငယ်တွေဝေသွားပြီး....

“ခင်ဗျားက သူ့ကိုဒုက္ခပေးမလို့လား”

အမျိုးသမီးကြီးက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ သူမကပြုံးလိုက်ပြီး....

“သူ့ကိုဒုက္ခပေးမယ်ဆိုရင် မင်းက ကျုပ်ကိုတိုက်ခိုက်မယ်
ဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး....

“ဟုတ်တယ်... သူနဲ့ကျုပ်ဟာ အရင်ကရန်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အ
ခုချိန်မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မိတ်ဆွေကိုဒုက္ခ
ပေးမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတိုက်ခိုက်ရမှာပဲ”

သူ၏လေသံသည် ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်တကယ်ပြုလုပ်
မည့်လူဖြစ်သည်ဟု အမျိုးသမီးကြီးက သိရှိလိုက်လေသည်။

သူမသည် သဘောကျစွာပြုံးလိုက်သည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရှင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၀၃

“ကျုပ်က သူ့ကိုအကူအညီပေးမယ်ဆိုတာ မင်းမယ့်ဘူး
လား”

စန်ကွမ်းထင်းက....

“ခင်ဗျားက ဘယ်သူမှန်းမသိဘဲ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ယုံရ
မှာလဲ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ကျုပ်က ချူးရှန်ရဲ့ရန်သူ လိုကျင့်ဟုန်ကိုမောင်းထုတ်လိုက်
တယ် မဟုတ်လား”

စန်ကွမ်းထင်းက တွေဝေသွားသည်။

လိုကျင့်ဟုန်အား သူမကမောင်းမထုတ်လိုက်ပါက သူနှင့်
ချူးရှန်မှာမညွှန်ကူမှန်း စဉ်းစားမိလိုက်ပြီး....

“ကျုပ် ယုံပါပြီဗျာ”

အမျိုးသမီးကြီးက....

“ဒီလိုဆိုရင် ချူးရှန် ဘယ်ကိုထွက်ပြေးသွားတယ်ဆိုတာ
ပြောပြပါ”

စန်ကွမ်းထင်းက ဝဲဘက်သို့လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ပြီး....

“သူက ဒီဘက်ကိုထွက်ပြေးသွားတယ်ဗျာ”

သူ၏စကားဆုံးသွားသည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက နှုတ်ပင်မ
ဆက်တော့ဘဲ ချူးရှန်ပြေးလွှားသွားရာလမ်းအတိုင်း ပြေးလွှားသွား
လေတော့သည်။

၂၀၄ ❀ မိုးကျော်သူ

သူမ၏ပါးစပ်မှ စူးရှသောလေချွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး
ပြေးလွှားသွားခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီ လေချွန်သံများသည် တစ်စထက်တစ်စဝေး၍ဝေး
၍ သွားလေတော့သည်။

ချူးရှန်က ပြေးလွှားနေ၏။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် အားကုန်ပြေးလွှားနေသည်။ သူက
လေချွန်သံပိုင်ရှင်ကို သိရှိထားသည်။

ထိုသူက သူ့ကိုဒုက္ခပေးမည့်သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ချူးရှန်
က ထိုလူအား မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့ပါချေ။

အကြောင်းမှာ ထိုလူက သူ့အား အပြစ်တင်မည်စိုးသော
ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ထိုလူသည် သူ့အားတွေ့ရှိသွားပါက အိမ်သို့ပြန်
လည်ခေါ်ဆောင်သွားမည်ဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်သည် သူက အိမ်မပြန်လိုသေးပါ။ သူ့တွင် လုပ်
ဆောင်မည့်ကိစ္စများစွာ ရှိနေသေး၏။

ပထမ သူ၏ဆရာကို ကတိပေးခဲ့သောတုမုရန်အား သတ်
ဖြတ်ပစ်ရမည်။

တားလုလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ❀ ၂၀၅

ဒုတိယ တုမုရန်နှင့်မိမိ၏မိသားစုများ မည်သို့ပတ်သက်နေ
သည်ကိုစုံစမ်းရမည်။ ထို့ကြောင့် သူက အိမ်မပြန်လိုသေးခြင်းဖြစ်
သည်။

သူ၏ခြေလှမ်းများသည် တစ်စထက်တစ်စ နှေးကွေးလာ
သည်။

နောက်ဆုံး သူက ခြေလှမ်းပင်မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်
ရလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူကကြာပန်းတောင်ထိပ်သို့ရောက်ရှိသူဖြစ်
ပြီးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

ပျားတောင်တန်း

ဤနေရာသည် တောင်တန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။

သို့သော် သစ်ပင်ချုံ့နွယ်များမရှိဘဲ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေ၏။

ထို့ကြောင့် လူနေအိမ်ခြေမဆိုထားနှင့်လမ်းသွားလမ်းလာပင်မရှိပါချေ။ လူသူအရောက်အပေါက်နည်းပြီး အလွန်ခေါင်သောနေရာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

လူသူအရောက်အပေါက်နည်းရသော အခြားအကြောင်းတစ်ခုကလည်း ရှိနေ၏။ ထိုတောင်တန်းများပေါ်တွင် အဆိပ်ပြင်းသောပျားများက ထောင်ပေါင်းများစွာရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုပျားများသည် သစ်ပင်ပေါ်တွင် အသိုက်အအုံဖွဲ့နေထိုင်သောပျားများ မဟုတ်ပါ။ မြေကျင်းထဲတွင်နေထိုင်သောပျားများ ဖြစ်ကြသည်။

စားလှလင်နှင့်မေတ္တာရင် (စဉ်-၂) ၂၀၇

အသေးငယ်ဆုံးပျားတစ်ကောင်ပင်လျှင် လက်သန်းလုံးခန့်ရှိပြီး လက်တစ်ဆစ်ခန့်ရှည်လျား၏။

ထိုကဲ့သို့အဆိပ်ပြင်းသည့် ပျားတောင်တန်းများစွာရှိသောကြောင့် ထိုတောင်တန်းအား ပျားတောင်တန်းဟုခေါ်ကြပြီး လူသွားလူလာမရှိကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုအချိန်တွင် ပျားတောင်တန်းပေါ်သို့ လူနှစ်ယောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

အိလန်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

သူမ၏ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ပျားများက တဝီဝီအော်မြည်နေကြသည်။ သူမ၏ခြေထောက်များကလည်း သတိထား၍နင်းရသည်။

အကယ်၍သာ ပျားအုံဖြစ်သောမြေကျင်းထဲသို့ ကျရောက်သွားပါက ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်သည်မဟုတ်ပါလား။

ပျားဒေဝီကျင်းပေးသော ဆေးရည်တစ်မျိုးကိုလိမ်းထားတာ ပျားများက သူမအနီးသို့ ကပ်မလာခြင်းဖြစ်သည်။

သူမသည် ပျားတောင်တန်းတွင် နေခဲ့ရသည့်အချိန်များ၌ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ခဲ့သည်။

၂၀၈ ❀ မိုးကျော်သူ

နောက်ဆုံးပျားဒေဝီကျွန်းကို မရမကပြောပြီးမှ ပျားတောင်
တန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျားဒေဝီကျွန်းက သူမအား လိုက်ပါဖို့ဆောင်ခဲ့လေသည်။

သူမသည် အိလန်အား ပျားတောင်တန်းမှထွက်လာသည်
နှင့် လမ်းခွဲသွားသည်။ ပျားဒေဝီကျွန်းက ပျားတောင်တန်းရှိ သူမ၏
နေအိမ်သို့ ပြန်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည်။

ပျားဒေဝီကျွန်းသည် အကြောင်းရှိက ပျားတောင်တန်းသို့
လာရောက်အကူအညီတောင်းနိုင်ကြောင်းပြောဆိုပြီး ချူးရှန်အား
လက်ထပ်ရမည်ဟု ကတိပေးပြောဆိုခဲ့သည်။

သူမသည် အဘယ့်ကြောင့် အိလန်အပေါ်ကျမှ လိုက်လျော
ရသနည်း။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောသူမက လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခုရှိ
ရမည်ဟု အိလန်ကနားလည်ထားသည်။

ပျားဒေဝီကျွန်း၏လျှို့ဝှက်ချက်သည် မည်သည့်ကိစ္စများဖြစ်
နေမည်နည်း။ ပျားဒေဝီတစ်ယောက်ကသာ သိရှိနိုင်မည်ဖြစ်လေ
တော့သည်။

(စာစဉ် - ၂) ပြီး၏

(စာစဉ် - ၃) ကိုဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

မိုးကျော်သူ

